

Afstudeeronderzoek Lars Cornelissen

De succesfactoren van een regionaal samenwerkingsverband aangepast sporten

Nederlands Instituut voor Sport en Bewegen (NISB)

Ede, juni 2015

Afstudeeronderzoek Lars Cornelissen

Instituut

Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Faculteit Gezondheid, Gedrag en Maatschappij
Sport, Gezondheid en Management
Nijmegen

Auteur

Lars Cornelissen
Larscornelissen@outlook.com
Studentnummer: 493715
Groep: SGM-VH03

Afstudeerbegeleider

Robbert Plass

Meelezer

Martine Willemsen

Organisatie

Nederlands Instituut voor Sport en Bewegen
Horapark 4, Ede

Afstudeerbegeleider

Erik de Winter (NISB)

Voorwoord

In het kader van de bachelor opleiding Sport, Gezondheid en Management heb ik een onderzoek uitgevoerd naar de kritische succesfactoren van een regionaal samenwerkingsverband aangepast sporten. Uit vooronderzoek is gebleken, dat de mensen met een beperking niet vanzelfsprekend de weg naar het sportaanbod kennen. Dit is één van de redenen waarom de sportdeelname van deze groep achter blijft lopen op de sportdeelname van de valide populatie. Ik ben van mening dat hier verandering in moet komen en daarom wil ik middels dit onderzoek mijn bijdrage leveren aan het verhogen van de sportparticipatie voor mensen met een beperking in Nederland.

In het onderzoek staan de aanbevelingen aan NOC*NSF en Nederlands Instituut voor Sport en Bewegen (NISB) centraal. Met behulp van het onderzoek wil ik beide organisaties een checklist aanbieden waarin de onderzochte succesfactoren van een regionaal samenwerkingsverband staan samengevat. De checklist kan gebruikt worden om een samenwerkingsverband te verbeteren of op te starten.

Ik ben van mening, dat ik door het uitvoeren van het onderzoek een helder beeld heb gekregen van de gehandicaptensport in Nederland. In het afgelopen halfjaar ben ik er achter gekomen, dat sport voor mensen met een beperking (nog) niet overal en bij iedereen vanzelfsprekend is. Hopelijk komt, door dit onderzoek en de lancering van het nieuwe gehandicaptensportbeleid, hier verandering in en zien meer mensen het belang van sport voor deze groep in.

Tevens heb ik het geluk gehad, dat ik gebruik kon maken van de expertise en deskundigheid van twee organisaties, te weten: NOC*NSF en NISB. Dit heb ik als zeer prettig ervaren en dit is het niveau van het onderzoek zeker ten goede gekomen.

Verder wil ik het voorwoord afsluiten met een woord van dank aan Erik de Winter (NISB) en Rinske de Jong (NOC*NSF). Ik kan oprecht zeggen, dat ik gedurende de stageperiode veel van hen heb geleerd. Zij hebben niet alleen een bijdrage geleverd aan de kwaliteit van het onderzoek, maar ook aan mijn persoonlijke ontwikkeling. Met vragen of voor advies kon ik altijd bij Erik of Rinske terecht en dit heb ik als zeer prettig ervaren!

Dan resteert mij nu alleen nog te zeggen, veel leesplezier !

Lars Cornelissen,

Doornenburg, 2015.

Inhoud

Voorwoord	3
Samenvatting	7
Summary	8
1. Inleiding	9
1.1 Achtergrond	9
1.2 Aanleiding	10
1.3 Onderzoek	10
1.3.1 Doelstelling	11
1.3.2 Onderzoeksmodel	11
1.3.3 Vraagstellingen	12
1.4 Opdrachtgever	12
1.5 Leeswijzer	13
2. Theoretisch kader	14
2.1 Wat is een samenwerkingsverband?	14
2.2 Samenwerking	16
2.2.1 Definitie samenwerking	16
2.3 Motieven samenwerking	17
2.4 Kritische succesfactoren	18
2.4.8 & in het kort	24
2.5 Conceptueelmodel	26
3. Methode van onderzoek	27
3.1 De onderzoeksgroep	27
3.2 Type onderzoek	27
3.3 Data-analyse	28
3.4 Meetinstrument	29
3.5 Betrouwbaarheid en validiteit	29
4. Resultaten	31
5. Conclusie	36
6. Discussie	39
6.1 Theoretisch relevantie van het onderzoek	39
6.2 De praktische relevantie van het onderzoek	39
6.3 Begrenzings van het onderzoek	40
6.4 Suggesties voor een vervolgonderzoek	40
7. Aanbevelingen	42
7.1. Checklist	44

7.2 Verdere aanbevelingen	45
9.Literatuurlijst	46
10.Bijlage	48
10.1 Interviewschema	52
10.2 Data-analyse	54
10.2.1 Interview 1	54
10.2.2 Interview 2	73
10.2.3 Interview 3	89
10.2.4 Interview 4	105
10.2.5 Interview 5	121
10.2.6 Interview 6	137
10.2.7 Interview 7	150
10.2.8 Interview 8	163
10.2.9 Interview 9	174

Samenvatting

Ondanks dat sporten gezond is voor mensen met een beperking, blijft de sportparticipatiegraad van deze groep achter bij de valide sportpopulatie. Dit is voor het ministerie van VWS de aanleiding geweest om een nieuw gehandicaptensportbeleid op te stellen gericht op het verhogen van de sportparticipatie van deze groep. De uitgesproken ambitie van VWS is *om meer mensen met een beperking vaker en over een langere periode te laten sporten en bewegen*. Om deze ambitie te behalen heeft VWS vier programmaonderdelen opgesteld die de komende vier jaar centraal staan.

Het onderzoek heeft betrekking op programmaonderdeel 1: het opzetten van een landelijk dekkende structuur van regionale samenwerkingsverbanden die zich focussen op het aangepaste sporten. Het opzetten van een regionaal netwerk is bedoeld om de vindbaarheid van zowel de sporter met een beperking als van de aanbieder te vergroten en op die manier de sportparticipatie te verhogen. Waarbij het creëren van een match tussen de vraag naar sport en bewegen en het beschikbare aanbod essentieel is.

Het doel van het onderzoek is om inzicht te krijgen in de kritische succesfactoren van een regionaal samenwerkingsverband. Uiteindelijk is een lijst met succesfactoren opgesteld waarmee in de rest van de programmaperiode 2015 tot en met 2018 bestaande regionale samenwerkingsverbanden kunnen worden versterkt, of niet bestaande samenwerkingsverbanden kunnen worden opgestart. De succesfactoren worden in een kort en bondige checklist gepresenteerd.

Om een lijst met kritische succesfactoren te realiseren worden de meningen van de regiocoaches geïnventariseerd. Dit is gebeurd middels kwalitatief onderzoek en zijn in totaal negen interviews afgenomen. De regiocoaches is het aanspreekpunt en is verantwoordelijk voor de totstandkoming en borging van het samenwerkingsverband. In het theoretisch kader is vooronderzoek gedaan naar de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband en in de praktijk zijn deze factoren getoetst. Op basis van het literatuuronderzoek en het onderzoek in de praktijk wordt de checklist opgesteld.

Uit de analyse van de onderzoeksresultaten is gebleken, dat de praktijk het in grote lijnen eens is met de literatuur. De praktijk erkent zeven factoren uit de theorie als succesvol. Deze factoren worden wel aangevuld met extra informatie vanuit de praktijk, waardoor de succesfactoren beter aansluiten bij een regionaal samenwerkingsverband aangepast sporten. Tevens zijn uit het praktijkonderzoek drie nieuwe succesfactoren naar voren gekomen. Dit resulteert in tien succesfactoren, te weten: *'één gezamenlijk doel'*, *'juiste mensen in het samenwerkingsverband'*, *'focus op twee pijlers'*, *'goede interne en externe communicatie'*, *'evalueren en meten'*, *'een platte organisatie structuur'*, *'zorg voor flexibiliteit'*, *'zichtbaar en vindbaar'*, *'durf nee te zeggen en dingen los te laten'* en tot slot *'samenwerking tussen de samenwerkingsverbanden'*. Deze tien succesfactoren vormen samen de checklist en worden verder in het onderzoek toegelicht.

Naast het aanbieden van de checklist worden in het onderzoek ook andere aanbevelingen gedaan. De checklist moet bekendheid gaan genereren onder de samenwerkingsverbanden. Hiervoor wordt de aanbeveling gedaan om de checklist te presenteren aan betrokken partijen als VWS, Onbeperkt Sportief, en NOC*NSF en NISB. Verder verdient het de aanbeveling om in de toekomst vier bijeenkomsten te organiseren waarin de regiocoaches bij elkaar komen. Gekozen is om het land te verdelen in vier regio's: noord, oost, zuid en west. Per regio wordt één bijeenkomst georganiseerd en worden alle regiocoaches die vallen onder betreffende regio uitgenodigd. De bijeenkomst staat in teken van het presenteren van de checklist, waarbij de kritische succesfactor uitvoerig worden toelicht.

Summary

Sport is healthy for people with a disability. Nevertheless, they have a much lower participation rate than the valid population. This was one of the reasons for the ministry of VWS to create a new policy to increase the sport participation for this group. VWS ambition is *to create a higher number of people with a disability willing to do sports and exercises more often over a longer period of time*. For the next four years VWS has set up four programme elements to achieve this ambition.

The research relates to the first element of the programme: create a nationwide structure of regional cooperation which all focus on sporting people with a disability. Creating a regional network is meant to increase the findability of athletes with a disability as the provider of these sports and in that way increase sports participation. Creating a match between the demand of sports and exercise and the available supply of it is most essential.

The purpose of this research is to gain insight into the critical factors of success of a regional cooperation. Eventually the list of factors of success is edited, in which the rest of the programme in the period from 2015 until 2018 other pre-existent regional cooperation's will be positively, as non-existent cooperation's could lead off. These factors are succinctly shown in a checklist.

To realise a list of factors of success the opinions of regional coaches have been inventoried. This is done through qualitative research. There have been nine interviews in total. The regional coaches are the main intermediary. Those are responsible for the creation and assurance of the cooperation as well. The critical factors of success of a cooperation are theoretically mentioned in a prelim research. These factors have been tested practically. Based on the literature research as on the practical research the checklist is edited.

From the analysis of the research it is pointed out that the practical results are broadly the same as the literature. Seven theoretical factors are admitted by the respondents from the interviews. These factors will be completed by extra information, whereby these factors of success will be more useful for a regional cooperation. Also the practical research brought three new factors of success. This turns out into ten factors of success, namely; 'one common purpose', 'a cooperation with the right and important people', 'the main focus on two pillars', 'organised and professional intern and extern communication', 'evaluating and measuring', 'a flat structure of organisation', 'flexibility', 'apparent and discoverable', 'dare to say 'no', as to let certain things go' and 'cooperation between partnerships'. The checklist is created by these ten factors of success and in the rest of the research these factors will be explained and expanded with more information.

Next to the checklist other recommendations are made. The checklist should generate acknowledgement within the regional cooperation's. Therefore is recommended to present the checklist to important stakeholders, e.g. the VWS, Onbeperkt Sportief, NOC*NSF and NISB. Four meetings will be organised as well, where all different regional coaches gather. The country is separated into four regions; north, south, east and west. Per region one meeting will be organised. At this meeting all regional coaches within this region will be invited. The critical factors of success in the checklist will be the main topic of those meetings.

1. Inleiding

1.1 Achtergrond

Nederland telt ruim 1,7 miljoen inwoners met een matige of ernstige beperking (von Heijden, van den Dool, van Lindert en Breedveld, 2013). Uit onderzoek naar de mening van de Nederlandse bevolking ten aanzien van mensen met een beperking blijkt dat mensen bij een handicap al gauw denken aan mensen met mobiliteitsproblemen (rolstoel of amputaties syndroom van Down, of aan mensen met een blindenstok (Leegwater en Lubbinge, 2005). Bij deze mensen is de beperking zichtbaar. Er is echter ook een grote groep waarbij de beperking niet zichtbaar is, terwijl deze mensen wel degelijk een beperking hebben.

Von Heijden et al (2013) maken onderscheid tussen mensen met een lichamelijke beperking en een mentale beperking. Iemand met een lichamelijke beperking heeft één of meer functiestoornissen in samenhang met een lichamelijke afwijking van blijvende aard. Een lichamelijke beperking kan bijvoorbeeld gaan om een motorische aandoening (een stoornis in het bewegingsapparaat), een organische aandoening (chronische ziekte) of een zintuigelijke aandoening (blind/slechtziend of doof/slechthorend). Een mentale beperking wordt onderverdeeld in mensen met een verstandelijke beperking en/of mensen met een psychosociale beperking. Volgens de American Association on Intellectual and Developmental Disabilities (2010) karakteriseert een verstandelijke beperking zich door zowel een significante beperking van de intelligentie als van het aanpassingsgedrag. Hierdoor hebben mensen met een verstandelijke beperking vaak ondersteuning nodig bij het maken van keuzes in het dagelijkse leven. Van Driel (persoonlijke mededeling, 10 februari 2015) geeft aan dat mensen met een psychologische beperking vaak last hebben van gedragsproblemen, zoals ADHD of autisme. Voor een schematische weergave van de verschillende type beperkingen zie bijlage 1.

Sporten is gezond, ook voor mensen met een beperking. Volgens minister Schippers (2015) kan sport bij mensen met een beperking zorgen voor vertrouwen, stimuleert het ze om grenzen te verleggen en bevordert het de participatie in de samenleving. Ondanks deze voordelen, blijft de sportparticipatiegraad van mensen met een beperking achter bij de valide sportpopulatie (de Jong, 2015). Namens het Mulier Instituut hebben von Heijden et al (2013) onderzoek gedaan naar de beweegparticipatie van mensen met een beperking. Zij hebben bij vier doelgroepen onderzoek gedaan naar de wekelijkse sportdeelname. Dit resulteerde in de volgende resultaten:

- 29 % van de mensen met een motorische beperking sport wekelijks
- 42 % van de mensen met een visuele (blind/slechtziend) beperking sport wekelijks
- 38 % van de mensen met een auditieve (doof/slechthorend) beperking sport wekelijks
- 47 % van de mensen met een verstandelijke beperking sport wekelijks (dit resultaat vraagt enige nuancering, omdat de onderzoekspopulatie niet dekkend is voor de gehele doelgroep)
- Ter vergelijking: 59 % van de valide populatie sport wekelijks

Een andere opmerkelijke bevinding uit het onderzoek van von Heijden et al. is dat sporters met een beperking minder vaak lid zijn van een sportvereniging. Vooral mensen met een motorische beperking zijn minder vaak lid van een sportvereniging. Bij deze doelgroep is 14 % lid van een sportvereniging. Landelijk gezien is bijna de helft (44%) van de sporters lid van een sportvereniging.

1.2 Aanleiding

Het kabinet acht sport en bewegen voor mensen met een beperking van groot belang (Schippers, 2014). Dit is voor het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) reden geweest om een brief op te stellen gericht aan de Tweede Kamer. In de brief schrijft Minister Schippers dat de achterblijvende sportparticipatie van mensen met een beperking de aanleiding is geweest voor een nieuw gehandicaptensportbeleid gericht op het verhogen van de sportparticipatie van deze groep. De uitgesproken ambitie van VWS is *om meer mensen met een beperking vaker en over een langere periode te laten sporten en bewegen*. Om deze ambitie te behalen heeft VWS vier programmaonderdelen opgesteld die de komende vier jaar centraal staan. Deze programmaonderdelen kunnen niet los van elkaar worden gezien. De vier programmaonderdelen van het gehandicaptensportbeleid zijn:

1. Opzetten van een regionaal netwerkstructuur.
2. Monitoring en kennisdeling: vindbaarheid en zichtbaarheid.
3. Meer aandacht voor gehandicapten binnen het programma Sport en Bewegen in de buurt.
4. Versterken van sportverenigingen en andere sport- en beweegaanbieders.

Het onderzoek heeft betrekking op programmaonderdeel 1: het opzetten van een landelijk dekkende structuur van regionale samenwerkingsverbanden. Het doel van het opzetten van een regionaal netwerk is om de vindbaarheid van zowel de sporter met een beperking als die van de aanbieder te vergroten. Waarbij het creëren van een match tussen de vraag naar sport en bewegen en het beschikbare aanbod essentieel is. Volgens NOC*NSF (2015) zijn het geven van persoonlijke sport- en beweegadviezen en het verbeteren van de samenwerking in en tussen de regio's hierbij van groot belang. De reeds bestaande- of opstartende regionale samenwerkingsverbanden kunnen de aanbevelingen van het onderzoek gebruiken ter bevordering van de samenwerking. Een samenwerkingsverband moet het vinden van de juiste sport voor mensen met een beperking ondersteunen en op die manier zal de sportparticipatie verhogen.

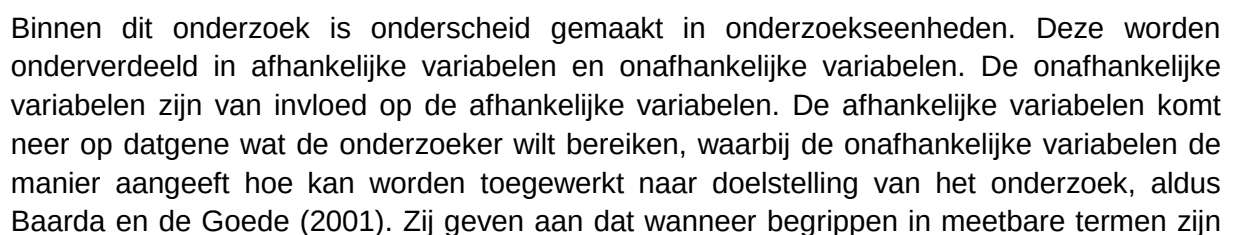
1.3 Onderzoek

Eerst wordt, door middel van verdiepend onderzoek, de huidige situatie van de regionale samenwerkingsverbanden in kaart gebracht. Dit om zowel een helder overzicht te geven van de bestaande lokale en regionale samenwerkingsverbanden alsook inzichtelijk te maken waar in Nederland 'witte vlekken' bevinden. Een regio wordt als een 'witte vlek' beschouwd indien daar nog geen samenwerkingsverband is opgestart. De bestaande landkaart Gehandicaptensport die is gepubliceerd door NOC*NSF (z.d.) wordt hiervoor als richtlijn gebruikt. Deze landkaart zal, indien nodig, worden bijgewerkt en aangevuld.

Vervolgens wordt onderzocht wat de werkzame elementen van een samenwerkingsverband zijn. Dit worden ook wel de kritische succesfactoren genoemd. Uiteindelijk wordt een lijst met kritische succesfactoren opgesteld waarmee in de rest van de programmaperiode 2015 tot en met 2018 bestaande regionale samenwerkingsverbanden kunnen worden versterkt, of niet bestaande samenwerkingsverbanden kunnen worden opgestart. De werkzame elementen worden in een kort en bondige checklist gepresenteerd. Het is zeer de vraag of overall dezelfde factoren gehanteerd moeten worden en of dit overall even effectief is. De regionale samenwerkingsverbanden kunnen daarom de checklist gebruiken als houvast. Middels de checklist kunnen zij inzien wat werkzame elementen van een samenwerkingsverband zijn. Samenwerkingsverbanden kunnen aan de hand van deze checklist vaststellen of zij voldoen aan de gevonden succesfactoren van een regionaal netwerk.

Baarba en de Goede (2001) geven aan dat de doelstelling de relevantie van het onderzoek beschrijft, waarbij wordt aangegeven waarom en voor wie de kennis wordt onderzocht. Voor dit onderzoek is de volgende doelstelling geformuleerd:

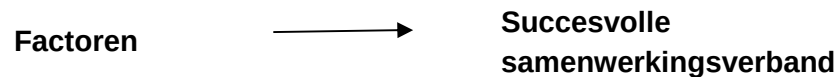
Het onderzoeksmodel is een grafische weergave van het onderzoek. In het model staan de belangrijkste stappen van het onderzoek. Deze stappen moeten één voor één doorlopen worden om de doelstelling van het onderzoek te kunnen realiseren.

vertaald en wanneer precies duidelijk is wat onder het begrip wordt verstaan deze als een variabele kan worden beschouwd.

Alvorens gestart wordt met het onderzoek wordt er eerst in de literatuur gezocht naar kritische succesfactoren. Deze factoren worden vervolgens getoetst in de praktijk. Er wordt onderzocht welke factoren van invloed zijn op een succesvolle samenwerking. De factoren die een samenwerking succesvol maken, worden beschouwd als de kritische succesfactoren. De onafhankelijke variabelen zijn de factoren en de afhankelijke variabele is succesvolle samenwerking. Dit resulteert in de volgende onderzoeksvraag:

Welke factoren zijn van invloed op een succesvol samenwerkingsverband?

1.3.3 Vraagstellingen

Aansluitend op de hierboven genoemde doelstelling en vraagstelling zijn de volgende drie vraagstellingen geformuleerd. Zowel de doelstelling als de vraagstellingen zijn opgesteld met behulp van Verschuren en Dooreward (2007). De vragen moeten gedurende het onderzoek worden beantwoord.

Theoretische hoofdvraag

Wat is vanuit de theorie bekend over de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband?

Empirische hoofdvraag

Wat benoemen regionale coördinatoren als kritische succesfactoren van een regionaal samenwerkingsverband?

Analytische hoofdvraag

Wat zijn overeenkomsten en verschillen tussen de meningen van de regionale samenwerkingsverbanden over kritische succesfactoren van een regionaal samenwerkingsverband en hoe verhouden deze meningen ten opzichte van de literatuur?

1.4 Opdrachtgever

Het onderzoek wordt uitgevoerd vanuit het Nederland Instituut voor Sport en Bewegen (NISB). NISB is het landelijke kennisinstituut dat met praktische kennis een bijdrage levert aan de versterking van de sport en beweegsector (NISB, 2013). Het kennisinstituut levert vraaggericht kennis aan organisaties die een ondersteuningsrol vervullen naar de professionals en vrijwilligers die werkzaam zijn in de sport- en beweegsector. Professionals en vrijwilligers ontvangen kennis vanuit NISB waarmee zij werken aan een gezonder, vitaler en sociaal Nederland.

1.5 Leeswijzer

Na hoofdstuk 1, de inleiding, start het onderzoeksplan met een theoretisch kader (hoofdstuk 2) waarin actuele literatuur met betrekking tot het onderzoeksonderwerp wordt beschreven. Dit hoofdstuk eindigt in een conclusie waarin antwoord wordt gegeven op de theoretische hoofdvraag. Ook wordt uiteengezet welke onafhankelijke variabelen worden meegenomen in de empirische toetsing. Na het beschrijven van deze relevante theoretische kennis, volgt in hoofdstuk 3 de methode. In de methode staat de onderzoeksgroep, het meetinstrument, de procedure en data-analyse centraal. De onderzoeksopzet moet aansluiten op de onderzoeksvragen. Op basis van het uitgevoerde onderzoek staan in hoofdstuk 4 de onderzoeksresultaten gepresenteerd. Op basis van deze informatie staat in de conclusie (hoofdstuk 5) kort en krachtig het antwoord op de onderzoeksvraag. In het laatste hoofdstuk (6) de discussie, wordt kritisch gereflecteerd op theoretische- en praktische relevantie en de begrenzingen van het onderzoek. Tevens worden in de discussie suggesties voor het vervolgonderzoek aangegeven. Uiteindelijk worden de aanbevelingen van het onderzoek in het laatste hoofdstuk gepresenteerd. De aanbevelingen komen voort uit het onderzoek, zijn praktisch uitvoerbaar, en sluiten aan bij de doelstelling van het onderzoek.

2.Theoretisch kader

In het theoretisch kader staat de literatuur centraal en er staan actuele theorieën beschreven. Het hoofdstuk eindigt met een conceptueelmodel dat bestaat uit de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband. Dit zal tevens het antwoord zijn op de theoretisch hoofdvraag.

2.1 Wat is een samenwerkingsverband?

In de inleiding wordt meerdere malen gesproken over een regionaal samenwerkingsverband en de kritische succesfactoren van een samenwerking. In het theoretisch kader wordt hier uitvoerig bij stil gestaan, wordt middels literatuuronderzoek uitgelegd wat een regionaal samenwerkingsverband precies inhoudt en wat de kritische succesfactoren van een samenwerking zijn. De kritische succesfactoren in dit hoofdstuk, worden vervolgens getoetst in de praktijk.

De afgelopen jaren hebben organisaties als gemeenten, provincies en stichtingen zich steeds meer bezig gehouden met het onderwerp: sporten met een beperking. Echter ontbreekt de samenwerking tussen deze partijen dikwijls (de Jong, 2015). De partijen hebben vaak weinig kennis over de werkzaamheden van de andere betrokken partijen, doordat er volgens Rinske de Jong van NOC*NSF (2015) onderling te weinig wordt gecommuniceerd. Dit is opmerkelijk, omdat deze partijen elkaar juist kunnen versterken (de Jong, 2015). Tevens zorgt het groeiende aantal organisaties, die zich met dit onderwerp bezig houden, voor steeds meer onduidelijkheid. Een sporter of een sportaanbieder weet hierdoor vaak niet waar men terecht kan met (sport)vragen. Met name omdat niet iedereen met een beperking vanzelfsprekend de weg naar de sport- en beweegaanbieder kent, is ondersteuning op dit terrein essentieel om sport- en beweegdeelname te verhogen.

De Jong (2015) geeft aan dat vanuit diverse gemeenten en regio's is gebleken dat het centraal stellen van één herkenbare organisatie positieve effecten heeft op de verhoging van de sport- en beweegparticipatie van mensen met een beperking. Hierdoor weet zowel een sporter met een beperking als een sportaanbieder, die bijvoorbeeld een aangepaste sport wilt integreren binnen zijn vereniging, waar zij terecht kunnen met vragen. Momenteel worden meerdere termen en namen gehanteerd om de centrale, herkenbare organisaties aan te duiden. Sportservicepunt, sportloket of een regionaal samenwerkingsverband zijn hier voorbeelden van. In het onderzoeksplan wordt gebruikt gemaakt van de term *een regionaal samenwerkingsverband*. "Met een regionaal samenwerkingsverband wordt een netwerk van partijen bedoeld die zijn betrokken bij de doelgroep, bij het sport- en beweegaanbod en die vanuit één of meer (veelal aangrenzende) gemeenten met elkaar samenwerken onder verantwoordelijkheid van één regio coördinator" (de Jong, 2015, p.2). De rol van de regionale coördinator is hierbij van groot belang. Deze persoon als spin in het web. De coördinator is het aanspreekpunt voor vragen en adviseert mensen die willen sporten over een geschikte sportaanbieder. Bovendien verbindt de coördinator partijen in het netwerk met elkaar, zodat zij efficiënter kunnen werken. Momenteel bestaan er meerdere regionale samenwerkingsverbanden die een min of meer gelijke werkwijze hanteren. Deze samenwerkingsverbanden hebben onderling nog weinig contact, waardoor zij steeds het wiel opnieuw uitvinden (de Jong, 2015). Het geringe contact leidt dus mogelijk tot inefficiëntie.

Om het onderzoek niet te veel in het denkkader van de Jong en NOC*NSF mee te laten gaan, wordt de definitie van de Jong vergeleken met wat er in de literatuur staat beschreven over een samenwerkingsverband. Rynck, Wayenberg, Voets en Decorte (2011) spreken over een verband waarin mensen zetelen namens een organisatie of mandaathouders (gemeenten, private organisaties, overheid). Volgens Rynck et al (2011) kan het gaan om een samenwerkingsverband tussen overheden onderling of tussen overheden en niet

publieke actoren die met elkaar iets willen realiseren. Ook Kaats en Opheij (2012) benadrukken dat het gaat om meerdere partijen die gezamenlijk iets willen bereiken.

Als de omschrijving van zowel Rynck et al en Kaats en Opheij wordt vergeleken met de definitie van de Jong komt deze op veel vlakken overeen. Alle drie de omschrijvingen bevestigen dat het een samenwerking betreft waarin meerdere partijen/organisaties actief zijn. Wat echter terug komt bij Rynck et al en Kaats en Opheij is dat het samenwerkingsverband samen iets wilt bereiken. Het samenwerkingsverband wil een doel nastreven. Dit staat niet in de definitie van de Jong. Om de definitie van de Jong aan te laten sluiten bij de literatuur wordt deze aangepast. Deze definitie wordt de rest van het onderzoek gehanteerd en luidt:

Met een regionaal samenwerkingsverband wordt een netwerk van partijen bedoeld die zijn betrokken bij de doelgroep, bij het sport- en beweegaanbod en die vanuit één of meer (veelal aangrenzende) gemeenten met elkaar samenwerken om gezamenlijk iets te bereiken, onder verantwoordelijkheid van één regio coördinator.

Ondanks dat Rynck et al en Kaats en Opheij het niet hebben over een specifieke coördinator van het samenwerkingsverband wordt deze wel meegenomen in de definitie. Dit omdat minister Schippers, in het nieuwe gehandicaptensportbeleid, veel aandacht besteed aan de coördinator. Zij ziet de coördinator als één van de belangrijkste personen in het samenwerkingsverband.

In de definitie wordt gesproken over een regionaal samenwerkingsverband. Landelijk is gekozen voor een regionale aanpak, omdat in één gemeente te weinig mensen wonen met een soort gelijke beperking, die ook nog eens dezelfde sport willen beoefenen. Dit vermeld Sportservice Noord-Holland (2005) in haar handboek Regionalisering Aangepaste Sporten, dat is ontwikkeld naar aanleiding van de regionalisering in haar provincie. Sportservice Noord-Holland stelt nog een drietal redenen waarom juist een regionale aanpak relevant is en waarom dit de sportparticipatie voor mensen met een beperking kan verhogen. Zo kunnen bijvoorbeeld beschikbare middelen beter benut worden. Wanneer het mogelijk is een aantal gemeenten met elkaar te laten samenwerken en de beschikbare financiële middelen van deze gemeenten te bundelen, kan veel meer tot stand worden gebracht. Een ander voordeel dat de provinciale sportraad noemt, is dat door centralisatie de kennis wordt vergroot. Doordat één consulent het aanspreekpunt wordt voor zowel de deelnemende gemeenten als voor alle organisaties die zich bezig houden met aangepaste sporten, wordt de kennis gecentraliseerd en daardoor vergroot. Hierdoor kunnen sporters beter worden geïnformeerd en geadviseerd, dan dat in iedere gemeente een gering gedeelte van de kennis aanwezig is. Tevens vervagen bij een regionale aanpak de gemeentelijke grenzen, waardoor een groter en divers sportaanbod ontstaat.

Een regionaal samenwerkingsverband is succesvol indien de onderlinge samenwerking zorgt dat de sportparticipatie van mensen met een beperking in de regio is verhoogd (R. de Jong, persoonlijke mededeling, 11 maart 2015). Dus als de sportparticipatie na het opstarten van een regionaal samenwerkingsverband is verhoogd ten opzichte van de periode daarvoor, kan de samenwerking als succesvol worden beschouwd.

2.2 Samenwerking

Belangrijk in een samenwerkingsverband is, vanzelfsprekend, de samenwerking. Maar om een eenduidige definitie van het begrip samenwerken te geven, is volgens Pennink (2003) lastig. Hij vergelijkt het omschrijven van het begrip samenwerken met het omschrijven van de tijd. Iedereen denkt te weten wat de tijd is, maar bij het helder omschrijven ervan ontstaan toch moeilijkheden. Pennink (2003) bevestigt dat samenwerking belangrijk is in een organisatie, omdat door middel van samenwerken mensen in staat zijn dingen te realiseren die alleen niet mogelijk zouden zijn. Kaats en Opheij (2012), schrijvers van het boek *leren samenwerken tussen organisaties*, noemen samenwerken een containerbegrip. Volgens hen is het dus een begrip zonder scherp afgebakende betekenis. Zij benoemen in hun boek de definitie van Gulati (2005): “A strategic alliance is a purposive relationship between two or more independent firms that involves the exchange, sharing, or co development of resources or capabilities to achieve mutually relevant benefits”. Gulati (2005) denkt bij samenwerking vooral aan strategische allianties. Allianties zijn een middel om de strategie van de organisatie te verwezenlijken, aldus Duysters, Oord en Post (z.d.). Kaats en Opheij kijken verder dan deze strategische allianties en definiëren samenwerking als volgt (2012, p.37):

Samenwerken tussen organisaties is een vorm van organiseren waarbij mensen uit autonome organisaties ertoe overgaan duurzame afspraken te maken en zo delen van het werk op elkaar af te stemmen. Het leidt tot een diversiteit aan samenwerkingsrelaties die een duurzame intentie hebben, maar wel eindig zijn.

Hiermee wordt de samenwerking tussen organisaties bedoeld. Wat iets anders is dan de samenwerking tussen individuen. Volgens Kaats en Opheij (2012) heeft de samenwerking tussen organisaties veel weg van organiseren. Het gaat om een eigen doelstelling, strategie, procesinrichting, specifieke sturing, toedeling van middelen en een eigen managementstijl. Autonome organisaties moeten vrijwillig een ‘beetje’ autonomie loslaten. Er wordt verwacht dat het loslaten voordelen oplevert. Besturing is er niet direct. Het gaat om belangen, wederzijdse beïnvloeding, communiceren, onderhanden en vertrouwen op de goede intentie van een ander. Onderlinge afspraken kunnen formeel zijn vastgelegd. Ook kan er sprake zijn van informele- en mondelinge afspraken – in een psychologisch contract – op basis van goed vertrouwen. Het moet niet eenmalig zijn. De intentie om met elkaar voor een langere periode de relatie aan te gaan, moet er wel zijn.

Thoolen (2010, p.5) van de TU Delft heeft zijn eigen opvatting over samenwerking en definieert het begrip als ‘met elkaar werken aan het behalen van een gezamenlijk doel’, ‘met elkaar’, ‘werken’ en ‘een gezamenlijk doel’ ziet hij als drie centrale pijlers en als randvoorwaarden voor een goede samenwerking. Samenwerking impliceert dat men continu samenwerkt, echter de meest effectieve vorm van samenwerking bestaat zowel uit individueel als interactief teamwerk (Heerwagen, Kampschroer, Powell, & Loftness, 2004). Heerwagen, et al. (2004) beweren dat mensen samen de doelen vaststellen, om vervolgens individueel aan de afgesproken deeltaken te werken. Voor het formuleren van de gezamenlijke doelen komen mensen samen. Hierna gaan ze uit elkaar om afzonderlijk aan deze doelen te werken.

2.2.1 Definitie samenwerking

Het begrip samenwerken heeft, zoals hierboven is beschreven, geen eenduidige definitie. Om onduidelijkheden te voorkomen, wordt voor dit onderzoek een eigen definitie van samenwerken gehanteerd. Deze definitie wordt opgesteld aan de hand van de definities van Gulati (2005), Kaats & Opheij (2012), Thoolen (2010) en Heerwagen, Kampschroer, Powell & Loftness (2004). In het vervolg van het onderzoek wordt gebruikt gemaakt van deze definitie. De definitie luidt als volgt:

Samenwerken is een middel waarbij mensen met elkaar streven naar een gezamenlijk doel, waarbij gezamenlijke afspraken worden gemaakt om het doel te bereiken.

2.3 Motieven samenwerking

Volgens Thoolen (2010) is het niet efficiënt om samen te werken, wanneer iemand het doel ook in zijn eentje kan vervullen. Het moet daarom noodzakelijk zijn om samen te werken. Thoolen (2010) beweert dat samenwerking wel degelijk positieve effecten heeft. Het kan bijvoorbeeld de productiviteit vergroten door sneller of efficiënter te werken. Tevens kan samenwerking de innovatie stimuleren. Doordat mensen vanuit verschillende invalshoeken of disciplines naar een vraagstuk kijken, ontstaat creativiteit met als gevolg nieuwe oplossingen of ideeën.

Ook Kaats en Opheij (2012) geven aan dat iemand niet zomaar samenwerkt. Het moet altijd iets opleveren. Zij hanteren vier motieven om samen te werken. De samenwerking kan als doel hebben om de *marktontwikkeling en –positie* te verbeteren. Dit kan gerealiseerd worden door bijvoorbeeld het ontwikkelen van gezamenlijke marketingkracht of het verbeteren en vergroten van de distributiekraft. *Kostenvoordeel* kan ook een doel zijn van samenwerking. Door bijvoorbeeld het realiseren van gezamenlijke ondersteunende diensten of rationalisatie door betere afstemming. Een andere doel van samenwerking kan *kennisontwikkeling* zijn. Denk hierbij aan het leren van de vaardigheden en kennis van partners of het organiseren van gezamenlijke innovatie. Als laatste kan de *externe druk* een motief zijn voor samenwerking. Dit kan voorkomen wanneer er politieke druk of een wettelijke verplichting tot samenwerking is. Voor een schematische weergave van de inhoudelijke motieven om samen te werken zie bijlage 2.

Echter brengt samenwerking ook meerdere kosten met zich mee (Thoolen, 2010). De meeste voorkomende kosten van samenwerken zijn de kosten voor communicatie en het reizen. Het kost ook tijd om samenwerkingsverbanden op elkaar te laten afstemmen en te integreren, zodat samenwerkende partijen met elkaar op één lijn komen te zitten (Schmidt, 1994). Tevens kan extra tijd verloren gaan, doordat mensen niet op hetzelfde moment werken, waardoor contactmomenten moeilijk in te plannen zijn.

2.4 Kritische succesfactoren

Bremenkamp, Kaats en Opheij (2009) geven aan dat niet alle samenwerkingsverbanden succesvol zijn. Volgens de drie samenwerkingsexperts is samenwerken dikwijls een taai proces. Echter wat maakt samenwerking dan wel succesvol? In de literatuur denken verschillende onderzoekers de succesfactoren van samenwerken te weten. Vaak presenteren de professionals de succesfactoren in een model. Dergelijke modellen kunnen opstartende- of reeds bestaande samenwerkingsverbanden gebruiken om de samenwerking binnen het netwerk te bevorderen en/of te verbeteren. Een aantal van deze modellen worden hieronder weergegeven en verder toegelicht.

2.4.1 Succesfactoren van Bremenkamp

Bremenkamp (2010) vindt het bij samenwerken belangrijk dat alle betrokken partijen bereid zijn een deel van hun autonomie op te geven. Volgens hem moet iedereen gelijke bevoegdheden hebben en moet de macht in een samenwerkingsverband gelijk zijn verdeeld. Het moet geen wedstrijd worden waarbij een partij de eerste moet zijn of het meeste wilt verkrijgen, want het is geen onderlinge strijd.

Door de verschillende partijen die samenwerken, zijn er altijd verschillende belangen (Bremenkamp, 2010). Bremenkamp geeft aan dat hier een gevaar op de loer ligt, want al deze belangen kunnen botsen. Voor een goedlopende samenwerking is het essentieel dat deze belangen inzichtelijk worden gemaakt en op elkaar worden afgestemd. Indien dit goed gebeurt krijgt iedere partij haar eigen oplossing en ontstaat er een duurzame relatie met de andere partijen.

De besluitvorming in een samenwerkingsverband gebeurt altijd gezamenlijk. Speculeren, beïnvloeden, communiceren, onderhandelen en vertrouwen op de goede intentie van de ander zijn hierbij belangrijke pijlers. Voor een succesvolle samenwerking is dit gedachtegoed essentieel, aldus Bremenkamp (2010). Hij beschrijft in zijn boek *eerste hulp bij samenwerken* vier belangrijke schakels voor een succesvolle samenwerking. Deze schakels worden onderverdeeld in 12 succesindicatoren. Deze succesfactoren bieden een snel inzicht in het functioneren van het samenwerkingsverband. De vier schakels zijn **vertrouwen**, **goed spel**, **goed instrumentarium** en **goede spelers**. Het model wordt gebruikt als diagnosemodel en telt twaalf analytische vragen. Hier volgt een schematische weergegeven van de vier pijlers, de twaalf succesindicatoren en de daarbij behorende vragen.

Vertrouwen	
1 Vertrouwen	Is er onderling vertrouwen?

Goed spel	
2 Waardecreatie	Wordt ervoor gezorgd dat het samenwerkingsverband voor iedereen waardevol is?
3 Draagvlak en daadkracht	Is er voldoende oog voor draagvlak bij de deelnemers en is er sprake van voldoende voortgang bij de besluitvorming?
4 Openheid en transparantie	Worden verwachtingen open en eerlijk uitgesproken?
5 Onderhandelingsruimte	Is er voldoende manoeuvreerruimte en willen partijen echt geven en nemen?

Goed instrumentarium	
6 Structuur	Zijn er afspraken over wie wat doet, wat de rol- en verantwoordelijkheidsverdeling is, zowel bestuurlijk als uitvoerend?
7 Communicatie en identiteit	Is het beeld, de toon en de uitstraling van het samenwerkingsverband intern en extern congruent met de doelen?
8 Procedures	Is duidelijk wat de spelregels en omgangsvormen zijn om tot besluitvorming te komen?

Goede spelers	
9 Kennis en kunde	Is er voldoende, inhoudelijke procesmatige en emotionele kennis en kunde om het samenwerkingsverband te laten slagen?
10 Interesse in mensen	Denken partijen ook vanuit mensen en is er oprechte interesse in hun belangen en motieven?
11 Flexibiliteit	Is er voldoende inhoudelijke en procesmatige flexibiliteit?
12 Verbindende leiderschap	Wordt aan iemand het leiderschap gegund en is er sprake van verbindend leiderschap?

Indien de verschillende partijen de onderlinge samenwerking analyseren, moet elke partij afzonderlijk deze vragen kritisch beantwoorden. Door hierbij stil te staan, komen niet alleen de succesfactoren van de samenwerking naar boven, maar ook de knelpunten. Het doel is deze knelpunten weg te werken om de samenwerking te optimaliseren.

2.4.2 Succesfactoren van de Man

Het maken van afspraken is volgens de Man (2006) belangrijk voor een succesvolle samenwerking. Hij heeft een model opgesteld met daarin dertien bouwstenen die tijdens het opzetten van een samenwerkingsverband aandacht verdienen. Dit zijn juridische- en organisatorische afspraken, maar ook afspraken over bijvoorbeeld cultuur en leiderschap. De dertien bouwstenen staan in bijlage 3. De Man (2006) vindt niet alleen het maken van afspraken belangrijk, maar ook het vertrouwen en de controle gedurende een samenwerking. Wederzijds vertrouwen is onmisbaar voor een succesvolle samenwerking. Alleen zonder controle is vertrouwen naïef en zorgt het voor problemen (Man de, 2006). Een balans tussen enerzijds het vertrouwen en anderzijds de controle is gewenst.

2.4.3 Succesfactoren van Vroemen

Martijn Vroemen heeft in 2009 een boek geschreven over geïnspireerd samenwerken. Volgens hem zijn er zes 'succesfactoren' als checklist te gebruiken voor een goede samenwerking en deze geeft hij weer in een model. Voor een overzicht van dit model zie bijlage 4. De succesfactoren die hij erkent voor een goede samenwerking zijn: motiverende doelen, gezamenlijke verantwoordelijkheid, open communicatie, wederzijds respect, flexibiliteit en initiatief tonen.

Een duidelijk omschreven doelstelling geeft een team zin en identiteit. Een heldere doelstelling geeft richting en tevens bevordert het de prestatie- en resultaatgerichtheid, omdat het team hierdoor weet wat ze moeten realiseren in een bepaalde tijd. Vansteenkiste, Simons, Lens en Soenens (2004) geven ook aan dat heldere doelstellingen motiverend en uitdagend werken. Helder doelstellingen worden geformuleerd met behulp van het SMART-principe. Een doelstelling is SMART indien deze aan de volgende criteria voldoet: Specifiek, Meetbaar, Acceptabel, Realistisch en Tijdsgebonden.

Binnen een team moet iedereen invloed en zeggenschap hebben, aldus Vroemen (2009). Dit bevordert volgens hem de kwaliteit van de besluitvorming. Gezamenlijke verantwoordelijkheid betekent dat iedereen invloed heeft op het eindresultaat (wat), op de besluitvorming en op de werkwijze (hoe). Hierdoor raken teamleden betrokken en voelen zij zich verbonden met het teamdoel. Doordat de verantwoordelijkheid gedeeld wordt en iedereen zijn bijdrage levert, kan men zich niet meer achter iemand anders verschuilen. Loyaliteit aan elkaar is hierbij een essentiële voorwaarde. Samen iets voor elkaar krijgen, kan zeer bevredigend werken, aldus Vroemen.

Volgens Vroemen (2009) is communicatie de 'smeerolie' in het team. Zonder uitwisseling tussen de teamleden is er geen mogelijkheid voor samenwerking. Miscommunicatie en onbegrip zijn vaak aan de orde van de dag met alle gevolgen van dien: inefficiëntie, conflicten en wantrouwen. Daarom is in een team goede communicatie belangrijk om zowel de onderlinge relaties te bevorderen als om de taak effectief te kunnen volbrengen. Effectief communiceren betekent het selecteren van informatie en het gericht verspreiden ervan. Essentieel hierbij is *openheid*. Hiermee deelt een persoon informatie over de kennis die bij zichzelf bekend is, maar bij de anderen niet. Ten slotte is luisteren een belangrijke vaardigheid. Luisteren is open staan voor de ander en beseffen dat jouw interpretatie niet de enige is.

Ieder teamlid beschikt over verschillende eigenschappen, vaardigheden en deskundigheid. Dit zorgt voor veel verschillen in een team. Het team heeft de opdracht om deze verschillen zoveel mogelijk te benutten. Om deze verschillen te benutten, moeten de teamleden eerst inzicht hebben in elkaars talenten en beperkingen en deze respecteren en waarderen. In een team is dus niet iedereen gelijk, maar wel gelijkwaardig. Door elkaar te respecteren ontstaat er een sfeer van vertrouwen en een basis voor consensus.

Zowel in het team als in de omgeving vinden met regelmaat veranderingen plaats. Hierdoor wordt de flexibiliteit van een team op de proef gesteld. Een goed team kan zich voortdurend aanpassen aan de veranderende omgeving. Het team moet zich blijven ontwikkelen. Hierbij is het belangrijk dat het team wordt afgestemd op de omgeving en direct kan inspelen op veranderende omstandigheden. Flexibiliteit is hierbij van groot belang. Echter te veel verandering is ook niet goed. Evalueren is hierbij belangrijk. De fouten moeten worden geëvalueerd door het hele team. Waar nodig is, moet ook geleerd worden van deze fouten, zodat ze uiteindelijk worden voorkomen.

Volgens Vroemen kan het team perfecte doelstellingen hebben, gezamenlijk verantwoordelijk zijn, open en respectvol met elkaar omgaan en een flexibele opstelling hebben. Wanneer geen actie wordt ondernomen, is het team nog steeds niet effectief. De teamleden moeten actief zijn in plaats van passief en uit eigen bewegingen dingen oppakken. Dit betekent dat de teamleden zelfstandig tot actie moeten overgaan. Daden aan woorden koppelen staat hierbij centraal. Er moet een cultuur gecreëerd worden waarbij initiatief tonen centraal staat. Dit bevordert de spontaniteit en de creativiteit van het team.

2.4.4 Succesfactoren van Frank en Rebel

Frank en Rebel (2007) schrijvers van het boek *samenwerken in teams* hebben ook een model opgesteld waarin zij de succesfactoren van samenwerking presenteren. Zij spreken van zes effectiviteitsgebieden die de samenwerking doen bevorderen. De effectiviteitsgebieden staan in een bepaalde volgorde: het team begint met haar doelen; daarna vertaalt ze die in taken en dan komen de procedures. Wanneer dit is gedaan komt eerst de kwaliteit, dan de onderlinge verhoudingen en vervolgens de persoonlijke opvattingen. De effectiviteitsgebieden worden hieronder toegelicht.

Doelen zijn richtinggevend voor het team. Ze geven aan waar aan gewerkt wordt in een bepaalde periode. Doelen moeten regelmatig opnieuw besproken en vastgesteld worden.

Belangrijk is dat alle leden van het team de doelen ook daadwerkelijk begrijpen en aanvaarden.

Aan de hand van de geformuleerde doelen weet ieder teamlid welke taken hij moet uitvoeren. Het is belangrijk dat iedereen de taken van elkaar weet, zodat er geen dingen dubbel gebeuren. Uiteindelijk kan en mag iemand er op worden afgerekend indien de afspraken niet worden nagekomen. Om effectief te werken, zijn er afspraken nodig. Daarvoor zijn de procedures. Procedures zijn afspraken die gaan over de wijze waarop het team samen tot besluiten en acties komt. Een kanttekening hierbij is, dat teveel procedures juist weer verstikkend werkt. Een goede balans hierin is belangrijk.

Voor een goed functionerend team is het belangrijk dat juiste personen op de juiste taken zijn ingezet. Om dat te bepalen moeten de teamleden allereerst elkaars kwaliteiten kennen om vervolgens de taken die daar het beste bij passen hieraan te koppelen. Binnen een team moet een klimaat heersen van vertrouwen, hulp bieden en zich prettig voelen bij elkaar. Indien dit overheerst, kan een team veel bereiken. Als de onderlinge verhoudingen niet goed zijn, komt dat vaak tot de uiting in het meer 'over elkaar praten dan met elkaar'. Een team bestaat uit individuen die eigen opvattingen, ideeën en overtuigingen hebben. Het is relevant om elkaars opvattingen te kennen. Wanneer elkaars opvattingen worden gedeeld, begrijpt men vaker waarom iemand iets doet of zegt.

2.4.5 Succesfactoren van Vereniging Sport en Gemeenten (VSG)

VSG heeft met medewerking van de projectgroep Lokale netwerkvorming Sport, Bewegen en Onderwijs een praktijkonderzoek uitgevoerd naar de lokale partijen op het gebied van sport, bewegen en onderwijs. VSG heeft bij 43 Nederlandse gemeenten de do's en don'ts van samenwerking geïnventariseerd. Door uitgebreid de aspecten die een rol spelen bij de vorming van lokale samenwerkingsverbanden te monitoren en te registreren, is er inzicht ontstaan in belangrijke succes- en faalfactoren van samenwerking. Volgens de VSG (z.d.) zijn deze succesfactoren niet gelijktijdig nodig, maar fungeren ze als smeermiddel. Het niet hebben van een aantal van deze factoren zorgt voor stagnatie. In totaal zijn er zes thema's opgesteld. Aan elk thema zijn meerdere succesfactoren gekoppeld.

Thema 1: Organisatie

Zorg voor realistische doelstellingen waarbij rekening wordt gehouden met het termijn waarbinnen de partijen de doelen met beschikbare middelen willen realiseren. Korte communicatielijnen worden gerealiseerd door kleinschaligheid. Het advies van VSG is daarom ook om het samenwerkingsverband niet te groot te maken. Ook wordt het regelmatig bij elkaar zijn, gezien als een succesfactor. Dit leidt tot nieuwe en originele ideeën die alleen niet zouden ontstaan.

Thema 2: Bemensing

Samenwerking van de leden is belangrijk (VSG, z.d.). Een voorwaarde is het hebben van een sterke projectcoördinator en diversiteit onder de leden is ook relevant. Alle leden dienen onder meer betrokkenheid te tonen en een enthousiaste instelling te hebben. Een team moet bestaan uit een combinatie van de juiste mensen die passie hebben voor het project. Binnen het project mag iedereen zijn eigen belangen hebben, als deze de teamprestatie maar niet verstoren.

Thema 3: Draagvlak

Het starten met een bijeenkomst met alle betrokken partijen is succesvol om draagvlak te creëren. In de startbijeenkomst staan meerdere punten centraal, zoals het zoeken naar en vastleggen van gedeelde projectdoelen, uitspreken van wederzijdse verwachtingen, maken van heldere afspraken, opstellen van een planning en sturing daarop. Verder is voor een goede samenwerking het draagvlak bij de directie/bestuur van groot belang.

Thema 4: *Communicatie*

Een laagdrempelig project met een open en heldere communicatie tussen de partijen is van belang, aldus VSG (z.d.). Binnen het samenwerkingsverband moet het eenvoudig zijn om met elkaar in contact te komen. Er dient aandacht te zijn voor de interne – en externe communicatie. Frequentie communicatie naar buiten maakt het samenwerkingsverband zichtbaar. Dit draagt bij aan de naamsbekendheid van het netwerk. Onderlinge kennisuitwisseling is ook belangrijk, zodat ervaringen met elkaar worden gedeeld.

Thema 5: *Uitvoering*

Door het organiseren van verschillende activiteiten kan het netwerk zich profileren bij een breder publiek. Dit vergroot de bekendheid van het samenwerkingsverband.

Thema 6: *Continuïteit*

Nadat het netwerk is opgezet, dient het haar continuïteit te bewaren. De 'eigenaar' van het netwerk moet duidelijk zijn. Voor de toekomst dient het netwerk een reële ambitie op te stellen. Door de samenwerking op te nemen in officiële stukken bevordert dit de formaliteit van het netwerk.

2.4.6 Succesfactoren van van Bortel

Van Bortel (2012), onderzoeker van de Technische Universiteit Delft, heeft middels drie wetenschappelijke onderzoeken de kritische succesfactoren van samenwerking in kaart gebracht. De drie onderzoeken hadden betrekking op samenwerking tussen partijen. Van Bortel (2012) geeft het belang aan van het inplannen van tussentijdse overlegmomenten tussen de samenwerkende partijen. Deze overleggen moeten volgens hem vast worden ingepland, zodat deze bij iedereen bekend zijn en niet worden overgeslagen. Hij vindt het belangrijk dat (tussentijds) wordt geëvalueerd. Hij noemt dit ook wel *reality checks* waarin de meningen van de verschillende samenwerkende partijen worden geïnventariseerd. Naast evalueren vindt hij 'het begrijpen van elkaars werelden en taal' binnen een samenwerking van groot belang. Hiermee bedoelt hij dat de partijen elkaar moeten kennen en weten wat elkaars belangen zijn. Verder vindt van Bortel het belangrijk dat wordt geïnvesteerd in vertrouwen en openheid. Hij geeft aan dat wanneer mensen in elkaar vertrouwen, zij ook dingen los durven laten. Openheid is volgens hem belangrijk, zodat relevante informatie en kennis met elkaar wordt gedeeld.

2.4.7 Succesfactoren van Platform 31

Platform 31 is een kennis- en netwerkorganisatie voor stedelijke en regionale ontwikkeling. De organisatie heeft een handreiking gepubliceerd met daarin de uitgangspunten voor een goede samenwerking op regionaal niveau. Van Dijken en Schilder hebben in 2013, namens platform 31, de handreiking regionale samenwerking sociaal domein opgesteld. Naar aanleiding van een praktijkonderzoek is deze handreiking tot stand gekomen. De stappen die platform 31 beschouwt als goede uitgangspunten voor een regionale samenwerking, zijn de volgende:

- Bepaal een visie, richting, doelen en uitgangspunten. Waarbij het belangrijk is dat naar partners wordt gezocht die deze visie, richting, doelen en uitgangspunten aanvullen of versterken.

- Geef ruimte aan beoogde partners, sta open voor andere ideeën. Hierbij is het niet alleen essentieel om prestatieafspraken te maken, maar ook om risico's te bespreken. De risico's moeten samen worden aangegaan.

- Het is belangrijk om regelmatig, transparante en duidelijke momenten in te plannen voor de terugkoppeling van de tot nu toe behaalde resultaten.

-Belangrijke pijlers voor een samenwerkingsverband zijn snelheid, effectiviteit en flexibiliteit. Ook moet het samenwerkingsverband taken durven over te geven en gebruik te maken van de expertise van andere samenwerkingsverbanden in de regio.

Middels deze uitgangspunten wil Platform 31 regionale samenwerkingsverbanden helpen op zetten of om huidige samenwerkingsverbanden te verbeteren.

2.4.8 & in het kort

In hoofdstuk 2.5 zijn verschillende succesfactoren van samenwerking aan bod gekomen. In totaal zijn vier modellen omschreven. Bremenkamp (2010), de Man (2006), Vroemen (2009) en Frank & Rebel (2004) hebben allemaal hun eigen visie op succesvolle samenwerking en dit weergegeven in één model. Ook zijn drie onderzoeken gepresenteerd waar in de praktijk naar succesfactoren van samenwerking is gezocht. VSG heeft bij 43 gemeenten de do's en don'ts van samenwerking geïnventariseerd, van Bortel (2012) heeft met behulp van drie eerder uitgevoerde praktijkonderzoeken de succesfactoren onderzocht en Platform 31 heeft in de praktijk onderzoek gedaan naar de uitgangspunten van een regionale samenwerking.

Elk onderzoek/ model benoemt kritische succesfactoren voor een goede samenwerking. In de tabellen hieronder zijn deze succesfactoren overzichtelijk weergegeven. De succesfactoren zijn geclusterd middels nummers. Diegene met hetzelfde nummer vallen onder dezelfde succesfactor.

De succesfactoren van Bremenkamp (2010)

1.De betrokken partijen moeten een deel van de autonomie inleveren
1.Iedereen heeft gelijke bevoegdheden
1.De macht moet over iedere partij eerlijk verdeeld zijn
8.Maak elkaars belangen inzichtelijk en stem deze op elkaar af
1.Gezamenlijke besluitvorming
6.Heb vertrouwen in elkaar
1.De samenwerking moet voor iedereen waardevol zijn
Creëer draagvlak
6.Spreek individuele verwachtingen open en eerlijk uit
6.Partijen moeten zowel geven als nemen
4.Maak afspraken over wie, wat doet
3.Het team moet genoeg kunde en kennis hebben
8.Zorg voor interesse in elkaar
7.Het samenwerkingsverband moet flexibel zijn

De succesfactoren van de Man (2006)

4.Maak vooraf duidelijke afspraken

De succesfactoren van Vroemen (2009)

2.Zorg voor motiverende doelen
1.Iedereen moet evenveel zeggenschap en verantwoordelijkheid hebben
10.Open en goede communicatie
1.Respecteren van elkaars verschillen
7.Het samenwerkingsverband moet flexibel zijn
3.Er moet initiatief getoond worden -> doen

De succesfactoren van Frank & Rebel (2004)

2. Formuleren van doelstellingen
9. Zorg voor een duidelijke taakverdeling
9. Duidelijke procedures -> hoe komt het team tot besluitvorming
3. Juiste personen
1. Goede onderlinge verhouding in het team
8. Het kennen van elkaars opvattingen en belangen

De succesfactoren van VSG

2. Formuleren van doelen
Het samenwerkingsverband moet niet te groot zijn
3. Diversiteit onder de leden
3. Sterke projectleider
3. Betrokken en enthousiaste leden
3. Mensen moeten passie voor het project hebben
Startbijeenkomst
10. Open en heldere communicatie -> eenvoudig contact zoeken met elkaar

De succesfactoren van van Bortel (2012)
--

10. Plan vaste overlegmomenten in
5. Tussentijds evalueren
8. De samenwerkende partijen moeten elkaar goed kennen
6. Vertrouwen in elkaar
6. Delen van informatie en kennis -> openheid

De succesfactoren van platform 31
--

2. Bepaal doelen, visie, richting en uitgangspunten
6. Sta open voor andere ideeën
4. Bespreek risico's
4. Maak prestatieafspraken
5. Plan regelmatig terugkoppelingsmomenten in
7. Snelheid, effectiviteit en flexibiliteit
6. Durf taken over te geven

In het overzicht van de succesfactoren is veel onderlinge samenhang en overlap te zien. Om tot een conceptueelmodel te komen worden de samenhangende- en overlappende succesfactoren geclusterd onder één naam. De succesfactoren met overeenkomsten hebben dezelfde kleur en hetzelfde nummer. Het kleurenoverzicht is te zien in bijlage 5. De factoren die minimaal twee keer worden benoemd, worden meegenomen in het conceptueelmodel. Deze succesfactoren worden door meerdere onderzoekers erkend, waardoor de kans dat deze op toeval zijn berust afneemt. De factoren die één keer voor komen worden niet meegenomen in het conceptueelmodel, omdat deze maar door één onderzoek worden erkend. Wanneer deze factoren wel degelijk relevant zijn voor een regionaal samenwerkingsverband zal dat blijken uit het vervolgonderzoek. De volgende succesfactoren worden getoetst in de praktijk:

- 1 = Iedereen is gelijk
- 2 = formuleer doelstellingen
- 3 = zorg voor de juiste mensen binnen het team
- 4 = maak duidelijke afspraken
- 5 = Evalueer
- 6 = Heb vertrouwen in elkaar en wees open naar elkaar
- 7 = Wees flexibel
- 8 = Ken elkaar
- 9 = Zorg voor een duidelijke taakverdeling
- 10 = Goede, onderlinge communicatie

2.5 Conceptueelmodel

Het conceptueelmodel ziet er als volgt uit:

3. Methode van onderzoek

In het volgende hoofdstuk wordt de methode van het onderzoek toegelicht. De methode is geformuleerd op basis van de onderzoeksvraag. Aan bod komt de onderzoeksgroep, het meetinstrument, de procedure en de manier van data-analyse.

3.1 De onderzoeksgroep

Eén van de speerpunten van het ministerie van VWS voor de komende vier jaar is om een landelijk dekkende structuur van regionale samenwerkingsverbanden te creëren. Hiervoor wilt NOC*NSF eerst meer inzicht verschaffen in de kritische succesfactoren van een regionaal samenwerkingsverband en daarom dit onderzoek. In het theoretisch kader is vooronderzoek gedaan naar de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband. In de praktijk worden deze factoren getoetst. Op basis van het literatuuronderzoek en het onderzoek in de praktijk wordt één checklist opgesteld met daarin de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband.

Om een beter inzicht te krijgen in de kritische succesfactoren worden de meningen van de regiocoaches geïnventariseerd. Deze is het aanspreekpunt en is verantwoordelijk voor de totstandkoming en borging van het samenwerkingsverband. Momenteel zijn 31 samenwerkingsverband aangepast sporten actief in Nederland (Cornelissen, 2015). Elk samenwerkingsverband heeft zijn eigen coördinator. Echter worden deze niet allemaal meegenomen in het onderzoek. Door de onderzoeker wordt gewerkt met een steekproef. Baarda en de Goede (2001) geven aan dat de steekproef een gedeelte uit de onderzoekspopulatie is, op basis waarvan uitspraken worden gedaan over de gehele populatie.

Middels een selecte steekproef worden de respondenten geselecteerd. Select betekent dat vooraf een keuze wordt gemaakt van respondenten (Baarde, de Goede en Kalmijn, 2000). Het aantal interviews dat in totaal worden afgenomen is nog niet bekend. Op het moment dat het onderzoek geen nieuwe informatie meer oplevert, zal de onderzoeker stoppen met het verzamelen van data. Een indicatie van het aantal interviews ligt tussen de acht en de twaalf. De 31 samenwerkingsverbanden zijn niet allemaal gelijktijdig opgestart en verschillen dus van elkaar. Waar het ene samenwerkingsverband al tien jaar bestaat, kan het andere verband pas net in de opstartfase zitten. Om het onderzoek representatief te houden, wordt de keuze van respondenten gemaakt op basis van het aantal jaren dat een samenwerkingsverband bestaat. De onderzoeker bevraagt minimaal twee regiocoaches waarvan het samenwerkingsverband al geruimere tijd bestaat (± 10 jaar), twee waarvan het samenwerkingsverband enkele jaren bestaat (± 3 jaar) en twee waarvan het samenwerkingsverband in de opstartfase zit. Ook wordt minimaal één interview gehouden met een provinciale consultant aangepast sporten waar in de provincie nog geen samenwerkingsverbanden zijn. Overige interviews worden gepland door middel van aanbevelingen van de respondenten. In de keuze qua respondenten wordt ook rekening gehouden met geografische ligging van het samenwerkingsverband. De onderzoeker streeft naar een landelijke spreiding van respondenten.

3.2 Type onderzoek

Afhankelijk van het doel van het onderzoek en de gegevens die worden verzameld, kan onderzoek op verschillende manieren worden ingedeeld. Gratton, Jones en Robinson (2011) onderscheiden vier algemene type onderzoeken van elkaar: verkennend, beschrijvend, verklarend en voorspellend onderzoek. Het type beschrijvend onderzoek staat centraal tijdens het onderzoek. Beschrijvend onderzoek tracht bepaalde verschijnselen te beschrijven en richt zich daarbij meer op de 'wat' vraag dan de 'waarom' vraag. Middels dit onderzoek wordt getracht de kritische succesfactoren van samenwerking te beschrijven. Waarbij de 'wat' vraag centraal staat.

Ook kan onderscheid worden gemaakt tussen de twee onderzoek typen fundamenteel- en toegepast onderzoek. Fundamenteel onderzoek is bedoeld om een bepaald concept of kwestie te verkennen, zonder daar een specifiek probleem bij te hebben (Gratton, Jones en Robinson, (2011). Het wordt uitgevoerd om een beter begrip te krijgen over algemene concepten, zoals de ontwikkeling van een model. Volgens Gratton, Jones en Robinson (2011) wordt toegepast onderzoek wel uitgevoerd om een bepaald probleem op te lossen. Dit onderzoek komt overeen met de kenmerken van een toegepast onderzoek. Uiteindelijk wordt getracht om een oplossing aan te dragen voor een specifiek probleem.

3.3 Data-analyse

Eerder is al een onderscheid gemaakt tussen de verschillende typen onderzoek. Ook kan een tweede onderscheid worden gemaakt tussen de manier van gegevens verzamelen. Zo kan gekozen worden voor kwantitatieve gegevensverzameling of kwalitatieve gegevensverzameling. Deze keuze hangt volgens Gratton, Jones en Robinson (2011) af van de soort onderzoeksvraag en de doelen van het onderzoek. Volgens Baarda, de Goede en Kalmijn (2000) wordt bij kwantitatief onderzoek gebruik gemaakt van een gestructureerde dataverzameling. Zij noemen het daarom ook wel een enquête-onderzoek en geven aan dat de onderzoeker uit de verkregen informatie cijfermatigheden kan halen. Kenmerkend voor kwantitatief onderzoek is dat in de regel een groot aantal mensen wordt benaderd. Gratton, Jones en Robinson (2011) beweren dat wanneer iemand geïnteresseerd is in de meting van een bepaald verschijnsel, kwantitatief onderzoek op zijn plaats is. Echter wanneer iemand meer geïnteresseerd is in de gedachten en gevoelens van mensen is kwalitatieve gegevensverzameling geschikt. Middels kwalitatief onderzoek wordt er dieper op een bepaald onderwerp ingegaan. Daarentegen kost dit veel tijd en kunnen er minder mensen worden ondervraagd dan bij een kwantitatief onderzoek. Het houden van interviews is bij kwalitatief onderzoek een geschikte manier van data-analyse, aldus Baarda, de Goede en Kalmijn (2000).

Voor dit onderzoek wordt er gebruik gemaakt van kwalitatieve data-analyse. Er wordt getracht de meningen te inventariseren van de regionale coördinatoren, waarbij de onderzoeker (meestal) niet geïnteresseerd is in cijfermatigheden. Om gegevens te verzamelen wordt gebruik gemaakt van interviews. Volgens Baarda en de Goede (2001) is een voordeel van interviewen dat je niet alleen te weten kunt komen wat mensen doen, maar ook vooral waarom ze iets doen. Een ander voordeel dat zij benoemen, is dat interviewen geschikt is voor open en ingewikkelde vragen, waarbij de onderzoeker goede controle heeft op het beantwoorden van de vragen. Baarda en de Goede (2001) beweren ook dat er nadelen zitten aan het houden van interviews. Zo kost het tijd en geld en zorgt het niet voor anonimiteit.

Nadat de interviews zijn afgenomen, moet de verkregen informatie worden geanalyseerd. Dit gebeurt middels coderen. Volgens Jansen (2005) is coderen het verbinden van ruwe data met theoretische begrippen. Jansen (2005) geeft aan dat coderen een simpel aanpak kent. Te beginnen met het lezen van een aantal uitgewerkte interviews om een idee te krijgen van 'wat er allemaal is'. Begin dan met teksten in fragmenten in te delen die over hetzelfde onderwerp gaan. Dikwijls zijn dit de verschillende thema's van het interviewschema. Meestal zal de onderzoeker meer onderwerpen onderscheiden dan in de itemlijst staan. Een bepaald onderwerp of thema is dan de eerste code die aan het fragment wordt toegekend. Wanneer alle fragmenten gekoppeld zijn aan codes, wordt de codering verfijnd. Dit gebeurt met meer kwalificaties per fragment en verdere onderverdeling van fragmenten. Op basis van de codes worden de gegevens geanalyseerd. Hierdoor is er per onderwerp een duidelijk overzicht van wie, wat gezegd heeft.

3.4 Meetinstrument

Gratton, Jones en Robinson (2011) geven aan dat een interview over het algemeen kan worden ingedeeld in vijf categorieën: het gestructureerde interview, het semigestructureerde interview, het ongestructureerde interview, het gesproken interview, en de focusgroep of een groepsinterview. Voor dit onderzoek worden gegevens verzameld middels een semigestructureerd interview. Bij deze vorm wordt er gebruik gemaakt van een aantal vragen of een vraagschema, maar de onderzoeker heeft een flexibele houding bij het interview en kan afwijken van de vragen op papier. Dit heeft als positief effect dat onverwachte, belangrijke onderwerpen die niet op papier staan, alsnog besproken kunnen worden.

Voor het opstellen van een interview dient de onderzoeker duidelijk te hebben welke informatie achterhaalt moet worden en hoe deze informatie te verkrijgen is. Het voordeel van een interview is dat de onderzoeker het interviewschema voortdurend kan aanpassen en tussentijds kan verbeteren (Gratton, Jones en Robinson, 2011). Het voorlopige interviewschema wordt opgesteld aan de hand van de eerder gevonden literatuur. Hierbij wordt er gebruikt gemaakt van een aantal tips die Gratton, Jones en Robinson (2011) geven. Zij geven aan dat vragen over dezelfde onderwerpen bij elkaar moeten staan en dat er niet continu heen er weer gesprongen moet worden tussen de onderwerpen. Een ander advies is dat in het begin één of meerdere makkelijke vragen moeten staan die de respondent op zijn of haar gemak stelt. Dit moedigt ze aan om vrijuit te spreken. Zorg er ook voor dat het belang van elke vraag duidelijk is en dat de vragen helder zijn geformuleerd. Als laatste geven zij aan dat persoonlijke, indringende vragen pas aan het einde van het interview gevraagd moeten worden, omdat dan al een vertrouwensband met de geïnterviewde is geschept.

Wanneer het interviewschema is opgesteld, worden de vragen meerdere malen getest. Dit gebeurt zowel door de Jong (NOC*NSF) en de Winter (NISB). Naast het testen van de vragen heeft het testen van het interviewschema nog een andere functie. Het is een goede mogelijkheid om het interview te oefenen.

Ook dienen de interviews opgenomen te worden. Gratton, Jones en Robinson (2011) geven aan dat het simpelweg niet mogelijk is om alleen terug te vallen op herinneringen. De keuze is vaak tussen een geluids- of video-opname of geschreven aantekeningen. Voor dit onderzoek wordt er gebruikt gemaakt van een geluidsopname. Dit kan alleen gebeuren, indien de respondenten hier mee instemt. Wanneer de respondent geen toestemming geeft, worden er geschreven aantekeningen gemaakt.

3.5 Betrouwbaarheid en validiteit

Met 'betrouwbaarheid' wordt de mate bedoeld waarin een antwoord dat mensen geven onafhankelijk is van toeval (Baarda, de Goede, 2001). Het antwoord mag niet op toeval zijn berust. Het komt wel eens voor dat de verkregen antwoorden afhankelijk zijn van de situatie waarin iemand zich op dat moment verkeert. Baarda, de Goede en Kalmijn (2000, p.11) illustreren dit met het volgende voorbeeld: "Als je net hebt gehoord dat je de baan krijgt die je zo graag wilde, dan zou het beeld dat je geeft wel eens rooskleuriger kunnen zijn, dan wanneer je net hebt gehoord dat je die baan niet krijgt". Hierdoor kan de informatie die een respondent geeft per situatie of dag verschillen. De informatie is dan niet meer betrouwbaar.

De antwoorden die een respondent geeft zijn ook niet altijd valide. 'Validiteit' is de mate waarin gemeten wordt wat de onderzoeker beoogt te meten (Baarda, de Goede, 2001). Oftewel wordt er gemeten wat de onderzoeker ook daadwerkelijk wilt meten. Indien het antwoord niet valide is, dan is deze niet in overeenstemming met de werkelijkheid. Baarda en de Goede (2000) veronderstellen dat een betrouwbaar antwoord niet altijd garant staat voor een valide meting.

De onderzoeker heeft wel invloed op de betrouwbaarheid en validiteit van zijn onderzoek, aldus Gratton, Jones en Robinson (2011). Zij geven aan dat de betrouwbaarheid van een onderzoek verhoogd kan worden door een standaard interviewschema te gebruiken, een stabiele interviewomgeving te creëren, de interviews op te nemen (mits de geïnterviewde toestemming heeft gegeven) en de interviewopname zo snel mogelijk uit te schrijven (transcriptie). Om de betrouwbaarheid van dit onderzoek te waarborgen wordt bij alle interviews gebruik gemaakt van één interviewschema. Daarnaast wordt getracht de respondenten op hun gemak te laten voelen tijdens het interview. De respondenten mogen zelf de locatie, datum en tijd van het interview bepalen, zodat zij kiezen kunnen kiezen voor een interviewcontext waar zij zich prettig bij voelen. De respondenten mogen kiezen uit verschillende dagen die door de onderzoeker worden aangegeven. Verder wordt voor elk interview 1,5 uur ingepland. Dit betekent niet dat elk interview 1,5 uur zal duren, maar wel dat de respondenten ruim de tijd hebben voor het beantwoorden van de vragen. Hiermee wordt voorkomen dat er respondenten zijn die tijdens het interview weinig tijd hebben en daardoor korte antwoorden zullen geven. Verder wordt geprobeerd om elk interview binnen één week om te zetten in woorden.

Voorts moet de onderzoeker, voordat het interview wordt afgenomen, rekening houden met vier belangrijke factoren die het antwoord van de respondent kunnen beïnvloeden (Gratton, Jones en Robinson, 2011), te weten:

- 1 Heeft de respondent motieven die van invloed kunnen zijn op de antwoorden?
- 2 Zijn er hindernissen die de spontaniteit verminderen?
- 3 Is de respondent erop uit om de interviewer een plezier te doen?
- 4 Zijn er overgevoelige factoren die de antwoorden kunnen beïnvloeden?

Om antwoorden te voorkomen die afhankelijk zijn van de situatie waarin de respondent zich op dat moment verkeert, wordt de vertrouwelijke aard van het interview benadrukt. Voorafgaand de interviews wordt de nadruk gelegd op de anonimiteit van het interview en dat de uitkomsten van het interview alleen voor het onderzoek worden gebruikt.

Het blijkt vaak moeilijker om de validiteit te garanderen (Gratton, Jones en Robinson, 2011), omdat transcriptie een instrument is om het interview te interpreteren en het geen is analyse. Om daadwerkelijk te kunnen meten wat de onderzoeker wil meten, wordt het interview eerst één keer fictief afgenomen bij een proefpersoon. Hierdoor kan alvast geoefend worden met het stellen van de vragen en vragen die verkeerd worden geïnterpreteerd, kunnen worden aangepast. Daarnaast is om de validiteit te verhogen, alleen gebruikt gemaakt van literatuur die wetenschappelijk is onderbouwd. Doordat de succesfactoren uit het vooronderzoek, zijn gebaseerd op waarheidsgetrouwe informatie, is de kans nihil dat deze op toeval zijn berust.

4.Resultaten

In het resultatenhoofdstuk worden de belangrijkste bevindingen per onderzochte succesfactor gepresenteerd. Ook worden aanvullingen vanuit de empirie op de theorie behandeld.

1.Formuleer doestellingen.

“Dat gezamenlijk doel hebben we inmiddels al een paar jaar en dat snappen we ook allemaal”.

De respondenten zijn unaniem in het erkennen van het belang van doelstellingen en spreken niet over meerdere doelstellingen, maar over één gezamenlijke die bij iedereen bekend moet zijn. Opvallend is de eenduidigheid van deze doelstelling. Volgens de respondenten verdient het de aanbeveling dat de doelstelling van een samenwerkingsverband bestaat uit het verhogen van de sportparticipatie voor mensen met een beperking. Zij benadrukken dat alles in het teken moet staan van deze doelstelling. Illustratief voor bovenstaande informatie is de volgende uitspraak: *“We zijn met elkaar met een gezamenlijk doel bezig en moeten continu opletten dat we dat doel ook voor ogen hebben”.*

2.Juiste mensen in het team (samenwerkingsverband).

“Daar wil ik ook wel bij noemen dat je niet altijd invloed hebt op wie er in je team komt zitten, omdat het niet de organisaties zijn waar je sturing op hebt. Dus daar heb je ook maar mee te dealen”.

Een samenwerkingsverband is volgens alle respondenten een samenwerking tussen meerdere gemeenten. De bestaande samenwerkingsverbanden bestaan uit minimaal drie en maximaal negen gemeenten. Elke gemeente stelt één ambtenaar beschikbaar en deze persoon wordt onderdeel van het team. Vanuit welk beleidsterrein deze ambtenaar komt verschilt per gemeente en deze keuze is gebaseerd op basis van de financiële mogelijkheden die een gemeente heeft. Het merendeel van de respondenten (6 van de 9) geven aan wel hun meerwaarde te zien in een ambtenaar die betrokken is bij het onderwerp. Eén van de respondenten heeft hierover de volgende mening: *“Ik vind wel dat gemeenten die in het verband willen stappen goed moeten kijken vanuit welke afdeling ze dat willen doen. Het belangrijkste is dat een afdeling wel feeling heeft met het onderwerp”.*

De respondenten zijn unaniem van mening dat een team aangestuurd moet worden door een regiocoach en denken dat de regiocoach continu als karttrekker van het samenwerkingsverband kan spelen. De regiocoach wordt omschreven als een duizendpoot of een alleskunner, die zowel een verbinder als een bruggenbouwer moet zijn en welke van allemaal verschillende, individuele lijntjes één web weet te maken. *“Als regionale coördinator ben je de spin in het web die alles bij elkaar houdt”*, aldus één van de respondenten. Een andere term die gebruikt wordt voor een regionale coördinator is de regiocoach.

Bovendien blijkt dat een regiocoach actief is op meerdere niveaus, zo vinden zeven respondenten dat deze persoon snel moet kunnen schakelen. Illustratief voor deze niveaus is de volgende uitspraak: *“Het ene moment zit ik met een wethouder, het andere moment met een beleidsmedewerker, dan weer met een buurtsportcoach en het andere moment weer met iemand met een beperking”.* Netwerken, innovatief denken, kansen zien, durven en kunnen inspelen op nieuwe ontwikkelingen, affiniteit met doelgroep, combinatie tussen signaleren en doen, strategisch denken, inzicht in het politieke spel en communicatieve vaardigheden zijn competenties die door (minimaal twee) respondenten worden benoemd.

Verder geven alle respondenten aan dat naast een gemeente ook nog andere partners onderdeel zijn van het samenwerkverband. Voorbeelden die worden genoemd zijn het speciaal onderwijs, revalidatiecentra, MEE¹, sportbonden, fysiotherapeuten en sportservices. Vijf respondenten denken mogelijkheden te zien om in de toekomst de doelgroep te bereiken via de sociale wijkteams en passend onderwijs.

3. Een duidelijke taakverdeling.

“Het gaat erom dat mensen zo snel mogelijk worden geholpen”.

In de praktijk blijkt dat het begrip ‘taken’ veelal wordt vervangen door het begrip ‘pijlers’. Een samenwerkingsverband richt zich op een aantal pijlers. Twee pijlers worden door alle respondenten erkend, te weten ‘het beantwoorden van sportvragen’ en ‘het aanbieden van verenigingsondersteuning’. Beide pijlers hebben enkel betrekking op de aangepaste sporten. Volgens de respondenten (6 van de 9) is het voor de beantwoording van sportvragen belangrijk om de sportaanbieders uit de regio in kaart te hebben. Hiervoor is een sport en beweegwijzer een veelgenoemde manier. Verenigingsondersteuning bestaat volgens de meeste respondenten (6 van de 9) uit het geven van advies en het aanbieden van ondersteuning aan sportaanbieders. Eén van de respondenten verstaat het volgende onder verenigingsondersteuning: *“We ondersteunen ze in het opzetten, attenderen ze op bepaalde dingen en brengen ze in contact met andere verenigingen die hetzelfde G-aanbod hebben”.*

Volgens vier respondenten mogen de twee pijlers niet los van elkaar worden gezien. *“Ik probeer het altijd te matchen en te koppelen”*, aldus een respondent. Het continu matchen van vraag en aanbod blijkt dus ook een taak te zijn van een samenwerkingsverband. Ook worden de pijlers ‘mensen terugzetten in de maatschappij’, ‘PR en communicatie’, ‘sportstimulering’ en ‘zorgen voor samenwerking tussen de partijen’ meerdere malen benoemd (minimaal door twee respondenten) als pijler.

4. Ken elkaar.

“Plastisch gezegd: we kennen elkaar allemaal ook bij de voornaam en weten ook wie wie is”.

De onderlinge communicatie en het contact zoeken wordt volgens vijf respondenten eenvoudiger wanneer de partijen elkaar kennen. Daarom hechten zij waarde aan het persoonlijk kennen van elkaar. *“Ik vind dat een organisatie ook zelf moet kijken: waar ben ik nu goed in, welke rol past bij mij en wat zou iemand anders net een beetje anders doen?”*. Deze respondent beweert dat de organisaties zichzelf eveneens goed moeten kennen, zodat wanneer een organisatie weet dat het ergens minder geschikt voor is, deze taak kan overgeven. Deze mening wordt gedeeld door meerdere respondenten (4 van de 9).

Voorts geeft het merendeel van de respondenten (7 van de 9) aan het inzien van wederzijdse belangen als belangrijk te ervaren. Hierdoor kunnen volgens hen uiteenlopende visies op één lijn worden gebracht, waardoor een gemeenschappelijke deler ontstaat. Om op de partner in te kunnen spelen is het van belang om te weten wat deze triggert om samen te werken, geven twee respondenten aan.

De respondenten benoemen geen manieren hoe het kennen van elkaar en het kennen van wederzijdse belangen bevordert of gestimuleerd kan worden.

¹ MEE is een organisatie die probeert mensen met een beperking zo optimaal mogelijk mee te laten draaien in de samenleving.

5. Goede onderlinge communicatie.

"Het is heel veel jezelf laten zien en horen".

De meeste respondenten (6 van de 9) geven aan vaste overlegmomenten te hebben met de partners van het samenwerkingsverband. Het aantal vaste overlegmomenten varieert per respondent en gemiddeld wordt gesproken over drie á vier vaste momenten per jaar. De volgende uitspraak laat de functie van het overleg zien: *"Wij spreken bijvoorbeeld zes keer per jaar af, waarbij we gewoon dingen doorspreken en we kijken waar iemand tegenaan loopt"*. Verder blijken e-mail en telefoon de meest gebruikte communicatiemiddelen. Persoonlijk contact en het op de hoogte houden van elkaar worden gezien als belangrijke factoren voor een goede communicatie.

Naast onderlinge communicatie wordt gesproken over externe communicatie. *"Ik denk dat wij goed zijn, doordat we naar buiten treden"*. Dit is een uitspraak die door meerdere respondenten wordt erkend. Acht respondenten vinden het belangrijk dat een samenwerkingsverband laat zien wat het doet. Social media (Twitter / Facebook), een eigen website, krantenartikelen en een nieuwsbrief zijn middelen die meerdere keren worden genoemd door de respondenten.

6. Evalueren.

"Dingen die we gedaan hebben evalueren we altijd".

Alle respondenten beweren dat evalueren een belangrijk onderdeel is van een samenwerkingsverband. Veelal organiseert het samenwerkingsverband jaarlijks of halfjaarlijks een evaluatiebijeenkomst waarbij wordt gekeken naar hoe het de afgelopen periode is gegaan.

Onderwerpen ter bespreking zijn dan of de voorgenomen taken zijn uitgevoerd; welke knelpunten er waren; en wat anders moet in de volgende periode. Meten wordt beschouwd als noodzaak. Echter blijkt het meten van de sportparticipatie lastig te zijn en worden andere elementen gemeten. Zo wordt het sportaanbod, het aantal sportadviezen, de differentiatie van het sportaanbod en het aantal georganiseerde evenementen gemeten. Het samenwerkingsverband doet veelal een 0- en een 1-meting. Vervolgens wordt nagegaan of er een verschil is tussen beide metingen en geeft dit een indicatie of ondernomen acties succesvol zijn of niet. De respondenten (5 van de 9) vinden het belangrijk om te kijken naar het verschil tussen beide metingen en te bespreken wat hiervoor een eventuele verklaring zou kunnen zijn. Indien een verhoging is te zien moet dit volgens aan aantal respondenten (3 van de 9) worden gevierd. Vooral omdat het lastig blijkt te zijn deze doelgroep in beweging te krijgen. *"Nadat je tien sportadviezen hebt gegeven en de helft hiervan gaat maar bewegen, dan kan je zeggen: jesus de andere helft niet. Wat je moet doen, is de focus leggen op de helft die wel is gaan bewegen"*, aldus een respondent.

7. Iedereen is gelijk.

"Er moet geen onderscheid worden gemaakt".

De meeste respondenten (7 van de 9) erkennen de meerwaarde van gelijkheid in het samenwerkingsverband. Wel heeft iedereen een andere rol. De teamleden zijn samen verantwoordelijk voor het eindresultaat. Alle respondenten zijn het eens met de volgende uitspraak: *"Je moet met elkaar het gevoel hebben dat je iets samen doet. Als je dat niet hebt, dan doet iedereen weer zijn eigen dingetje"*. Om de gelijkheid en gezamenlijkheid te waarborgen streven de respondenten (5 van de 9) naar een platte organisatie waarbij enige

vorm van hiërarchie is uitgesloten. Zij geven aan dat hierdoor een gezamenlijke besluitvorming plaatsvindt waar iedereen achterstaat.

8. Wees flexibel.

"We hebben wel het werkplan, maar daar zit natuurlijk ook best wel wat vrijheid in"

Alle respondenten beweren flexibel te zijn en vinden dit ook essentieel. Zij geven aan dat een samenwerkingsverband moet inspelen op een veranderende omgeving en dit gebeurt door eerst te signaleren wat trends en ontwikkelingen zijn om daar vervolgens innovatief op in te spelen. Eén van de respondenten beweert zelfs dat een samenwerkingsverband de slag mist indien niet op veranderende dingen uit de omgeving wordt ingespeeld. Dit blijkt uit de volgende uitspraak: *"Ik denk dat een succesfactor is, speel in op verandering uit de omgeving. Als je dat niet doet, geloof ik dat je de slag ook altijd mist. Het is nog niet eens willen, maar het is denk ik moeten."*

Naast flexibel en innovatief vinden zeven respondenten dat het samenwerkingsverband creatief moet zijn. Creativiteit, met name in het zien van kansen en nieuwe mogelijkheden. Deze respondenten geven aan dat het samenwerkingsverband continu moet zoeken naar nieuwe kansen en "haakjes" om zich aan vast te knopen.

9. Heb vertrouwen en wees open naar elkaar.

"Ik vind vertrouwen heel normaal, want anders maak je geen afspraken"

Vertrouwen in elkaar vinden alle respondenten belangrijk, maar dit beschouwen zij eigenlijk als vanzelfsprekend. Echter vinden de respondenten het een moeilijk en abstract begrip. *"Vertrouwen moet je opbouwen"*, aldus één van de respondenten. Een aantal (3 van de 9) geeft aan dat vertrouwen kan worden opgebouwd door te laten zien wat het samenwerkingsverband doet en hoe het wordt gedaan. Onder het begrip openheid verstaan de respondenten het gemakkelijk op elkaar kunnen afstappen. Dit vinden zij met name belangrijk wanneer zich problemen voordoen.

10. Maak duidelijk afspraken.

"Ze hebben lang geleden ergens een samenwerkingsverband getekend"

Het maken van afspraken komt volgens de meeste respondenten overeen met formuleren en verdelen van taken. Wel vindt iedereen het belangrijk dat deze taken/ afspraken worden nagekomen. Over het tekenen van een samenwerkingsovereenkomst is geen eenduidigheid. De respondenten (3 van de 9) waarvan het samenwerkingsverband al langere tijd actief is, adviseren om de partners niks formeel te laten ondertekenen. Daarentegen de andere respondenten wel (6 van de 9). Dit zijn veelal de respondenten waarvan het samenwerkingsverband nog maar kort bestaat.

11. Nieuwe succesfactoren.

Naast de succesfactoren uit de literatuur zijn door de respondenten ook andere factoren genoemd die een samenwerkingsverband succesvol maken. Allereerst geven alle respondenten aan dat de zichtbaarheid en vindbaarheid van een samenwerkingsverband enorm belangrijk is. Mensen moeten het steunpunt kennen, zodat iedereen weten waar terecht kan met vragen over het aangepast sporten. Dit zorgt met name voor duidelijkheid bij de doelgroep. Om de herkenbaarheid te realiseren adviseert het merendeel van de respondenten te werken onder één vaste naam met daar bij behorend logo en één website. Ook indien een samenwerkingsverband communiceert vanuit één naam en logo moet het

wel blijven werken aan de zichtbaarheid & vindbaarheid. Immers *“als Coca Cola niks aan de marketing had gedaan, dan was het nu nooit zo bekend geweest”*, aldus één van de respondenten.

Eveneens wordt de eenvoud van een samenwerkingsverband genoemd als een belangrijk succesfactor. Een samenwerkingsverband moet doen waar het voor is opgericht en moet zich niet bezighouden met andere dingen. Ook het hebben van één contactpersoon, één emailadres, één telefoonnummer en één website draagt bij tot hoe succesvol een samenwerkingsverband kan zijn. De herkenbaarheid en vindbaarheid zal toenemen, zodat de doelgroep exact weet waar en op welke manier zij het samenwerkingsverband kan bereiken.

“Wij hebben zoveel kansen en mogelijkheden, alleen je moet het juist klein houden”. Dit is een uitspraak die door vier respondenten als belangrijk wordt ervaren. Het durven ‘nee’ te zeggen blijkt voor een samenwerkingsverband essentieel te zijn. Volgens de respondenten kunnen beter vijf dingen goed worden gedaan, dan 10 half. Vandaar dat belangrijk is om de rem erop te houden, zodat niet alles maar wordt aangenomen. Een andere manier om te voorkomen dat het samenwerkingsverband teveel hooi op de vork neemt, is het tijdig inschakelen van andere organisaties. Andere organisaties, zoals bonden of reguliere sportorganisaties kunnen taken van het samenwerkingsverband overnemen.

Bij nagenoeg alle respondenten (7 van de 9) zijn de gemeentes verantwoordelijk voor de borging van het samenwerkingsverband en hierdoor wordt de gemeente als essentiële partner beschouwd. Indien een gemeente de meerwaarde van de samenwerking niet inzielt, adviseren de respondenten om te zoeken naar “haakjes” in het gemeentelijk beleid. Een respondent geeft aan dat iedere gemeente beleid heeft waarin staat dat sport of recreatie voor iedereen toegankelijk moet zijn. Andere respondenten geven aan het niet belangrijk te vinden aan welk “haakje” het aangepast sporten wordt gehangen. *“Al is het maar het haakje participatie voor mensen met een beperking”*, aldus één van de respondenten.

Daarbij erkennen de respondenten ook dat een samenwerking op provinciaal niveau voordelen oplevert, waarbij met meerdere samenwerkingsverbanden kennis uitgewisseld kan worden. Meerdere respondenten (4 van de 9) benoemen Noord-Holland als voorbeeld als het gaat om provinciale samenwerking: *“Op het moment dat je het dekkend hebt, dat is in die zin ook het leuke van Noord-Holland, dan heb je best veel aan elkaar. Je hoeft dan niet tien keer het wiel opnieuw uit te vinden”*. Het voordeel hiervan is dat de regiocoaches onderling kennis kunnen uitwisselen, kunnen sparren over specifieke onderwerpen c.q. problemen en samen kunnen kijken naar eventuele kansen. De provinciale sportraad fungeert dan als het ware als paraplu-functie en daaronder hangen de regionale samenwerkingsverbanden. Bij provinciale samenwerking is het van belang dat samenwerkingsverbanden buiten regiogrenzen kijken en elkaar niet als concurrenten beschouwen. Alle regiocoaches geven aan dat ze graag meer van elkaar zouden willen leren.

5.Conclusie

In de conclusie staat het beantwoorden van de analytische onderzoeksvraag centraal. Het antwoord op deze vraag is gebaseerd op de resultaten van het onderzoek.

1.Formuleer doelstellingen.

In overeenstemming met de literatuur is het formuleren van doelstellingen erkend als een kritische succesfactor van een samenwerkingsverband. In aanvulling op de literatuur geeft de praktijk extra invulling aan het formuleren van doelstellingen. Niet meerdere doelen, maar één doel staat centraal. Deze moet altijd betrekking hebben op het verhogen van de sportparticipatie voor mensen met een beperking.

2.Juiste mensen in het team.

Evenals in de literatuur is het hebben van de juiste mensen binnen een samenwerkingsverband een voorwaarde van succes. De praktijk benadrukt dat een samenwerkingsverband moet bestaan uit minimaal drie en maximaal negen gemeenten en één regiocoördinator om de samenwerking aan te sturen. De regiocoördinator heeft een duidelijk functieprofiel. Deze coördinator moet een bruggenbouwer zijn die schakelt tussen niveaus. Daarbij moet een regiocoördinator, volgens de praktijk beschikken over de competenties: netwerken, innovatief denken, kansen zien, durven en kunnen inspelen op nieuwe ontwikkelingen, affiniteit met doelgroep, vertalen van signaleren naar actie, strategisch denken, politieke affiniteit en tot slot communicatieve vaardigheden. Andere partijen die onderdeel uitmaken van het samenwerkingsverband zijn het speciaal onderwijs, revalidatiecentra, sociale wijkteams², sportbonden, fysiotherapeuten en sportraden.

3.Een duidelijke taakverdeling.

Opvallend is, dat de praktijk niet praat over een taakverdeling, maar over verschillende pijlers. Een samenwerkingsverband moet altijd aan de pijlers 'het beantwoorden van sportvragen' en 'het aanbieden van verenigingsondersteuning' voldoen. De pijlers mogen niet los van elkaar worden gezien. Het samenwerkingsverband is een steunpunt waar iedereen uit de regio terecht kan met vragen over het aangepast sporten. Het matchen van vraag en aanbod is ook een taak van het samenwerkingsverband. Daarnaast heeft een samenwerkingsverband vaak een derde pijler, maar deze verschilt per samenwerkingsverband. Genoemd als derde pijler zijn: 'mensen terugzetten in de maatschappij', 'PR en communicatie', 'sportstimulering' of 'zorgen voor samenwerking tussen de partijen'.

4.Ken elkaar.

Verrassend is, dat de praktijk niet alleen meerwaarde ziet als de samenwerkende organisaties elkaar kennen, maar ook als een organisatie zichzelf goed kent. De samenwerking kan ervoor zorgen dat organisaties gebruik maken van elkaars kwaliteiten en dan is het goed als een organisatie weet waar het wel of niet goed in is. Bovendien is het belangrijk dat samenwerkende partijen wederzijdse belangen van de samenwerking inzien, zodat deze op elkaar worden afgestemd. De literatuur als de praktijk erkennen dus de voordelen als organisaties elkaar kennen. Alleen opvallend is, dat hier weinig aandacht aan wordt besteed in de praktijk.

² MEE functioneert momenteel voornamelijk vanuit de sociale wijkteams.

5. Goede onderlinge communicatie.

Naast goede onderlinge communicatie beschouwt de praktijk ook de externe communicatie van een samenwerkingsverband als een belangrijke factor. Externe communicatie is naar buiten toe gericht en hiermee laat een samenwerkingsverband zien wat het doet. Ter bevordering van de onderlinge communicatie tussen de samenwerkende partijen worden vaste overlegmomenten ingepland. Opvallend is, dat binnen het samenwerkingsverband veel waarde wordt gehecht aan persoonlijk contact. De meest gebruikte communicatiemiddelen zijn echter e-mail en telefoon.

6. Evalueren.

De literatuur en praktijk komen overeen en erkennen beiden dat evalueren een belangrijk onderdeel is van een samenwerkingsverband. Evalueren gebeurt veelal jaarlijks of halfjaarlijks in een evaluatiebijeenkomst waarbij de afgelopen periode onder de loep wordt genomen. Hierin wordt besproken of de voorgenomen doelen zijn behaald, taken zijn uitgevoerd, welke knelpunten voorkwamen en wat anders moet. Voorts geeft de praktijk aan dat meten belangrijk is. Echter, het blijkt lastig te zijn om de sportparticipatie van mensen met een beperking te meten.

7. Iedereen is gelijk.

Net als de literatuur erkent de praktijk dat iedereen gelijk moet zijn in een samenwerkingsverband. Het samenwerkingsverband moet een platte organisatie zijn zonder hiërarchie. Hierdoor worden gezamenlijk besluiten gemaakt waar iedereen ook achter kan staan. Wanneer dit gebeurt hebben partijen ook echt het gevoel dat ze bij het samenwerkingsverband horen.

8. Wees flexibel.

In overeenstemming met de literatuur wordt door de praktijk flexibiliteit als een essentieel onderdeel beschouwd. Een samenwerkingsverband moet flexibel en innovatief inspelen op trends en ontwikkelingen van de (veranderende) omgeving. Naast flexibel en innovatief moet een samenwerkingsverband creatief zijn in het zoeken naar "haakjes", kansen en nieuwe mogelijkheden.

9. Heb vertrouwen en wees open naar elkaar.

Zowel praktijk als literatuur vinden het onderlinge vertrouwen binnen een samenwerkingsverband belangrijk. Vanuit de praktijk wordt aan vertrouwen geen duidelijke betekenis gegeven en wordt het als een abstract begrip ervaren. Verder blijkt het lastig om aan het vertrouwen te werken. De omschrijving van het begrip openheid volgens de literatuur, komt niet overeen met de omschrijving vanuit de praktijk. De literatuur beschouwt openheid als het open en eerlijk uitspreken van de verwachtingen, terwijl de praktijk het begrip omschrijft als het gemakkelijk op elkaar kunnen afstappen.

10. Maak duidelijke afspraken.

De literatuur beschouwt het maken van duidelijke afspraken als een afzonderlijke succesfactor. Daarentegen de praktijk niet en ziet hierin overeenstemming met de succesfactor 'een duidelijke taakverdeling'. Wel moeten deze afspraken/ taken worden nagekomen. Een samenwerkingsverband dat nog maar kort bestaat hecht eraan dat alle partners een samenwerkingsovereenkomst tekenen. Indien het samenwerkingsverband al langer actief is, is dit geen noodzaak meer.

11.Nieuwe succesfactor.

Door de praktijk zijn ook succesfactoren benoemd die niet door de literatuur worden erkend. Zo vindt de praktijk het belangrijk dat een samenwerkingsverband zichtbaar en vindbaar is voor de doelgroep en dat het makkelijk te bereiken is. Doordat het steunpunt bekend is, weet de doelgroep waar men terecht kan met vragen.

Bovendien vindt de praktijk dat het samenwerkingsverband 'nee' moet durven zeggen. Het is belangrijk dat het verband focust op de pijlers waarvoor het is opgericht. Verder is het belangrijk dat tijdig andere organisaties worden ingeschakeld om taken over te nemen. Het steunpunt moet zich niet bezig houden met andere dingen die geen kerntaak zijn, ondanks dat de verleiding daarvoor groot is.

Verder is de praktijk van mening dat een samenwerkingsverband te allen tijden moet bestaan uit meerdere gemeentes, omdat de gemeentes verantwoordelijk zijn voor de borging van de samenwerking. Om een gemeente te overtuigen zich aan te sluiten bij het samenwerkingsverband moet naar aanknopingspunten/ "haakjes" worden gezocht in het gemeentelijke beleid. Het is niet belangrijk aan welk "haakje" het aangepast sporten wordt gehangen en dit kan per samenwerkingsverband verschillend zijn.

Naast een regionaal samenwerkingsverband vindt de praktijk dat gestreefd moet worden naar een samenwerking op provinciaal niveau. Indien de regionale samenwerkingsverbanden met elkaar op provinciaal niveau samenwerken, kunnen zij onderling kennis uitwisselen, sparren over specifieke onderwerpen c.q. problemen en samen kijken naar eventuele kansen. De provinciale sportraad heeft hierbij een sleutelrol en heeft tot taak de regionale partijen eens in de zoveel tijd bij elkaar te brengen.

6. Discussie

In dit hoofdstuk wordt gereflecteerd op de theoretische relevantie, de praktische relevantie en de begrenzingen van het onderzoek. Ook worden suggesties voor vervolgonderzoek beschreven.

6.1 Theoretisch relevantie van het onderzoek

In het theoretisch kader is een literatuuronderzoek uitgevoerd naar het begrip samenwerking. Het viel op, dat het begrip samenwerking veel diversiteit kent. Alhoewel veel onderzoekers schrijven over samenwerking, blijkt het zoeken naar een concrete definitie van het begrip lastig. Ondanks dat in de verschillende definities wel overeenkomsten zitten, is om verwarring over het begrip te voorkomen, gekozen om een eigen definitie op te stellen. Doordat een eenduidige definitie in de theorie moeilijk vindbaar is, is de ontwikkeling van deze nieuwe definitie een pragmatische aanvulling op de literatuur. Het zal met name onderzoekers, die opzoek zijn naar theorie over samenwerking, een duidelijk beeld geven over de inhoud van het begrip.

Na het formuleren van een eigen definitie over samenwerking, is literatuuronderzoek gedaan naar de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband. Aangezien het onderzoek betrekking heeft op de regionale samenwerkingsverbanden aangepast sporten, is eerst getracht de kritische succesfactoren hiervan te achterhalen. Echter, in de literatuur is hier nog weinig over geschreven. Dit is ook de reden geweest om eerst onderzoek te doen naar de kritische succesfactoren van samenwerkingsverbanden in het algemeen. Hierover is voldoende geschreven om tot een lijst te komen met kritische succesfactoren. In totaal zijn tien succesfactoren getoetst in de praktijk. De gevonden succesfactoren zijn getoetst bij de regiocoördinatoren van een samenwerkingsverband aangepast sporten. Hierdoor is nieuwe, relevante theorie met betrekking tot het onderwerp naar voren gekomen en heeft geresulteerd in één van de eerste onderzoek betreft naar de samenwerkingsverbanden aangepast sporten. Het is beslist een aanvulling op de literatuur, omdat hier verder weinig onderbouwende informatie over te vinden is.

Het onderzoek naar regionale samenwerkingsverbanden aangepast sporten biedt theoretisch relevantie, omdat het één van de eerste onderzoeken betreft en vanwege de diepgang van de toetsing per succesfactor. De gevonden succesfactoren uit de literatuur waren algemeen geformuleerd. Doordat deze middels kwalitatief onderzoek zijn getoetst, is niet alleen achterhaald of de succesfactor van toepassing is op een samenwerkingsverband aangepast sporten, maar ook waarom het wel of niet als succesfactoren wordt gezien. Indien het als een succesfactor wordt gezien wat hier dan in de praktijk onder wordt verstaan. Dit heeft geleid tot meer inhoud en theorie over de succesfactoren.

6.2 De praktische relevantie van het onderzoek

Minister Schippers wil over vier jaar een landelijk dekkend netwerk van regionale samenwerkingsverbanden aangepast sporten. In het nieuwe gehandicaptensportbeleid, dat zij op 23 april 2015 heeft gelanceerd, gaat het voornamelijk over de regionalisering van de gehandicaptensport in Nederland. Momenteel is 42% van de gemeentes onderdeel van een regionaal samenwerkingsverband, dit betekent dat nog 58% over moet gaan tot regionalisering (Cornelissen, 2015). Een overzicht van het aantal huidige regionale samenwerkingsverbanden aangepast sporten in Nederland is te zien in de bijlage 6.

De uitkomst van dit onderzoek wordt gepresenteerd in een checklist. Hierin worden de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband aangepast sporten gepresenteerd. Het doel hiervan is om beginnende samenwerkingsverbanden ondersteuning te bieden bij de opstart. De checklist is puur bedoeld als hulpmiddel om opstartende samenwerkingsverbanden richting en houvast te geven.

Doordat bijvoorbeeld een gemeente de lijst met succesfactoren inzielt, weten zij exact aan welke onderdelen een succesvolle samenwerking moet voldoen. De uitkomst van het onderzoek – de checklist – wordt gebruikt om in 2018 een landelijk dekkend netwerk van samenwerkingsverbanden aangepast sporten te kunnen generen. Niet alleen opstartende, maar ook bestaande samenwerkingsverbanden kunnen de checklist gebruiken. Zij kunnen ‘checken’ aan welke succesfactoren zij wel of niet voldoen en waar zodoende het samenwerkingsverband verbeterd of versterkt kan worden.

Doordat dit het één van de eerste onderzoek is naar de regionale samenwerkingsverband aangepast sporten en hier nog weinig over bekend is, heeft de praktijk baat bij de uitkomsten van het onderzoek. Het onderzoek zal met name organisaties als NOC*NSF, NISB en het ministerie van VWS een eerste inzicht geven over de kritische succesfactoren van dergelijke samenwerkingsverbanden.

6.3 Begrenzings van het onderzoek

Voor het schrijven van het theoretisch kader was slechts beperkte literatuur beschikbaar over de regionale samenwerkingsverbanden aangepast sporten. Minister Schippers spreekt in het nieuwe gehandicaptensportbeleid veelvuldig over deze samenwerkingsverbanden, maar wat een dergelijke samenwerkingsverband precies inhoud en hoeveel van deze samenwerkingen momenteel in Nederland actief zijn, was onbekend. Vandaar dat eerst onderzoek is gedaan naar de huidige situatie en in kaart is gebracht hoeveel samenwerkingsverbanden aangepast sporten Nederland telt.

Er is weinig informatie beschikbaar over het beweeggedrag van mensen met een beperking. Indien hierover wel gegevens bekend zijn, wordt vaak niet de gehele populatie meegenomen. Als deze gegevens worden vergeleken met gegevens over het beweeggedrag van de reguliere populatie, dan is de bekendheid over het beweeggedrag van mensen met een beperking nihil.

Niet alleen is weinig onderzoek gedaan naar het beweeggedrag van mensen met een beperking, maar ook naar de succesfactoren om mensen met een beperking aan het bewegen te krijgen. De reden waarom iemand met een beperking gaat sporten, is nagenoeg onbekend. In de literatuur is de informatie hierover schaars.

Naast dat het onderzoek wordt beperkt in literatuur, kent het onderzoek nog een beperking. De focus van het onderzoek ligt op kwalitatieve gegevens. Vandaar ook de keuze voor kwalitatief onderzoek. Echter om een indicatie te geven van hoe vaak en hoeveel een bepaalde succesfactor voorkomt, is lastig. Hierdoor kunnen deze specifieke aantallen, wat overigens niet het doel is van het onderzoek, voor een gedeelte in twijfel worden gebracht.

6.4 Suggesties voor een vervolgonderzoek

Uiteindelijk is de uitkomst van het onderzoek een checklist waarin de kritische succesfactoren van een samenwerkingsverband aangepast sporten zijn weergegeven. Deze lijst is opgesteld door de meningen van de regiocoördinatoren te inventariseren over de gevonden succesfactoren uit literatuur. De aanbeveling voor een vervolgonderzoek is om deze checklist uiteindelijk na één á twee jaar te gaan toetsen in de praktijk. Om met name te inventariseren wat voor een meerwaarde de checklist is geweest voor de (opstartende) samenwerkingsverbanden.

Uit het onderzoek blijkt dat niet alle succesfactoren glashelder zijn. Met name de factoren ‘ken elkaar’ en ‘heb vertrouwen in elkaar’ roepen vragen op bij de respondenten. Zo lijkt ‘het kennen van elkaar’ een vanzelfsprekend begrip, alleen om hier daadwerkelijk invulling aan te geven, blijkt lastig. Dit geldt ook voor het hebben van vertrouwen in elkaar. De respondenten

geven aan dat het vertrouwen in elkaar belangrijk is, alleen zij weten niet goed invulling te geven aan deze succesfactor.

Het begrip vertrouwen heeft geen duidelijke betekenis, waardoor het lastig blijkt om aan het vertrouwen te werken. Daar zijn suggesties gedaan om verder onderzoek te doen naar deze twee succesfactoren. Dit vervolgonderzoek moet als doel hebben om verschillende manieren in kaart te brengen hoe te werken is aan het vertrouwen en hoe samenwerkende partijen elkaar beter kunnen leren kennen.

Wat ook de aanbeveling verdient voor een vervolgonderzoek, is onderzoek te doen naar een methode waarmee de sportparticipatie voor mensen met een beperking gemeten kan worden. Uit het onderzoek blijkt, dat de respondenten veel waarde hechten aan het meten van deze sportparticipatie. Echter blijkt dit enorm lastig te zijn en daarom wordt overgaan tot het meten van andere elementen. Het is daarom relevant om onderzoek te doen naar verschillende manieren hoe deze sportparticipatie te meten en in kaart te brengen is.

Bovendien blijkt dat weinig informatie beschikbaar is over het beweeggedrag van mensen met een beperking. Bij de reguliere populatie is dit anders en hierover is voldoende informatie te vinden. In de literatuur ontbreekt met name informatie over de motieven waarom mensen met een beperking gaan sporten en wat barrières zijn om niet te gaan sporten. Voor het verhogen van de sportparticipatie is het relevant om hier een vervolgonderzoek naar te doen. Met de uitkomsten van dit onderzoek kan worden ingespeeld op de motieven om te gaan sporten en kunnen barrières worden weggenomen, zodat de sportparticipatie zal verhogen.

Uit vooronderzoek blijkt, dat niet alle gemeenten in Nederland zijn aangesloten bij een samenwerkingsverband aangepast sporten. Het is niet of nauwelijks bekend waarom deze gemeenten niet zijn overgegaan tot het regionaliseren van de gehandicaptensport. Het verdient een vervolgonderzoek om de redenen van deze gemeenten te inventariseren. Wanneer bekend is wat voor een gemeente de voornaamste redenen zijn om niet aan te sluiten bij een samenwerkingsverband, kan hierop ingespeeld worden door bijvoorbeeld de regiocoördinator.

7. Aanbevelingen

Het doel van het onderzoek is om aanbeveling te doen voor het verbeteren, of het opstarten van een regionaal samenwerkingsverband aangepast sporten. Dit gebeurt door het opstellen van een lijst met kritische succesfactoren voor een samenwerkingsverband. In dit hoofdstuk worden de gevonden succesfactoren gepresenteerd.

Voor het verbeteren, of het opstarten van een regionaal samenwerkingsverband, gericht op de verhoging van de sportparticipatie van gehandicapten, worden de volgende kritische succesfactoren aanbevolen:

1. Succesfactor / Aanbeveling: Eén gezamenlijk doel.

Voor een samenwerkingsverband is het belangrijk dat gestreefd wordt naar een gezamenlijk doel en moet altijd in de lijn zijn van: zoveel mogelijk mensen met een beperking aan het sporten te krijgen.

2. Succesfactor / Aanbeveling: Juiste mensen in het samenwerkingsverband.

Een samenwerkingsverband moet een samenwerking zijn tussen meerdere gemeentes, waarbij een regiocoördinator het samenwerkingsverband aanstuurt. Een goede regiocoördinator moet beschikken over de volgende competenties: verbindingen leggen, schakelen tussen niveaus, netwerken, innovatief denken, kansen zien, durven en kunnen inspelen op nieuwe ontwikkelingen, affiniteit met doelgroep, vertalen van signaleren naar actie, strategisch denken, politieke affiniteit en tot slot communicatieve vaardigheden. Daarbij wordt geadviseerd om ook organisaties als het speciaal onderwijs, revalidatiecentra, sociale wijkteams, sportbonden, fysiotherapeuten en sportraden aan te laten sluiten bij het samenwerkingsverband.

3. Succesfactor / Aanbeveling: Focus op twee pijlers.

Elk samenwerkingsverband moet zich minimaal focussen op de pijlers 'het beantwoorden van sportvragen' en 'het aanbieden van verenigingsondersteuning'. Het moet een steunpunt zijn waar iedereen uit de regio terecht kan met vragen over het aangepast sporten. Hierbij is het essentieel dat deze pijlers niet los van elkaar worden gezien en is het matchen van vraag en aanbod ook een taak van het samenwerkingsverband.

4. Succesfactor / Aanbeveling: Goede interne en externe communicatie.

Aangezien veel waarde wordt gehecht aan het persoonlijke contact, maar de meest gebruikte communicatiemiddelen telefoon en e-mail zijn, wordt geadviseerd om drie á vier vaste overlegmomenten per jaar in te plannen. Verder verdient het de aanbeveling om als samenwerkingsverband te communiceren wat je doet. Middelen die hiervoor ingezet kunnen worden zijn social media, een eigen website, krantenartikelen en een nieuwsbrief.

5. Succesfactor / Aanbeveling: Evalueren en meten.

Het advies luidt dat een samenwerkingsverband om het half jaar moet evalueren hoe het de afgelopen periode is gegaan. In een evaluatiebijeenkomst wordt besproken of de voorgenomen doelen zijn behaald, taken zijn uitgevoerd, welke knelpunten voorkwamen en wat anders moet in de volgende periode. Het blijkt lastig te zijn om de sportparticipatie van mensen met een beperking te meten. Om toch te kunnen zien of het samenwerkingsverband resultaat heeft geboekt, wordt geadviseerd om het sportaanbod, het aantal sportadviezen, de differentiatie van het sportaanbod en het aantal georganiseerde evenementen te meten middels het uitvoeren van een 0- en 1-meting. Vervolgens wordt nagegaan of een verschil zit tussen beide metingen en wordt een analyse gemaakt van de mogelijke oorzaken.

6. Succesfactor / Aanbeveling: Een platte organisatie structuur.

Een platte organisatie structuur zorgt ervoor dat iedereen in het samenwerkingsverband evenveel bevoegdheden heeft. Hierdoor krijgen de partijen ook echt het gevoel dat ze bij het samenwerkingsverband horen.

7. Succesfactor / Aanbeveling: Zorg voor flexibiliteit.

Een samenwerkingsverband moet voortdurend haar omgeving analyseren op mogelijk trends en ontwikkelingen en hierop flexibel inspelen. Verder wordt geadviseerd op constant op zoek te gaan naar “haakjes”, kansen en nieuwe mogelijkheden voor het aangepast sporten en hierin wordt creativiteit verwacht.

8. Succesfactor / Aanbeveling: Zichtbaar en vindbaar.

Om herkenbaarheid van het samenwerkingsverband te realiseren, wordt aanbevolen om te communiceren vanuit één naam met daarbij behorend logo en één website. Naast het hebben van één naam, wordt geadviseerd om te werken met één contactpersoon, één emailadres en één telefoonnummer. Hierdoor is het steunpunt eenvoudig te bereiken voor de doelgroep.

9. Succesfactor / Aanbeveling: Durf ‘nee’ te zeggen en dingen los te laten.

Het is belangrijk dat het samenwerkingsverband focust op de pijlers waarvoor het is opgericht en daarom wordt geadviseerd om de rem erop te houden, zodat ook bepaalde dingen kunnen worden afgewezen. Daarnaast wordt geadviseerd om tijdig andere organisaties – zoals bonden of reguliere verenigingen – in te schakelen om taken over te nemen. Het durven loslaten van taken is hierin van groot belang.

10. Succesfactor / Aanbeveling: Samenwerking tussen de samenwerkingsverbanden.

Wat een aanbeveling verdient is om ook de regiocoördinator samen te laten werken, waardoor zij niet elke keer weer het wiel opnieuw hoeven uit te vinden. Indien regionale samenwerkingsverbanden met elkaar samenwerken kunnen zij kennis uitwisselen, sparren over specifieke onderwerpen c.q. problemen en samen kijken naar eventuele kansen. Een voorwaarde hierbij is dat de samenwerkingsverbanden bereid zijn buiten regiogrenzen te kijken en elkaar niet als concurrenten beschouwen.

Het is een lijst van tien succesfactoren waarin de succesfactoren ‘ken elkaar’, ‘heb vertrouwen en wees open naar elkaar’ en ‘maak duidelijke afspraken’ zijn vervangen. De factoren ‘ken elkaar’ en ‘vertrouwen’ zijn vervangen, omdat hier in de praktijk weinig aanvulling aan wordt gegeven. ‘Wees open naar elkaar’ valt onder de succesfactor ‘samenwerking tussen de samenwerkingsverbanden’, waarin het met name belangrijke is dat samenwerkingsverbanden open staan voor andere samenwerkingsverbanden. ‘Maak duidelijke afspraken’ heeft veel overeenstemming met de succesfactor ‘focus op twee pijlers’. Uit de praktijk blijkt, dat taken hetzelfde wordt gedefinieerd als pijlers.

7.1. Checklist

1. Succesfactor / Aanbeveling: Eén gezamenlijk doel.
 - Zoveel mogelijk mensen met een beperking aan het sporten te krijgen.
2. Succesfactor / Aanbeveling: Juiste mensen in het samenwerkingsverband.
 - Gemeentes.
 - Regiocoördinator.
 - Speciaal onderwijs, revalidatiecentra, sociale wijkteams, sportbonden, fysiotherapeuten en sportraden.
3. Succesfactor / Aanbeveling: Focus op twee pijlers.
 - Pijler 1= 'het beantwoorden van sportvragen'.
 - Pijler 2= 'het aanbieden van verenigingsondersteuning'.
 - Matchen van vraag en aanbod.
4. Succesfactor / Aanbeveling: Goede interne en externe communicatie.
 - Persoonlijk contact → drie á vier vaste overlegmomenten per jaar.
 - Laat zien wat je doet → social media, een eigen website, krantenartikelen en een nieuwsbrief.
5. Succesfactor / Aanbeveling: Evalueren en meten.
 - Evaluatiebijeenkomst om het half jaar.
 - Evalueren of de voorgenomen doelen zijn behaald, taken zijn uitgevoerd, welke knelpunten voorkwamen en wat anders moet in de volgende periode.
 - Meten → het uitvoeren van een 0- en 1-meting naar het sportaanbod, het aantal sportadviezen, de differentiatie van het sportaanbod en het aantal georganiseerde evenementen.
6. Succesfactor / Aanbeveling: Een platte organisatie structuur.
 - Iedereen heeft gelijke bevoegdheden.
 - Iedereen is onderdeel van het samenwerkingsverband.
7. Succesfactor / Aanbeveling: Flexibil.
 - Omgevingsanalyse naar mogelijke trends en ontwikkeling.
 - Inspelen op de veranderende omgeving
 - Constant opzoek naar "haakjes", kansen en nieuwe mogelijkheden.
 - Creativiteit wordt verwacht.
8. Succesfactor / Aanbeveling: Zichtbaar en vindbaar.
 - Communiceren vanuit één naam met daarbij behorend logo en één website.
 - Werken met één contactpersoon, één emailadres en één telefoonnummer.
9. Succesfactor / Aanbeveling: Durf 'nee' te zeggen en dingen los te laten.
 - Houdt de rem erop.
 - Schakel tijdig anders organisaties in - als bonden of reguliere verenigingen – om taken over te geven.
10. Succesfactor / Aanbeveling: Samenwerking tussen de samenwerkingsverbanden.
 - Met andere samenwerkingsverbanden kennis uitwisselen, sparren over specifieke onderwerpen c.q. problemen en samen kijken naar eventuele kansen.
 - Wees bereid om buiten regiogrenzen te kijken.
 - Zie elkaar niet als concurrenten.

7.2 Verdere aanbevelingen

De aanbevelingen bestaan niet alleen uit de checklist. De checklist moet bekendheid gaan genereren bij bestaande regionale samenwerkingsverband, maar ook bij gemeenten die willen starten met een samenwerkingsverband aangepast sporten. In dit hoofdstuk wordt beschreven wat met de checklist gedaan moet worden.

Bekendheid bij belangrijke stakeholders.

Allereerst moet de checklist bekend worden bij betrokken en relevante partijen binnen de gehandicaptensport. Het is van belang, dat bij deze partijen het doel en de inhoud bekend is, zodat zij de checklist verder kunnen promoten. Dit kan gerealiseerd worden door de checklist te presenteren aan deze partijen. Het één voor één afgaan van de organisaties krijgt de aanbeveling, zodat deze partijen zich als belangrijke stakeholders gaan ervaren. Hiervoor moet de checklist bij iedereen persoonlijk worden toegelicht. Organisatie die moeten worden bezocht, zijn:

Organisatie	Plaats
NOC*NSF	Arnhem
NISB	Ede
Onbeperkt Sportief	Bunnik
Ministerie van VWS	Den Haag
Fondsgehandicaptensport	Amstelveen
Sportkracht12	Heerenveen
MEE Nederland	Utrecht
Vereniging Sport en Gemeenten	Den Haag

Bekendheid bij regionale samenwerkingsverbanden.

Naast dat de checklist bekend moet zijn bij bovengenoemde partijen, moet deze ook bekend zijn bij de regionale samenwerkingsverbanden. Hiervoor wordt aanbevolen om in elk deel van het land een bijeenkomst te organiseren, waarbij een indeling wordt gemaakt in vier regio's, te weten: noord, oost, zuid en west. In elke regio wordt één bijeenkomst georganiseerd en worden de regiocoördinatoren uitgenodigd waarvan het samenwerkingsverband valt onder betreffende regio. De regiocoördinatoren uit Gelderland worden dus uitgenodigd voor de bijeenkomst in het oosten. Ook worden de provinciale consulents aangepast sporten uitgenodigd en deze vertegenwoordigen de gemeenten die niet vallen onder een samenwerkingsverband. In de bijeenkomst staat het toelichten van de checklist centraal. Er wordt geadviseerd om de bijeenkomst te beginnen met een plenair gedeelte waarin de checklist wordt uitgelegd. Hierna moeten de regiocoördinatoren in groepjes worden verdeeld waarin de succesfactoren worden besproken. Het is de bedoeling dat de coördinatoren aan elkaar vertellen aan welke succesfactoren ze voldoen en hoe het samenwerkingsverband hieraan voldoet. Kennisdeling is hierbij het doel, zodat de samenwerkingsverbanden van elkaar kunnen leren.

Tevens moet de checklist worden gedeeld met alle regiocoördinatoren. De makkelijkste manier om dit te doen, is via de mail. De emailadressen van de coördinatoren zijn te vinden op: <https://www.volksgezondheidenzorg.info/sport/sportopdekaart/gehandicaptensport-aanbod>. Indien de regiocoördinatoren benieuwd zijn hoe deze succesfactoren zijn onderzocht, dan moet NISB of NOC*NSF in staat zijn om dit onderzoek op te sturen naar de betreffende coördinator.

Verder moet één persoon vanuit NOC*NSF de contactpersoon zijn voor vragen en/ of opmerkingen. Hierbij wordt geadviseerd om gebruik te maken van één emailadres en één telefoonnummer, zodat men precies weet waar terecht kan met vragen. Ook moeten gemeenten die een dergelijk samenwerkingsverband willen opstarten bij deze persoon terecht kunnen voor advies en tips voor het opstarten van de samenwerking.

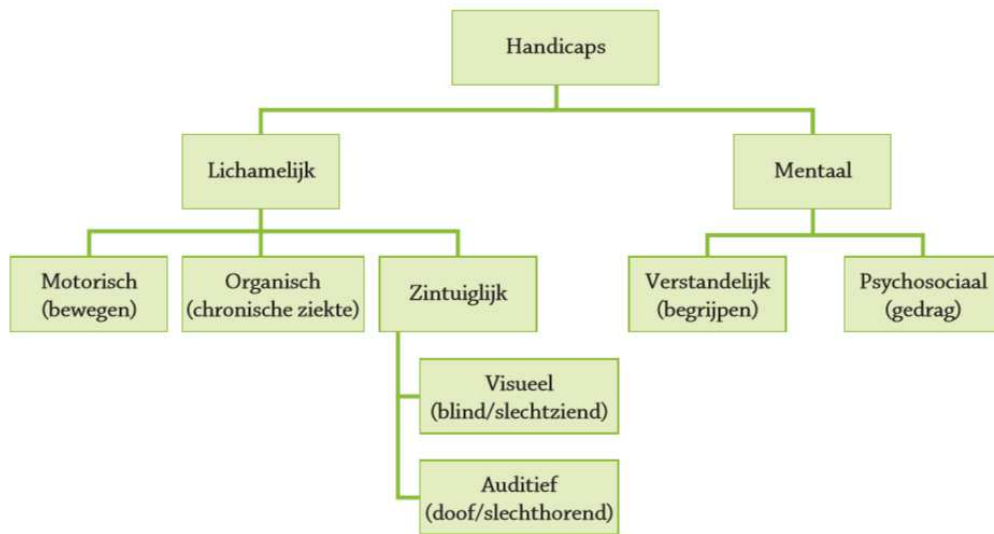
9.Literatuurlijst

1. AAIDD (2010). Intellectual Disability: Definition, Classification, and Systems of Supports (Eleventh edition).
2. Bortel, B. van. (2012). *Samenwerking Wonen – Zorg – Wijken: Succesfactoren en belemmeringen bij lokale samenwerking*. Delft: Technische Universiteit.
3. Bremerkamp, R., Kaats, E. & Opheij, W. (2009). Een nieuw kijkglas voor een heldere blik op samenwerken. *Holland Management Review*. 127, 2 – 9 & 28 - 37.
4. Cornelissen, L. (2015). *Samenwerkingsverbanden aangepast sporten per gemeente*. Geraadpleegd op 3 juni 2015, van <https://www.volksgezondheidenzorg.info/sport/sportopdekaart/gehandicaptensport-aanbod#node-samenwerkingsverbanden-aangepast-sporten-gemeente>
5. Dijken, K., & Schilder, A. (2013). *Handreiking Regionale Samenwerking Sociaal Domein*. Den Haag: Platform 31.
6. Duysters, G., Oord, A. van den., & Post, G. (z.d.). *Handboek strategische allianties*. Den Bosch: HAS.
7. Frank, L., & Rebel, S. (2007). *Samenwerken in teams: Toolbox voor teamontwikkeling: 20 instrumenten en werkvormen*. Den Haag, Sdu Uitgevers
8. Heerwagen, J. H., Kampschroer, K., Powell, K. M., & Loftness, V. (2004). Collaborative knowledge work environments. *Building Research and Information*, 32(6), 510-528.
9. Heijden, A. von., Dool, R. van den., Lindert, C. van., & Breedveld, K. (2013). *(On)beperkt sportief 2013: Monitor sport- en beweegdeelname van mensen met een handicap*. Mulier Instituut: Utrecht.
10. Jansen, H. (2005). De kwalitatieve survey. *KWALON, jaargang 10*. (3), 15 – 33.
11. Jong, R. de. (2015). *Programma Gehandicaptensport 2015-2018*. Arnhem: NOC*NSF.
12. Kaats, E., & Opheij, W. (2012). *Leren samenwerken tussen organisaties: allianties, netwerken, ketens en partnership*. Deventer: Kluwer.
13. Leegwater, E. & Lubbinge, A. (2005). *Beeldvorming over mensen met een beperking*. Amsterdam: TNS NIPO.
14. Man, A. de. (2006). *Alliantiebestrijding: samenwerking als precisie-instrument*. Assen: Koninklijk van Gorcum.
15. Nederlands Instituut voor Sport en Bewegen. (2013). *Jaarplan: ambities NISB 2014*. Ede: Nederlands Instituut voor Sport en Bewegen.
16. NOC*NSF (z.d.). *Landkaart gehandicaptensport*. Geraadpleegd op 10 februari 2015, van <http://www.paralympisch.nl/zelf-sporten/landkaart-gehandicaptensport>
17. Pennink, B. J. W. (2003). *Samenwerken in managementteams: Het creëren van gemeenschappelijke beelden*. Twente: TSM business school.
18. Schippers, E. (2015). *Sport voor mensen met een beperking*. Geraadpleegd op 9 februari 2015, van <http://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/sport-en-bewegen/sport-voor-mensen-met-een-beperking>
19. Rynck, F., Wayenberg, E., Voets, J., & Decorte, A. (2011). *SBOV B-project: Regioscreening als instrument voor bestuurlijke hervorming (nota)*. Bestuurlijk organisatie Vlaanderen, Vlaanderen.
20. Schippers, E. (2014). *Hoofdlijnenbrief gehandicaptensportbeleid*. Den Haag: Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.
21. Schmidt, K. (1994). *Modes and Mechanisms of Interaction in Cooperative Work. Outline of a Conceptual Framework*. Roskilde, Denmark: Riso National Laboratory. Smidts

22. Sportservice Noord-Holland (2005). *Handboek Regionalisering Aangepast Sporten*. Hoofddrop: Sportservice Noord-Holland.
23. Thoolen, F. (2009). *Samenwerking: Hoe de huisvesting de samenwerking beïnvloedt*. Delft. Stichting Kenniscentrum Center For People and Buildings.
24. Verschuren, P. & Doorewaard, H. (2007). *Het ontwerpen van een onderzoek*. Den Haag: Boom Lemma uitgevers. 59. 117-128.
25. Vansteenkiste, M., Simons, J., Lens, W., & Soemens, B. (2004). De kwaliteit van motivatie telt: over het promoten van intrinsieke doelen op een autonomieondersteunende wijze. *Nederlands Tijdschrift Psychologie*.
26. Vroemen, M. (1995). *Werken in teams: samen denken en doen*. Deventer: Kluwer.
27. Wijnhorst, A. (2014). *Uniek Sporten: De routerkaart*. Arnhem: Uniek Sporten.

10.Bijlage

1.Type beperkingen (von Heijden, van den Dool, van Lindert en Breedveld, 2013).

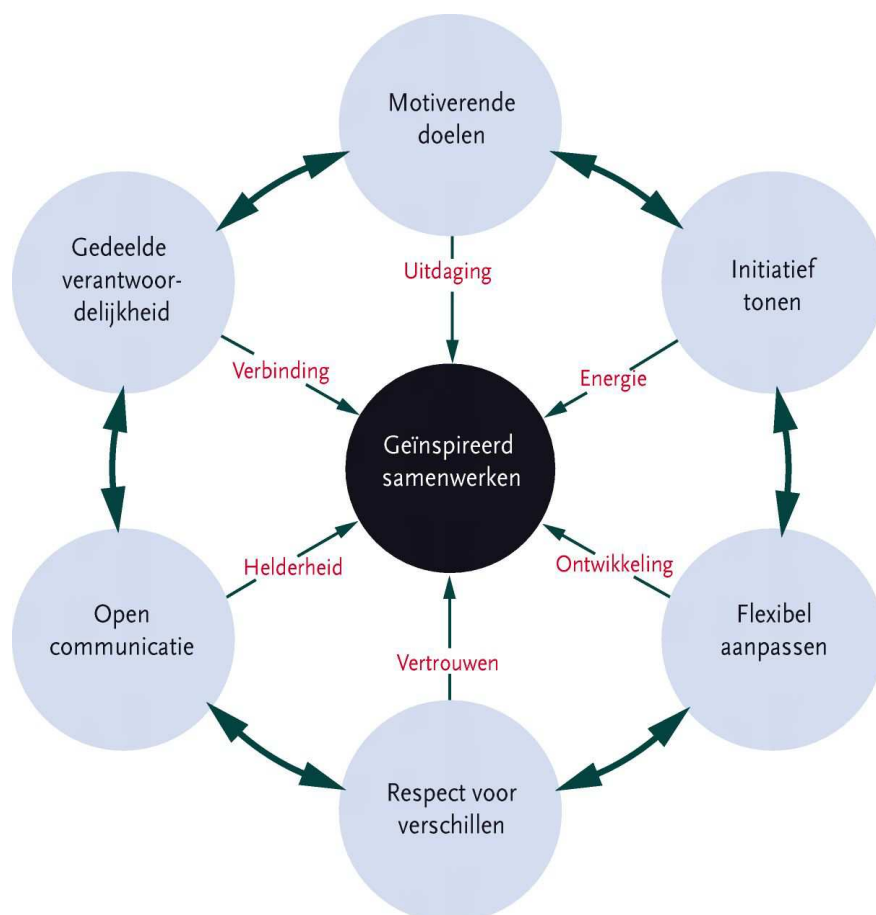
2. Overzicht van inhoudelijke motieven om samen te werken (Kaats en Opheij, 2012).

Marktontwikkeling en –positie	Kostenvoordeel	Kennisontwikkeling	Externe druk
Ontwikkeling van gezamenlijke marketingkracht	Realiseren van schaalvoordelen	Organiseren van gezamenlijke innovatie	Politieke druk: één gezicht voor de burger
Verbeteren en vergroten van de distributiekraft	Overwinnen van investeringsbelemmeringen	Verkrijgen van toegang tot nieuwe technologie	Wettelijke verplichting tot samenwerking of consultatie
Ontwikkelen van nieuwe markten en producten	Realiseren van gezamenlijke ondersteunende	Gebruikmaken van aanvullende competenties van partners	Moreel appel van samenleving of politiek
Verkrijgen van toegang tot nieuwe markten	Verdere efficiency en rationalisatie van de productie	Leren van de vaardigheden en kennis van partners	
Bescherming tegen concurrentie	Rationalisatie door betere afstemming in de keten	Leren van de cultuur van partners	
Bindingen van afnemers en leveranciers door ketenintegratie en betere coördinatie van de keten		Nieuwe octrooien verwerven en toegang tot octrooien verkrijgen	

3. Bouwstenen van samenwerking (de Man, 2006).

	Onderwerpen	Afspraken maken over:
1	Juridische vorm	Rechtspersoon en samenwerkingsvorm
2	Financiële afspraken	Inleg en cashflow in de alliantie
3	Scope en exclusiviteit	Wie er meedoen, wat ze er in stoppen en wat ze eruit halen
4	Doel, planning en control	Inrichting van de P&C-cyclus en performancemanagement
5	Conflictprocedures	Escalatiepad bij geschil en verschil van inzicht
6	Gezagsverhouding	Besluitvorming en overlegorganen
7	Communicatiestructuur	Interne- en externe communicatie
8	Leiderschap	De stijl en wijze van uitoefening van het management
9	Reputatie	Gewenste reputatie van het samenwerkingsverband
10	Persoonlijke relaties	Gewenste omgangsnormen en sociale activiteiten
11	Cultuur	Cultuurverschillen zijn bronnen voor zowel leren als conflicten
12	Vertrouwen en commitment	Wederzijds vertrouwen en commitment
13	Normen en waarden	'Hoe doen we dingen met elkaar' en waar baseren we ons op

4. Teamwiel – 6 succesfactoren voor teamwerk (Vroemen, 2009).

5. Kleurenoverzicht succesfactoren.

- 1. Oranje = Iedereen is gelijk
- 2. Rood = formuleer doelstellingen
- 3. Groen = zorg voor de juiste mensen binnen het team
- 4. Licht blauw = maak duidelijke afspraken
- 5. Geel = Evalueer
- 6. Grijs = Heb vertrouwen in elkaar en wees open naar elkaar
- 7. Donker blauw = Wees flexibel
- 8. Bruin = Ken elkaar
- 9. Zwart = Zorg voor een duidelijke taakverdeling
- 10. Paars = Goede, onderlinge communicatie

De succesfactoren van Bremenkamp (2010)
1. De betrokken partijen moeten een deel van de autonomie inleveren
1. Iedereen heeft gelijke bevoegdheden
1. De macht moet over iedere partij eerlijk verdeeld zijn
8. Maak elkaars belangen inzichtelijk en stem deze op elkaar af
1. Gezamenlijke besluitvorming
6. Heb vertrouwen in elkaar
1. De samenwerking moet voor iedereen waardevol zijn
Creëer draagvlak
6. Spreek individuele verwachtingen open en eerlijk uit
6. Partijen moeten zowel geven als nemen
4. Maak afspraken over wie, wat doet
3. Het team moet genoeg kunde en kennis hebben
8. Zorg voor interesse in elkaar
7. Het samenwerkingsverband moet flexibel zijn

De succesfactoren van de Man (2006)
4. Maak duidelijke afspraken

De succesfactoren van Vroemen (2009)
2. Zorg voor motiverende doelen
1. Iedereen moet evenveel zeggenschap en verantwoordelijkheid hebben
10. Open en goede communicatie
1. Respecteren van elkaar verschillen
7. Het samenwerkingsverband moet flexibel zijn
3. Er moet initiatief getoond worden -> doen

De succesfactoren van Frank & Rebel (2004)
2. Formuleren van doestellingen
9. Zorg voor een duidelijke taakverdeling
9. Duidelijke procedures -> hoe komt het team tot besluitvorming
3. Juiste personen
1. Goede onderlinge verhouding in het team
8. Het kennen van elkaar opvattingen en belangen

De succesfactoren van VSG
2. Formuleren van doelen

10.1 Interviewschema

Inleiding

Wie ben ik zelf – doel van het onderzoek – hoe ziet het interview eruit (opzet)
Wie ben jij?

Historie

Hoe is het samenwerkingsverband opgericht?

Nu

Waar houdt het samenwerkingsverband zich momenteel mee bezig?
Vind je iedereen het samenwerkingsverband succesvol? – wat maakt succesvol?
Welke factoren maken een samenwerkingsverband succesvol?
Welke succesfactoren maken *jou* samenwerkingsverband goed?

Toetsing succesfactoren (zie andere bladzijde)

Toekomst

Wat zijn jou verwachtingen richting de toekomst?
Waar staat samenwerkingsverband over 5 jaar?
Kansen?

Andere samenwerkingsverbanden

In hoeverre ken je andere samenwerkingsverbanden?
Hoe ben jij anders dan deze samenwerkingsverbanden?
Leer je van elkaar?

Regionaal coördinator

Welke eigenschappen om een goede coördinator te zijn (kennis / kwaliteiten)?
Wat zijn jouw goede eigenschappen?

Afsluiting

Zijn er dingen die je nog kwijt wilt?
Of dingen waar ik volgens jou de gedurende het onderzoek op moet letten?
Verder nog vragen?

1. Iedereen is gelijk
Hoe is de besluitvorming in het samenwerkingsverband geregeld?
Kun je iets meer vertellen over de bevoegdheden van elke partij?

2. Formuleer doelstellingen
Hoe worden doelstellingen geformuleerd?

3. Juiste mensen in het team
Hoe stellen jullie een team samen?
Kun je iets meer vertellen over de mensen in het team?

4. Maken van afspraken
Hoe worden er afspraken gemaakt?
Wat wordt er gedaan bij het niet nakomen van de afspraken?

5. Durf te evalueren
Hoe wordt de samenwerking geëvalueerd?

6. Vertrouwen en openheid
Kun je iets meer vertellen over het vertrouwen in bij de samenwerking?
Hoe open is de samenwerking?

7. Flexibel in aanpassing
Hoe flexibel is het samenwerkingsverband?
Hoe wordt er ingespeeld op veranderingen?

8. Ken elkaar en weet wat er speelt
In hoeverre kennen de partijen elkaar?

9. Duidelijke taakverdeling
Hoe worden de taken verdeeld?
Wat gebeurt er indien taken niet worden nageleefd?

10. Eenvoudige communicatie
Hoe wordt er gecommuniceerd met elkaar?
Welke communicatiemiddelen worden gebruikt?

10.2 Data-analyse

1. Formuleer doelstellingen = Rood
2. Juiste mensen in het team = Groen
3. Zorg voor een duidelijke taakverdeling = Lichtgroen
4. Ken elkaar = Donderrood
5. Goede, onderlinge communicatie = Paars
6. Evalueren = Geel
7. Iedereen is gelijk = Lichtblauw
8. Wees flexibel = Donkerblauw
9. Heb vertrouwen en wees open naar elkaar = groenblauw
10. Maak duidelijke afspraken = gewoonblauw
11. Kansen = Grijs – 25%
12. Competenties regiocoach = Lila
13. Nieuwe succesfactoren = Donkergeel

10.2.1 Interview 1

A = Respondent

L= Interviewer

L: Arjo goed dat ik jou mag interviewen. Voordat we starten zal ik mezelf eerst even voorstellen. Ik ben Lars Cornelissen en ik studeer Sport, Gezondheid en Management. Ik zit in het laatste jaar. Ik ga onderzoek doen naar de regionale samenwerkingsverbanden in Nederland en onderzoeken wat nou een goed samenwerkingsverband inhoudt. Dit doe ik vanuit het NISB. Het doel van het onderzoek is een checklist in kaart brengen voor zowel de samenwerkingsverbanden die er al zijn om te kunnen kijken of ze het goed. Maar ook om te kijken hoe opstartende samenwerkingsverbanden moeten beginnen. Middels die checklist wil ik advies geven over hoe samenwerkingsverbanden de sportparticipatie kunnen verhogen. Misschien kan je eerst iets vertellen over jezelf. Achtergrondinformatie, opleiding. Dat soort dingetjes.

A: Helemaal goed. Ik ben coördinator aangepast sporten, zoals dat zo mooi heet. Achtergrond is, dat ik HBO sportmanagement heb gedaan. Nu vijf jaar werkzaam hier. Eerst als coördinator aangepast sporten voor alleen Arnhem en dat is later voor de regio geworden. Later nog is dit uitgemond in Uniek Sporten, wat de naam van ons samenwerkingsverband is geworden. Dus dat is een beetje de grote lijn daarin.

L: Misschien leeftijd?

A: Ik ben nu 33, toch? Ik woon zelf in Harderwijk.

L: Goed. Dan weet ik nu ook wie ik voor me heb. Te beginnen met een stukje historie van Uniek Sporten. Waarom is Uniek Sporten opgericht?

A: Om te beginnen bij de historie. We zijn ooit eens begonnen met een samenwerking tussen het speciale onderwijs en Sportbedrijf Arnhem. Dat was de samenwerking. Ik werkte vanuit het speciale onderwijs, daar is ons samenwerkingsverband ondergebracht qua werkgeverschap. Wat wij zagen – we deden dat alleen voor Arnhem – en we zagen dat leerlingen die in Arnhem op school zitten op het speciale onderwijs en of mensen die bij het revalidatiecentrum, die wonen in de hele regio. Dus we zagen aan de ene kant mooi dat we het doen, maar willen het voor gemeentes doen en aan de

andere kant zagen we van “mooi dat we het bij het speciaal onderwijs doen”, maar er is meer: revalidatie, zorg en noem het maar op aan samenwerkingspartners. Dus toen hebben we op den duur gezegd, laten we enerzijds de beweging maken om regionaal te gaan werken in plaats van lokaal. Dat heeft één te maken met de mensen met een beperking die elders wonen. Dat heeft ook te maken dat je een bepaald sportaanbod gewoon regionaal moet bekijken. Je wilt bijvoorbeeld rolstoelschermen – een relatief kleine sport – dat op één plek in de regio wordt aangeboden, niet dat er zes verschillende plekken daarvoor in de regio komen. Daarnaast zagen we dat er een andere beweging was – “leuk dat al die samenwerkingspartijen er zijn, maar hoe ga je dat dan noemen”? Hanteren we dan 18 logo’s? Want Uniek Sporten bestaat nu uit 18 partijen. Gaan we dus 18 logo’s ergens opzetten. Is het dan nog wel logisch? Toen zag je ook de beweging van enerzijds regionaal werken en gemeentes erbij betrekken en anderzijds er meer partijen erbij betrekken waar de doelgroep zit. **Toen zag je ook een begin dat we dat onder één naam en één logo wilde brengen. Zodat je naar de buitenkant toe gewoon die duidelijkheid hebt. Voor sportaanbieders, maar zeker ook voor de mensen met een beperking.**

L: Dus het is klein begonnen, maar omdat er steeds meer vraag kwam, van zowel sporters als sportaanbieders, is het gegroeid naar Uniek Sporten?

A: Ja, dat klopt.

L: En zijn er meer gemeentes bij elkaar gesloten.

A: Ja, en meer partijen bij aangesloten, zodat we uiteindelijk een breed samenwerkingsverband kregen en ook de behoefte kwam, omdat onder **één naam weg te zetten. Zodat je ook duidelijk die communicatie toe naar buiten kan doen vanuit één naam en één logo.**

L: Dus het is begonnen vanuit één gemeente en hoe is het daar opgestart?

A: Dat is natuurlijk net een beetje voor mijn tijd geweest en toen ik in dienst kwam, was het al opgestart. Ik weet dat toen het ooit was opgestart verschillende partijen bij elkaar zijn gaan zitten en hebben gezegd dat zij gezamenlijk meer willen gaan doen qua de gehandicaptensporten. En hebben dus gezegd van, nou dit gaan we naar een volgend plan brengen en hebben we er dus voor gekozen om een coördinator aangepast sporten op te gaan zetten. Ik vind wel – een klein uitstapje van wat je straks ook wilt weten – dat we te lang daarmee wachten. Ik vind het goede wat we in Arnhem hebben gedaan, is dat we niet hebben gewacht totdat we alle antwoorden hadden. We hadden namelijk nog niet alles onderzocht en nog niet alles helemaal helder, maar dat we wel zeiden van dat vullen we in met een functie en we willen dat in met uren en daarna komen ook andere dingen. Wat ik soms zie dat we heel lang blijven zitten in ‘eerst het in beeld brengen van hoeveel mensen met een beperking we hebben, wat is het sportaanbod en hoeveel sporten die mensen dan. Dat we daar heel lang in blijven hangen en dan worden we nooit concreet. **Je moet soms eerst een stap zetten, om dan vervolgens de volgende stap te kunnen doen.**

L: Dus je zegt eigenlijk gewoon beginnen en dan zien hoe het gaat lopen?

A: **Inmiddels door de ervaringen die zijn opgedaan, hoef je het wiel niet weer opnieuw uit te vinden en hoef je niet alles opnieuw te doen. Maar om altijd te blijven wachten voordat je de antwoorden hebt.. Zomaar beginnen is misschien het andere uiterste, maar wachten totdat je alles hebt en alles onderzocht hebt, dan merk je uiteindelijk dat je niet op het concrete punt komt.**

L: Wie speelde een belangrijke rol in het opstarten van Uniek Sporten?

A: In de opstart van Uniek Sporten, want dat is natuurlijk later geweest, heb ik als coördinator Aangepast Sporten een belangrijke rol gespeeld. Maar vind ik ook zeker dat een belangrijke rol is weggelegd voor verschillende partijen die tegen elkaar gezegd hebben om dit gezamenlijk te doen. We willen gezamenlijk meer mensen met een beperking – dat is wel één van de krachten die je pakt, dat je naar een gezamenlijk doel kijkt en dat je continu kijkt naar wat is ons gezamenlijke belang. Dat hebben wij continu gedaan en daarbij heb je wel iemand nog die continu die kar trekt. Ik denk dat de coördinator aangepast sporten daarin een speelfunctie heeft. Die dan zegt: ik verbind al die partijen en we gaan gezamenlijk naar een gezamenlijk belang kijken en dan mond dat uiteindelijk in een gezamenlijk initiatief, namelijk Uniek Sporten.

L: Je had het dus over partijen. Welke partijen speelde daarin een rol? Gemeente?

A: Sportbedrijf Arnhem heeft daarin een belangrijke rol gespeeld. In die eerste opstart fase heeft de Gelderse Sportfederatie daar ook een belangrijke rol ingespeeld en het onderwijs. Die drie hebben een speelfunctie vervuld, omdat het speciaal onderwijs hier groot is. Later heeft de GSF daar een minder rol in gekregen, omdat dingen op den duur liepen en is de rol bijvoorbeeld meer verschoven naar de zorginstellingen en revalidatiecentra.

L: Jij was dus de man die het voortouw nam en de partijen gingen met jou mee?

A: Ja.

L: Ik denk dat het duidelijk is hoe Uniek Sporten is opgericht en waarom. Als je kijkt naar nu wat houdt Uniek Sporten dan in?

A: Als je heel snel kijkt is het een sportloket voor mensen met een beperking om vragen te beantwoorden van: waar kan ik sporten? Dat is het even heel kort door de bocht. Als ik hem dan even wat uitgebreider uitleg, dan zeg ik altijd: Uniek Sporten heeft drie pijlers. 1) Sportvragen beantwoorden. Dat betekent dat mensen ons kunnen bellen kunnen mailen en op de website het sportaanbod kunnen vinden. Dat betekent ook dat één van onze taken is, het sport aanbod inzichtelijk maken. 2) is zorgen dat we verenigingsondersteuning bieden. Dat betekent dat we sportaanbieders steunen bij: hoe zet ik iets nou op, hoe houdt ik me sportaanbod kwalitatief goed en dergelijke. Continu die vraag en aanbod met elkaar matchen. Daar zit een hele belangrijke kracht. Als 3) pijler zorgen voor de samenwerking tussen die 18 partijen. Die gezamenlijk zeggen dat ze het niet meer afzonderlijk van elkaar gaan doen, maar we doen het gezamenlijk. Als het dan gaat om welk nieuw sportaanbod moeten we opzetten, dan moet dat gezamenlijk gebeuren en niet meer vanuit één koker.

L: Wat ik tegen Rinske zei: ik vind Uniek Sporten een beetje de Google van de gehandicaptensport. Ben jij het daar mee eens?

A: Ja, daarmee heb je een van onze pandjes. Ik vind het wel een hele belangrijke. Ik vind dat we in de gehandicapten sport te weinig aandacht geven aan de vindbaarheid van de sport. We zitten heel veel op 'wat zie je om je heen'? Ik vind dat we ons soms heel veel focussen op één op één begeleiding. Dat is goed en dat is ook niet slecht, maar heel veel mensen kunnen het ook zelf vinden. Ik denk ook dat we dat ook veel meer moeten ontsluiten. Daar zijn wij ook met de nieuwe website en de nieuwe app enorm mee bezig. Wij zeggen gewoon: Als mensen het zelf kunnen vinden waarom zouden wij daar dan heel veel in moeten betekenen. Ik hoef niet iedereen te zien hier hoor.

L: Door die één op één begeleiding worden mensen denk ik ook iets gemakzuchtiger. Wil je dat er dan uit krijgen?

A: Dat is misschien wel een visie die daar een stukje achter zit. Ik besef wel dat voor sommige mensen één op één heel belangrijk is. Dat doen we voor een stukje ook door bijvoorbeeld de sportcoach in het revalidatiecentrum en dergelijke. Maar anderzijds wil ik dat sporters met een beperking het ook meer zelf gaan doen. Dat is ook de hele participatiemaatschappij, dus ik denk dat Uniek Sporten twee jaar geleden een stukje voorliep wat nu landelijk uiteindelijk zien aan beweging. Waarbij wij gewoon zeggen: mensen moeten gewoon eerst maar eens kijken wat ze zelf kunnen en dan gaan we ze pas helpen. Niet eerst helpen en dan pas kijken wat ze zelf kunnen. Die volgorde vind ik wel belangrijk en die willen wij er wel in houden. Waarbij we zeggen: je hebt wel extra ondersteuning nodig, dus je kunt niet helemaal zeggen die alles maar zelf, want dat werkt bij deze doelgroep niet. Er is wel een tussenweg waarbij je zegt: Nou we proberen wel heel veel op te zetten en we helpen je wel, maar daarna ga je wel zelf initiatief nemen. Dat vind ik wel een beweging die gezond is. Voor een deel van de doelgroep heb je die extra ondersteuning wel nodig.

L: Dus jullie geven ze als het waren een klein duwtje in de goede richting en vervolgens moeten ze op eigen benen kunnen staan door zelf te gaan sporten of door zelf sporten te gaan zoeken?

A: Ja, helemaal mee eens.

L: Oké, duidelijk. Als je kijkt naar nu: waar houdt Uniek Sporten zich momenteel mee bezig?

A: Dat is voornamelijk in die drie pijlers. Dat betekent dat wij dagelijks sportvragen beantwoorden. Dat we ons op dit moment enorm richten op de vernieuwde website die er gaat komen en de app. Dat we verder heel erg bezig zijn in een aantal nieuwe gemeentes waar we gestart zijn in de regio, want we zitten in 10 gemeentes middels, dat we daar het sportaanbod aan het versterken zijn. We zien verder dat we qua sportaanbod heel erg de focus dit jaar ook wel leggen op een stuk kwalitatieve verbetering. Dat we niet alleen in de kwantiteit heel erg groeien, maar dat we in de kwaliteit van het sportaanbod willen groeien. We hebben inmiddels ruim 100 sportaanbieders in de regio. Dat is veel, maar of dat helemaal genoeg is dat weet ik nog niet helemaal. Maar dat we er in ieder geval voor zorgen dat de kwaliteit van die sportaanbieders beter wordt en dat we niet per se een groei willen in dat sportaanbod. Dat is niet een doel ansicht meer.

L: Dus kwaliteit boven kwantiteit?

A: Ja.

L: Je hebt het over kwaliteit. Waar denk je dan aan? Beter ballen of betere trainers?

A: Vooral die laatste. Er voor zorgen dat je verenigingen goed begeleid, dus dat verenigingen sterker worden. Dat kan soms in een stukje sponsoring zitten. Dat ze het sponsorbeleid beter doen opzetten of dat ze hun ledenwerving beleid beter doen opzetten... Nou ja noem het maar op. Maar ook zeker in de kwaliteit van de trainer die ook op het veld staat. Die gewoon goed moet kunnen doen wat hij doet en goed met de doelgroep moet kunnen omgaan.

L: Hoe helpen jullie een opstartende vereniging?

A: Eén van de dingen die we doen, is samen met de partner kijken waar de potentiële leden zitten. Dus dan kijken we of we dat weg kunnen zetten naar het speciaal onderwijs of met revalidatie. Dus dat stuk kijken we. We begeleiden ook door en kijken dan hoe je er ook beter in kunt worden. We proberen de trainers ook extra handvatten te geven, hoe ze nou beter om kunnen gaan met de kids bijvoorbeeld. Zo begeleiden we in de breedste zin. Ook daar zeggen we: het primaire initiatief bij de vereniging die moet dat gaan dragen en wij ondersteunen waar zij dat nodig hebben en versterken die vereniging. Soms zetten we ook meerdere verenigingen bij elkaar, die allemaal iets willen

aanbieden, die samen laten praten. Als ze dan met elkaar zitten, dan komen ze er vaak wel achter dat ze iets samen moeten gaan opzetten, zodat ze gezamenlijk dingen kunnen gaan doen. Daarin proberen we ook een verbinding te leggen, soms is dat heel makkelijk, door gewoon mensen bij elkaar te brengen en dat te initiëren. Dat is ook onze rol daarin dan. Je moet het soms gewoon eens met elkaar er over hebben.

L: Interessant. Vind je Uniek Sporten eigenlijk succesvol?

A: Dat is altijd lastig om over jezelf te zeggen.

L: Nou ja. NOC*NSF zegt...

A: NOC*NSF zegt van wel, ja. De minister ook volgens mij. Dus dan moeten we wel.. haha nee. Maar ik denk wel dat Uniek Sporten Succesvol is. Het wel een beetje van: wie van WC-eend, adviseren WC-eend [haha]. Nee, ik denk dat het succesvol is. Als je ziet hoe we in de afgelopen drie jaar, of eigenlijk twee jaar, het sport aanbod is gegroeid. Als je ziet wat de cijfers nu in Arnhem zijn qua groei van sportparticipatie. Je hebt die voortgangsrapportage ook gehad toch?

L: Ja.

A: Als je ziet hoe dat groeit. Als je ziet hoe gehandicaptensport of aangepaste sporten of hoe je het ook wilt noemen een plek heeft hier en dat er maar 'dit' hoeft te gebeuren. Er is nu sprake van, een leuk voorbeeld vind ik dat, dat de GIRO volgend jaar naar Apeldoorn, Nijmegen en Arnhem komt. Dan is het gelijk bij de collega's van Sportbedrijf Arnhem van: hé, dan moeten we even met Arjo contacten, want misschien kunnen we wel iets met gehandicaptensport daarin. Dat was vijf jaar geleden toen ik hier kwam helemaal niet het geval. Nu kun je gelijk daar die koppeling in maken. Dat vind ik we heel mooi. Dus je ziet op verschillende vlakken: de groei van het sportaanbod, de groei van de sportparticipatie die heel duidelijk meetbaar is, maar ook gewoon een beweging waarin je ziet dat sport voor mensen met een beperking echt een plek heeft in al die organisaties waar we mee samen werken en in al die partijen. Dan denk ik wel dat je succesvol bent. Los van alle andere meetbare dingen, zoals de aandacht op social media en het aantal bezoekers van onze website. Dat zijn allemaal meetbare dingen en je ziet dat overall gewoon gehandicaptensport hier in de regio wel echt draait. Ik denk wel dat wij daarin nog volgende stappen kunnen maken.

L: Dus Uniek Sporten is denk ik wel succesvol als je kijkt in de regio. Wat maakt Uniek Sporten nou zo succesvol?

A: De eenvoud. Dat is de eenvoud van enerzijds het heel erg inzetten op, wat jij zei, de Google van de gehandicaptensport. Dat is een mooie term, die had ik nog nooit gehoord. Ik vind dat wel mooi. Dus die houden we er dan ook gelijk maar in. Gewoon zorgen dat je aanbod zichtbaar is. Eenvoud als het gaat om de aanpak. Wat ik zeg: gewoon drie pijlers, helemaal niet zo ingewikkeld. Dat is volgens mij ook de kracht. De eenvoud naar buiten toe. Eén naam en Eén logo. Ik kan niet uitleggen aan iemand met een beperking dat er 18 partijen zijn die met elkaar samenwerken en hoe die samenwerken. Dan haakt iemand naar twee zinnen af. Dus ook in die zin eenvoud. Eenvoud in samenwerking. Heel praktisch. Wij zijn geen netwerkorganisatie, maar wij zijn echt een samenwerkingsorganisatie. Dat betekent heel praktisch handvatten geven en continu de win-win zoeken. Daar zit echt de kracht in van Uniek Sporten.

L: Dus voornamelijk de eenvoud, dus zorg ervoor dat je gewoon simpel / eenvoudig blijft?

A: Ja, en dat we niet teveel optuigen wat niet nodig is, maar aan de andere kant wel gebruik maken van de dingen die er al zijn en de koppelingen die we kunnen maken. En dat je wel sportadvies geeft

en de vereniging ondersteund. Dat zijn natuurlijk niet altijd eenvoudige dingen. Dat is het niet, maar wel de eenvoud in de zin van: het onder één naam werken is natuurlijk eigenlijk als je het goed beschouwt niet zo'n heel moeilijk iets. We maken het heel ingewikkeld, omdat we allemaal eigen belangen hebben en verschillende organisaties. Als je naar eenvoud kijkt voor de doelgroep, dan is dat het meest eenvoudige.

L: Misschien we een mooi voorbeeldje. Tandem Support belde ik laatst op. Ik kreeg MEE Nederland aan de telefoon. MEE Nederland verwees me door naar MEE Gelderse poort en zij vertelde me uiteindelijk dat Tandem Support niet meer bestond. Dus dat hele riedeltje willen jullie helemaal wegnemen?

A: Ja. Eén naam, Eén telefoon nummer, Eén website, Eén social media. We starten nu aankomend weekend op een zaterdag met Uniek Sporten in de regio Nijmegen. Dat wordt onze tweede regio. Daar zie je dat ook gewoon. Je ziet op onze website, dat we die nu opschalen en dat de regio Nijmegen er gewoon bij komt. En verder is het niet heel veel ingewikkeld. Er komen daar ook allemaal partijen die daar lokaal zitten er onder te hangen. Alleen dat is allemaal achterkant. Aan de voorkant kunnen we dat heel makkelijk opschalen. Dus dat is wat jij omschrijft: één van de voorbeelden hoe we het absoluut niet moeten doen. Doorverbinden, zoeken, dat hopen wij niet te zijn. Daar kunnen wij soms ook nog wel in groeien denk ik, maar ik denk we dat onze kracht is.

L: Dus niet het kastje van de muur effect.

A: Ik denk als je het heel kort samenvat, is de grote pijlers van het succes van Uniek Sporten, tenminste dat vind ik, Eén naam, Eén logo, Eén website. Dat vind ik de grote meerwaarde van Uniek Sporten.

L: Oké helemaal helder. Mijn onderzoek gaat dus over de regionale samenwerkingsverbanden. Wat is jou definitie van een regionaal samenwerkingsverband?

A: uh.. goede vraag. Het eerste waar ik aan moet denken, is dat het om een samenwerkingsverband moet gaan en niet om een netwerkorganisatie. Ik vind daar twee essentiële verschillen inzitten.

L: Kan je ook uitleggen wat voor een verschillen je daar tussen ziet?

A: Ja. Ik vind dat het verschil in het feit zit, dat in een netwerkorganisatie elkaar op de hoogte houdt. Dan zeg ik het heel zwart wit hoor. Een samenwerkingsverband, is voor mij in ieder geval, echt een samenwerkingsverband op inhoudt. Dat betekent dat wanneer jij in mijn samenwerkingsverband zit, dan hebben wij om de zoveel tijden even een belletje met 'hoe zit het? En wat heb jij?'. Dan is het gewoon even sparren over een bepaalde vereniging. Dat vind ik samenwerken. Netwerken is gewoon, ik stuur jou één keer in het half jaar een mailtje of wij zitten één keer in het half jaar bij elkaar. Dan vertellen we wat, maar daarna gaan we allemaal wel weer onze eigen weg. Dat vind ik essentieel in een samenwerkingsverband. Essentieel in een samenwerkingsverband aangepast sporten, zou naar mijn mening moeten zijn, dat het samenwerking is op enerzijds strategisch niveau. Dus tussen organisatie en die hebben gezamenlijk een visie en denk samen na over welke strategie zij volgen en welke kant ze opgaan. Anderzijds – veel belangrijker nog – op werkvloer niveau. Dat echte praktische met elkaar samen. Je ziet heel veel in samenwerkingsverbanden dat we dat strategische wel samen heel goed kunnen, maar dat we dat praktisch wat lastiger vinden.

L: Dus met praktische bedoel je ook echt dat je bij elkaar bent?

A: Ja, we hebben drie keer per jaar een overleg aangepast sporten, dat zou je praktisch kunnen vinden. Dat is ook zo, we doen het ook en vinden het belangrijk. Daarnaast doen we gewoon door

het jaar heen dingen samen, pakken we dingen op, hebben we korte lijntjes. Dan kan ik als ik een leerling van het speciaal onderwijs heb jou opbellen en dan pakken we het even samen en dan zorgen we dat hij zo snel mogelijk gaat sporten. Dat soort cohesie of dat ik met mijn college van verenigingsondersteuning van sportbedrijf Arnhem een één-tweetje heb over een vereniging over wat daar bijvoorbeeld speelt. Dat vind ik praktisch zeg maar. Dat is mijn definitie als je het echt over een samenwerkingsverband hebt. Aan de andere kant zou een samenwerkingsverband meer dan alleen inhoudt moeten geven aan meer dan alleen samenwerken. Dan vind ik dat een samenwerkingsverband aangepast sporten naar mijn mening in ieder geval de elementen sportvragen beantwoorden en sportaanbieders ondersteunen / verenigingsondersteuning altijd moet bevatten. En in welke vorm je die dan bevat, dat kan regionaal verschillen hoe je dat invult. Dat is wel essentieel volgens mij.

L: Dus het mag geen netwerk zijn...

A: Nee, dat zou niet mijn voorkeur hebben in ieder geval.

L: Het VWS praat ook wel over een regionaal netwerkcentrum. Moet ik het in mijn verslag sowieso een regionaal samenwerkingsverband noemen en geen regionaal netwerkcentrum.

A: Nou ja, het zou niet mijn voorkeur hebben. Ik vind een netwerkorganisatie.. Netwerken doen wij ook op LinkedIn zeg maar. Ik vind samenwerken wel echt een laag dieper gaan. Dus dat zou mijn voorkeur wel echt hebben ja.

L: Bij netwerken denk ik dat iedereen meer zijn eigen belang heeft, dus elke organisatie heeft zijn eigen belangen en die belangen kunnen behartigd worden door met elkaar samen te werken. Bij een samenwerkingsverband heeft elke partij gewoon één belang en dat is om meer mensen met een beperking aan het sporten te krijgen.

A: Ja, en bij voorkeur het onder één naam doen en dat hebben wij ook gedaan. Waarbij je gewoon dat gezamenlijke belang daarboven zet en daar ga je dan ook met zijn allen aan werken. In plaats van: jij hebt je belangetje, jij hebt je belangetje en jij hebt je belangetje. Dat is natuurlijk ook een definitie verschil en iemand anders kan weer wat anders vinden. Wat je in het land wel ziet, is dat iedereen zijn eigen muurtje wel houdt en Uniek Sporten heeft echt geprobeerd die muurtjes ook weg te halen. Dat lukt ook niet altijd hoor, dat is volgens mij wel echt een verschil.

L: Je hebt nu dus een aantal factoren genoemd van een succesvol samenwerkingsverband. Welke succesfactoren maakt Uniek Sporten nou zo goed? Je hebt straks die checklist en welke succesfactoren heeft Uniek Sporten nou echt waar andere partijen ook aan moeten voldoen?

A: Dat is een goede. Maar ik mag alles roepen toch [haha].

L: Ja, tuurlijk.

A: Mijn succesfactor zou zijn: een samenwerking hebben, dat onder één naam, één logo doen en daarbij één website hebben met daarop het volledige sportaanbod hebben, dat vind ik echt een must. Ook de social media daarin gebruiken. Volledig naar buiten georiënteerd in die samenwerking, dus niet te intern gericht, met daarin 'wij zijn ons ding aan het doen, maar juist: we doen dat met elkaar en we doen dat heel breed'. Het samenwerkingsverband moet sportaanbod geven in welke vorm dan ook. Dan kan persoonlijk zijn, dat kan via de mail of via wat dan ook zijn. Het moet verenigingsondersteuning aanbieden. Het moet structureel gericht zijn, dus niet projectmatig en dat we het maar voor een jaartje gaan doen. Een samenwerkingsverband moet voor langere tijd bedoeld

zijn, bijvoorbeeld de aankomende half jaar moet het er zijn. Ik weet dat het via financiering niet altijd kan, maar dat zou wel de insteek moeten zijn.

L: Dus ik maak een checklist, en daar komt op te staan: 1, samen met één naam, één logo en één website, dus de saamhorigheid is belangrijk met alles onder één koepel. Voor een langere periode. Dat zijn de twee grootste die ik er echt uit haal.

A: Ja, en dat sportadvies. Als je dat element helemaal weghaalt en **geen advisering biedt dan ben je geen samenwerkingsverband**. Je kan bijvoorbeeld in de regio ook alleen maar evenementen organiseren, maar dan ben je meer een evenementenbureau. Evenementen vind ik iets ondersteunend en dat hoeft niet per se. Ik zou er verder nog wel in die checklist willen, **dat je meet wat je doet, dus daarin een stukje onderzoek meeneemt. Dat doen wij met die 0 en 1 meting die je ook al voorbij hebt zien komen**. Dat zijn wel essentiële dingen en dan heb je wel de hoofdlijnen. Kijk die kun je in detail nog heel veel invullen en die kun je in de checklist nog wel verder uitwerken. Wij hebben onze routekaart, we hebben bewust voor een routekaart gekozen, omdat in een routekaart.. ik vind dat je daar verschillende element kunt inpakken, maar op den duur zie je dat al die verschillende stappen toch wel worden uitgewerkt. Maar zo van: dit zijn de stappen die je zou moeten neerzetten om een succesvol Uniek Sporten neer te zetten.

L: Wellicht dat je over de succesfactoren nog eens rustig na kan denken en dat je in de loop van de week mij een mailtje stuurt met daarin de succesfactoren. Dan kun je hier nog eens rustig over nadenken?

A: Ja, dat lijkt mij een goed plan.

L: Top. Hoeveel mensen sporten er nou door Uniek Sporten?

A: Hoeveel mensen dat er precies zijn dat weten we niet, want er is geen bestand met daarin het aantal mensen met een beperking. **We weten naar aanleiding van het leerlingen vervoer en het bestand WMO, dat is ons meetinstrument en daar hebben we nu die groei van 10 procent ingezien die ook te lezen is in de voortgangsrapportage**. Om hoeveel mensen het precies gaat in Arnhem, dat hebben we niet inzichtelijk en dat is nergens natuurlijk heel inzichtelijk. Dat maakt het soms wel eens lastig.

L: Maar er zit dus wel een stijging in? Die 10 procent?

A: Ja, zover we kunnen meten is er een stijging te zien. Als je de totale doelgroep zou willen zien, dat durf ik niet te zeggen zeg maar. Dit zijn meetinstrumenten om goed te kijken en we zien ook gelijk het sportaanbod stijgen. Het ligt ook aan de lijn. Als je aan de ene kant kunt zien dat er een stijgende lijn curve inzit en aan de andere kant zien we het sportaanbod dalen, dan weet je ook wel dat het signalen zijn, dat het niet kan kloppen. We zien aan alle kanten een stijging, dus dat het er meer zijn is duidelijk, maar hoeveel het er nou precies zijn in de regio Arnhem, Ja... Er wordt geschat landelijk 10 procent en dat is de norm die wij ook een beetje aanhouden.

L: Maar jullie meten wel?

A: Ik vind, ook als je straks gaat kijken naar andere initiatieven, **wat ik één van de krachten ook van ons vindt, dat we ook meten**. Dat zie je in onze voortgangsrapportage ook, **we meten het sportaanbod, het sportadvies, de evenementen, maar uiteindelijk is de sportparticipatie het cijfer wat je wilt weten**. Het kan allemaal leuk zijn, maar wat zegt een 300 sportadviezen geven? Is dat veel, is dat weinig. Je moet uiteindelijk meten naar sportparticipatie en die neem je ook overal mee. Ook is die wel broos soms, het is vaak ook: 'ik weet niet hoeveel mensen er zijn'. Ook al pak je maar

een klein gedeelte eruit, maar ik vind dat je hem in ieder geval moet meenemen bij het meten. Anders ga je te beperkt doen.

L: Dus een 0 meting en een 1 meting?

A: Ja, en dan echt meten op de sportparticipatie vind ik essentieel.

L: Wanneer is die 0 en 1 meting bij jullie gehouden? Hoeveel tijd zat daar tussen?

A: 4 jaar. 2010 en 2014.

L: Dus die is nog maar net uitgevoerd.

A: Ja, die is nog vrij recent. Die hebben we eind 2014 uitgevoerd.

L: Er is gemeten en hoe gaan jullie dat uiteindelijk dan evalueren?

A: Wat we doen. We hebben twee dingen qua overleg. We hebben de overleggen aangepast sporten en de stuurgroep. De stuurgroep is echt gericht op het strategische en daar wordt het wel echt in besproken. Zo van, wat zeggen deze cijfers nou en met sportbedrijf Arnhem hebben we gekeken wat we nou in die cijfers zien. Toen ook met elkaar gekeken wat de elementen zijn die daar nou uitkomen. Wat we zagen is dat het aantal mensen met een verstandelijke beperking, dat we daar voor sportaanbod voor hebben en dat we qua lichamelijke beperking daar nog wel wat in laten liggen. Toen hebben we ook met elkaar gezegd, dat daar meer focus op gelegd moet worden. Het is enerzijds een meetinstrument om gewoon harde cijfers te hebben en om resultaten te meten. Maar anderzijds ook een sturingsinstrument om te kijken waar de focus komt te liggen voor het komende jaar.

L: De cijfers zijn positief. Denk je daardoor ook meer steun te krijgen vanuit de gemeente of vanuit sportbedrijf Arnhem?

A: Ik denk dat je altijd zichtbaar moet maken wat je doet. Dat gaat niet altijd om alles in harde cijfers, want dat kan niet altijd. Ik vind dat je zichtbaar moet maken. Wij kiezen er heel bewust voor om een keer per jaar die voortgangsrapportage zichtbaar te maken met daarin alle cijfers. Zodat je daarin ook zichtbaar maakt wat we hebben.

L: Ik denk dat het nu heel duidelijk is wat Uniek Sporten doet en waar het voor staat. Ook zijn de succesfactoren wel redelijk bekend. Als je kijkt naar de toekomst wat zijn jouw verwachtingen dan?

A: Ik verwacht dat we gaan doorbouwen op de manier waarop we nu mee bezig zijn. Dat betekent uitbouwen wat we nu hebben. We zijn in een aantal gemeentes nog niet zo heel lang bezig, dus dat zullen we uit moeten bouwen. Het tweede zal zijn, dat we de focus naar de toekomst echt op dat digitale voor een deel komt te liggen. Dat zien we natuurlijk in de hele maatschappij, dus waarom ga je daar als aangepaste sporten niet op in.

L: Dus heb je het dan over social media, website en een app?

A: Ja. Wat mij nu gaan samenvatten onder de noemer digitaal platform. Dan heb je de website, de app en social media samen en die verbindt je ook continu met elkaar. De derde pijler zal ook zijn, dat we de focus een stukje gaan verleggen en daar zijn we nu ook wel heel erg naar aan het kijken. De laatste ontwikkelingen naar de sociale wijkteams enerzijds en aan de andere kant het passend onderwijs. Wat gewoon twee ingangen zijn waar we wel de focus op moeten gaan letten. Dus dat je zorgt dat je binnen die sociale wijkteams het aangepaste sporten daar een plek in heeft. Dat we dat ook goed borgen en niet alleen maar "als ze een vraagje hebben dan komen ze wel". Maar dat ze dat

er goed opzetten. En anderzijds dat we het passend onderwijs in de samenwerkingsverbanden ook goed gebruiken. Je ziet dat de verschuiving toch wel meer zal komen van kinderen / jongeren naar het reguliere onderwijs in plaats van het speciale onderwijs. Dat je zorgt dat je daar ook de ingangen hebt en ook zorgt dat het daar in beeld is. Ik denk dat je juist door een krachtig medium, die 'google' voor de gehandicaptensport, dat dat daar een instrument in is wat je dan gewoon moet hebben. Dan moet je gewoon een concreet product hebben, bijvoorbeeld een app. Dat je kan laten zien van: "He kijk, hier kun je zoeken wat je graag wilt vinden".

L: Dus de samenwerkingsverbanden die zullen op een gegeven moment gaan verschuiven binnen de regio Arnhem?

A: Nou, uitbreiden zeg maar. Er zal een nieuwe focus komen te liggen op, die zijn we nu al een stuk aan het leggen, op die sociale wijkteams en op het passend onderwijs. Verder vooral uitbouwen wat we hebben. Ik zie verder niet zo heel veel dingen die we nu nieuw gaan doen. Vooral doorbouwen.

L: Gewoon doorgaan dus?

A: Ja.

L: Waar wil je met Uniek Sporten in de toekomst naar toe? Heb je een bepaald doel voor ogen?

A: Als je mij naar mijn doel vraagt, dat is dan een breder doel dan alleen de regio. Ik denk dat we dan naar een landelijk denkend netwerk toe moeten. Dat je.. wat wij nu met Nijmegen die verbindingen hebben, dat je gewoon zegt "we kijken buiten onze grenzen". Buiten de gemeenten grenzen en buiten regio grenzen en buiten provincie grenzen, waardoor je een overstijgend platform hebt waar je met zijn allen onder valt. Je hebt twee voordelen daarin: Enerzijds mensen met een beperking kunnen gewoon overal vinden wat ze moeten vinden, namelijk bijna een soort 1-1-2 voor de gehandicaptensport. Aan de andere kant zorgt het ook voor de verbinding en kennisdelen tussen die regio's onderling. Ik denk dat daar heel erg de focus op komt te liggen, dus dat je aan die ene kant het gezamenlijke naar buiten toe hebt. Eén naam en één logo, alleen dan landelijk. Waardoor het voor de doelgroep duidelijk is en waardoor we meer mensen gaan bereiken. Aan de andere kant, wanneer je dat gezamenlijk hebt, zal je ook zien dat we naar verhouding meer kennisdeling zullen krijgen.

L: Dus in de toekomst een landelijk Uniek Sporten?

A: Dat is mijn droombeeld.

L: Oké helder. Wat heb je er voor nodig om nog succesvoller te zijn?

A: Wat wij vooral op dit moment nodig hebben, is dat wat we nu hebben ook door kunnen bouwen. Dus dat je de financieringsstromen ook behoudt. Dus dat je daarop op die manier ook kan doorbouwen. Waar wij nog wel echt behoeften aan hebben in de regio, is kennisdeling met andere regio's. Ik denk dat we nog veel meer van elkaar kunnen leren en dat we nog teveel het wiel opnieuw aan het uitvinden zijn. Ik denk dat het best interessant is, als het gewoon om die transities van de sociale wijkteams, dat je daar eens met meerdere regio's over na gaat denken. Van: "hoe gaan we daar nou als sportservicepunt aangepast sporten een rol in hebben". En dat je dat op die manier ook vorm geeft.

L: Je gaf aan dat meerdere mensen het wiel opnieuw aan het uitvinden zijn. Hoe ga je dit voorkomen? Of hoe kunnen we dat voorkomen?

A: Ik denk dat het voor een deel te maken heeft met verbindingen zoeken met elkaar. Ook met de regie van bovenaf, bijvoorbeeld NOC*NSF daar een stukje regie inneemt. Ik denk dat de regie nu te lost ligt. Wij moeten het nu zelf doen en er is niemand die uiteindelijk van bovenaf zegt 'we verbinden de boel met elkaar'. Dat is hetzelfde wat wij hier lokaal hebben gedaan. Als wij niet hadden gezegd: Ik verbind die partijen met elkaar, dan was het nu nog steeds allemaal los zand geweest. Ik denk dat je daar op landelijk niveau of regio overstijgend niveau ook naar toe moet. Waardoor je die kennisdeling krijgt en waardoor je meer van elkaar kan leren. Dat je het met elkaar naar een hoger platform kan brengen.

L: Denk je dat daar bijeenkomsten ook goed voor zijn? Dus dat bijvoorbeeld eens paar jaar in Gelderland alle regiocoördinatoren bij elkaar komen om te overleggen en van elkaar te leren.

A: Voor een stukje, maar ik zou dat vooral breder willen trekken. Ik vind het dan vooral interessant want er in Rotterdam dan gebeurd of in Amsterdam of in Groningen. Maar dat je af en toe wat vaker bij elkaar moet zitten, ik denk dat het heel interessant is en dat nog te weinig doen in de gehandicaptensport. Ik denk dat daar nog wel een slag te maken in is. Dat we meer van elkaar kunnen leren en daarin meer kennis kunnen delen.

L: Dus er moet vooral meer samen gewerkt worden, is wat je aangeeft. Heb je bijvoorbeeld zelf wel eens contact gezocht met bijvoorbeeld een Rotterdam?

A: Ja, we hebben wel regelmatig contacten. We hebben vooral heel veel mensen die contact met ons opnemen, dan andersom. Omdat wij vaak ook als voorbeeld worden genoemd. Er zijn dus veel regio's die hier komen vragen van: "hé, hoe doe jij nou dingen"? Dus dat is natuurlijk mooi. Maar andersom bijvoorbeeld ook. Die sociale wijkteams hebben toen ook contact gehad met Rotterdam om te vragen: "hoe doen jullie dat nou"? Dat is alleen incidenteel contact en je zou eigenlijk wat structureler contact moeten hebben. Maar je ziet doordat het losse initiatieven zijn, dat het toch wel een beetje blijft hangen in: "jullie doen je ding daar en wij doen ons ding hier". Je zou met elkaar dat één moeten zijn zeg maar.

L: Je bent nu al een tijdje actief met en bij Uniek Sporten. Als je nu terugkijkt, welke dingen zou je dan anders doen? Of waar heb je van geleerd in de afgelopen periode?

A: Anders doen [stille], dat vind ik een lastige. Dan klinkt het alsof we alles goed hebben gedaan. Dat is het denk ik niet.

L: Of waar heb je van geleerd? Als je iets mee moest geven aan andere regio's.

A: Je leert natuurlijk continu en daar hebben wij ook fouten ingemaakt, maar ik zou ze zo direct niet even kunnen noemen. Maar wel de leerpunten die je continu hebt gehad. Eén van de leerpunten is als coördinator, zorg dat je niet iemand wordt die continu de touwtjes in handen heeft en een soort marionet gaat worden. Ik vind de waarde van wat wij doen echt zit in dat we naast alle collega's staan die in het werkveld bezig zijn. Dat je dus een platte organisatie hebt. Zo doen we dat met de stuur en zo doen we dat met het overleg aangepast sporten, zodat we echt met dat gezamenlijke doel bezig zijn. Dus niet hiërarchisch zeg maar. Dat vind ik wel één van de dingen die ik continu voor probeer te houden. We zijn met elkaar met een gezamenlijk doel bezig en continu opletten dat we dat doel ook voor ogen hebben. Eén van de leerpunten blijft dat je ook moet beseffen dat we sport een platform geven, maar dat we dat ook verlangen van die andere organisaties. Al die organisaties hebben soms ook hun eigen ding en zijn soms ook gewoon blij als zij het revalidatiecentrum runnende houden. Dus we moeten wel beseffen dat niet iedereen daar evenveel tijd voor heeft. We vragen wel veel van een organisatie met zijn alleen, want wij zijn enthousiast en willen iedereen aan

het sporten krijgen, maar we moeten ook wel beseffen wat er in de werkelijk op de werkvloer gebeurt. Dus die feeling te houden met de werkvloer, weten wat er gebeurt en ook beseffen wat je daarin wel en niet kan doen, vind ik dat je als coördinator dat altijd moet houden.

L: Je noemde net een gezamenlijk doel en zorgen dat je een platte structuur houdt. Zijn dat ook de succesfactoren van Uniek Sporten?

A: Ja, dat denk ik wel. Ik denk dat we continu hebben gezocht, dat we het plat houden en dat we het makkelijk toegankelijk houden en het niet te moeilijk georganiseerd gaan maken en daar komt ook wel weer die eenvoud in terug. Ik denk dat dat ook wel een van de successen is geweest ja.

L: Zou je dat ook meegeven aan andere samenwerkingsverbanden?

A: Ja. Ik denk dat dat altijd goed is. Tuig niet te veel de organisatie op. Uniek Sporten lijkt heel groot en dat is opzicht goed. Naar de buitenwacht denken mensen misschien dat dit hele kantoorpand van ons is en dan blijkt in de praktijk dat het maar 2 fte is en kun je dus heel veel doen. Als je het op die manier goed kunt neerzetten, is dat denk ik ook alleen maar mooi. Dus zorg er inderdaad voor dat je het toegankelijk houdt, dat je het makkelijk houdt. Maar ook een van de dingen die wij geleerd hebben is: blijf duidelijk communiceren wat je doet en waarom je iets doet. Blijf altijd voor ogen houden waarom je iets doet en waarom zijn we dit aan doen. Ik zie soms nog wel eens, dat we teveel bezig zijn met werkgelegenheid bieden en dan is dat een doel. Echter zijn we bezig om mensen aan het sporten te krijgen en als dat betekent dat Uniek Sporten over tien jaar niet meer hoeft te bestaan, omdat we dat anders organiseren en zo meer mensen aan het sporten krijgen. Dan moet dat zo zijn en dat moet het doel zijn.

L: Dus jouw doel is ook echt alleen om meer mensen met een beperking aan het sporten te krijgen?

A: Ja, dat is mijn doel.

L: Zou je dat ook meegeven aan anderen?

A: Ja, dat moet je doel zijn. Als je dat niet als doel hebt, dan gaat het ergens wringen, omdat je financiers zeggen van: "ik weet niet of ik het nog wel wil met je" omdat partijen niet meer willen samenwerken, omdat er geen gezamenlijk doel meer is. Dan ga je daar ergens in vast lopen.

L: Dan zijn er wel drie succesfactoren bijgekomen.

A: [haha] Al pratende komen we er wel. Ik vind het ook goed dat je het ook zo in een interview vorm doet, omdat je al pratende toch achter meer dingen komt.

L: Je zei net het maakt me niet veel uit als Uniek Sporten over tien jaar niet meer bestaat, als de mensen maar aan sporten komen.

A: Ja, alleen dan moet het wel vanuit een andere plek komen. We moeten niet de illusie hebben dat we over drie jaar zeggen, dit is dan de impuls en nu gaan mensen met een beperking het wel zelf doen. Stel we zouden daarna de aankomende tien jaar niks meer doen, dan zou je het ook zien afglijden. Sporten voor mensen met een beperking moet structureel een plek hebben en er moet ook structureel impuls aangegeven worden. Als we uiteindelijk zeggen dat we dat over 10 jaar anders organiseren, dan moeten we dat doen. Mits het beter is. Het moet natuurlijk dan wel beter zijn en daar gaat het dan om.

L: Waar staat Uniek Sporten over vijf jaar?

A: Als het aan mij ligt en dat heb ik ook altijd het liefst.. het gaat natuurlijk niet om Uniek Sporten. Ik kijk liever naar waar de gehandicaptensport over vijf jaar staat, want anders vind ik het zo Uniek Sporterig klinken. Ik wil hem breder trekken. Hopelijk hebben we over vijf jaar, als ik naar het landelijkniveau kijkt, overal in Nederland een sportservicepunt voor de gehandicaptensport, dus daarmee ook landelijk dekkend zijn. Dit onder één naam, één logo en één website. Waar we lokaal hier staan, want daar gaat het uiteindelijk over vijf jaar ook om. Over vijf jaar hebben we de sportparticipatie hier in de regio nog eens met 5 á 10 procent verhoogd, hebben we weer verenigingen die kwalitatief beter zijn, weet iedereen met een beperking ons te vinden. Ja, dat zijn wel de belangrijkste.

L: Wat heb je daar nu nog voor nodig denk je?

A: Wat we daar op dit moment voor nodig hebben, is één doorbouw op de manier die we nu hebben. Ook zullen we een methodiek moeten bedenken waarmee we goed blijvend bij die sociale wijkteams in beeld kunnen blijven. Een goede methode bedenken hoe we het passend onderwijs een plek kunnen geven. Dus daarin zullen we een stukje ontwikkeling en kennis een plek in moeten geven. We zullen ook moeten gaan kijken wat we met de zorg op langer termijn gaan doen. Je weet natuurlijk niet wat voor een bezuinigingen over heen gaan slaan en we willen tegelijk nog wel dat mensen daar gaan sporten. Daar zullen we ook dingen voor moeten gaan bedenken. We zullen wel innovatief moeten blijven en vernieuwend. Dus dat we in moeten spelen op dingen die veranderen en dat we daar de organisatie in kunnen ondersteunen.

L: Dus je moet ook een lerende organisatie blijven?

A: Ja en daarin continu de ontwikkelingen blijven pakken en blijven leren.

L: Een succesfactor is dus ook, durf in te spelen op de omgeving?

A: Nog niet eens durven. Ik denk dat een succesfactor is, speel in op veranderende dingen in de omgeving. Als je dat niet doet, geloof ik dat je de slag ook altijd mist. Het is nog niet eens een willen of kijken, maar het is denk ik een moeten. Als je over twee jaar nog niks gedaan hebt met de sociale wijkteams of het passend onderwijs, dan heb je de slag gemist.

L: Dus een succesvol samenwerkingsverband moet inspelen op de omgeving punt.

A: Ja, klopt.

L: In hoeverre kan jij andere samenwerkingsverbanden?

A: Ik ken er best veel. Maar met name Iedereen Kan Sporten in Limburg, Rotterdam Sport op maat en sportservice Noord-Holland zijn de bekendste. Drenthe ken ik ook met Hans en in Groningen ben ik al een paar keer geweest. Nijmegen is nu natuurlijk de meeste bekende. Zo ken ik door het hele land veel samenwerkingsverbanden. Met Breda heb ik wel eens contact gehad. Met Den Bosch.

L: Je hebt dus veel contact gehad met andere samenwerkingsverbanden. In hoeverre denk je dat jij verschilt van andere samenwerkingsverbanden?

A: We verschillen wel en we verschillen niet. We hebben een bijeenkomst gehad bij het VWS. Dan merk je dat je op een bepaald vlak niet zoveel van elkaar verschillen. We geven namelijk allemaal wel in een bepaalde vorm een sportadvies. Dat verschilt soms qua vorm, maar dat vind ik meer de details. En we geven allemaal verenigingsondersteuning. We doen allemaal wel iets met evenementen en we doen allemaal wel iets met pr en allemaal wel iets met samenwerking met verschillende partijen. Dus op dat punten verschillen we denk ik een stukje. Maar als je daar de harde

kantjes van afhaalt, dan verschillen we inhoudelijk niet zo heel veel. Dan doen we allemaal in essentie het zelfde. **We hebben ook allemaal wel dezelfde doelstellingen.** Ik denk dat een groot verschil zit, is dat niet alle samenwerkingsverbanden kiezen voor samenwerking. Dus heel vaak ook voor netwerken, dat is het verschil wat ik straks uitlegden. Daar zie ik echt een heel groot verschil. En het echte vergaande samenwerken, dat is waar wij voor gekozen hebben, zo ver komt het volgens mij niet altijd overal. **Ik denk dat het grootste verschil zit, in dat wij de slag hebben gemaakt met het volledig onder één naam hebben gebracht.** Daar zit wel het verschil. Rotterdam Sport op maat heeft dat bijvoorbeeld ook, maar volgens zie je achttien logo's op de website staan. Of tien ik weet niet hoeveel het er zijn. Dat vind ik dan nog steeds een vorm waarbij je niet volledig gaat voor één naam. Dat kan een keuze zijn en dat mag ook. Ik heb daar geen oordeel over voor alle duidelijkheid, maar dat is wel waarin wij verschillen volgens mij. Dat wij daar wel voor kiezen. **Een ander verschil is dat wij heel erg inzetten op digitalisering,** dus ik denk dat wij daarin ook verschillen of zelfs wel voorlopen.

L: Misschien een beetje een flauwe vraag, maar waarom kiest NOC*NSF Uniek Sporten als voorbeeld?

A: **Ik denk dat wij goed zijn, doordat we laten zien wat we doen.** **En ik denk dat wij goed zijn in die zichtbaarheid en ik denk dat we daar behoefte aan hebben.** Wat jij al zegt, dat je sommige wel en sommige niet op internet kan vinden. Het feit.. Jij noemt ons de Google van de gehandicaptensport, dat zie ik als een groot compliment. Blijkbaar kun je ons dan vinden en zijn we vindbaar. Ik denk dat daar wel behoefte aan is in deze tijd. **Het feit dat je niet vindbaar bent en het feit dat je mensen moeten zoeken, dat ze niet weten hoe organisatiestromen in elkaar zitten en dat ze het moeilijk maken met veel samenwerkingspartners.** We bereden vanuit de klant en hoe gaat de klant ons nou zoeken. De klant gaat niet altijd via MEE en die komt niet altijd via het revalidatiecentrum. De klant wil soms ook gewoon op Google vinden en daar zelf het sportaanbod op vinden. Anders mij rechtstreeks daarover bellen.

L: Dus aan die ene kant moeten organisaties als een MEE of een revalidatiecentrum naar jullie doorverwijzen?

A; Nee dat hoeft niet per se. Het is niet het doel om mensen door te laten verwijzen. **Het gaat erom dat mensen zo snel mogelijk worden geholpen** en als MEE dat direct kan doordat ze ons aanbod op de website hebben, prima. Of bijvoorbeeld een revalidatiecentrum. Er zijn zat mensen die via het revalidatiecentrum direct door begeleid worden naar een sportvereniging. Maar dan gebruikt hij wel onze website. Ik vind het niet een doel om alles naar ons toe te halen.

L: Maar dat MEE jullie wel gebruikt om mensen te laten sporten en niet dat ze zelf opzoek gaan naar...

A: Nee, en dat creëer je door vindbaar te zijn.

L: Nee, oké. Leer je van elkaar als samenwerkingsverband?

A: **Ik denk dat we dat nog te weinig doen. Ik denk dat we het wel doen en dat we het ook wel proberen, alleen dat we dat nog veel te weinig doen.**

L: Wat zijn manieren om nog van elkaar te leren?

A: Er wordt nu gewerkt aan zo'n kennisplatform digitaal. Dat kan een methode daar in zijn. Ik denk dat nog steeds de beste methode is om contact met elkaar te hebben, elkaar weten te vinden en minste één keer per jaar met elkaar een dag op de hei te zitten. **Daar zorgend dat je van elkaar leert**

en zorgen dat je met meer informatie weggaat. Laten het dan op minimaal één keer per jaar houden. Uiteindelijk is dat het beste.

L: Zou jij daar ook open voor staan?

A: Ja, zeker. Ik ben er van overtuigd dat wij ook nog kunnen leren.

L: We hebben nu gekeken naar het landelijke niveau. Met wie wordt er allemaal op lokaal niveau samengewerkt?

A: Dat zijn de achttien partijen zeg maar.

L: En als je kijkt naar het samenwerkingsmodel van NOC*NSF?

A: Wij werken met al deze gebieden samen. Als het om het sportaanbod gaat, dan zijn dat er heel veel. Ruim 100 en nog de sportbonden een keer. Qua overheden zijn dat er dan tien, met het onderwijs zijn dat er twee en zo kun je dat allemaal invullen. Maar we werken op al deze gebieden samen met partijen.

L: Mis je nog een partij?

A: Ik denk dat het passend onderwijs onder het onderwijs kan vallen en onder ondersteuning die sociale wijkteams. Ik denk dat die hier wel een plek ingaan krijgen. Dat zijn nu nog niet echt officiële partners, maar in de toekomst worden dat wel partners. Ik vind het ook wel belangrijke partners. Verder is het dan geen doel ansicht om meer partners erbij te krijgen. Gebeurt dat, dan gebeurt dat. Het is ook geen doel om Uniek Sporten Arnhem uit dertig verschillende partners te laten bestaan. Het moet wat opleveren voor beide partijen.

L: Denk je dat er een partij ook essentieel is in het samenwerkingsverband? Die je niet kan missen

A: Ik denk dat de gemeente altijd een partij moet zijn. Dat heeft met de financiering te maken. Ik denk dat je daar nooit om heen kan. Het zou heel raar zijn om dat niet te hebben. Ik vind aan die andere kant het speciaal onderwijs, de revalidatiecentrum, mits dat in een regio is, en een grote zorginstelling die er zit, dat dat partijen zijn waar je altijd mee samenwerkt. En in de toekomst het passend onderwijs en de sociale wijkteams daar aan gekoppeld. Dat daar nog andere partijen bijkomen, zoals de HAN: prima. Maar dat is wel echt de basis hoor.

L: Dus samenvattend: een andere succesfactor, zorg dat je sowieso met de gemeente en de andere partners uit het model samenwerkt.

A: Ik denk dat je een verdeling moet hebben over deze sectoren. Waarbij je in ieder geval overheden, onderwijs en zorg moet hebben, dus die drie. En sportaanbieders uiteraard. Verder misschien wat ondersteunde organisaties. Dit is wel essentieel. Ik vind dat dit wel een soort basis moet zijn. Als je dat niet hebt, wordt het een soort einzelgänger. Dan ga je er toch weer een eigen verhaal er van maken.

L: Dus dat zou ook op de checklist moeten komen? Dus zorg dat je met deze en deze partijen samenwerkt.

A: Klopt.

L: Met welke landelijke partijen heb je contact?

A: NOC*NSF. Is natuurlijk ook een partner bij ons. Special Heroes en dus daarmee ook onbeperkt sportief. NISB heb ik nog wel wat contact in het kader van onze kennisdeling zeg maar. Dus dat is wat we landelijk voornamelijk doen.

L: Wat verwacht je van deze partijen?

A: Ik verwacht dat we continu met elkaar de vertaal slag maken, dat zij weten wat de landelijke ontwikkelingen zijn en dat we een vertaalslag maken naar het lokale. Dus dat wij vanuit landelijke ontwikkelingen weer wat kunnen met lokaal. Dat is ook wederzijds en is dus een soort wisselwerking. Een soort kennisdeling en met elkaar zorgen dat we beter worden.

L: Dus jij geeft door wat er lokaal speelt en zij geven door wat er landelijk speelt?

A: Ja, dat is dus een echte vorm van kennisdeling. Oh ja Fondsgehandicaptensport is ook nog een partij waarmee wij op landelijk niveau samenwerken.

L: Iets over de regionaal coördinator. Aan welke eigenschappen moet deze volgens jou voldoen?

A: De eerste die ik zou zeggen, is dat je een verbinder pure sang moet zijn. Je moet kunnen verbinden. Het moet echt in je genen zitten. Dat moet je leven zijn.

L: Dus mensen samen brengen?

A: Ja, dat vind ik de belangrijkste. Ik vind ook dat je kennis moet hebben van de doelgroep. Een stukje visie moet kunnen ontwikkelen, maar je moet ook heel erg kunnen schakelen. Wat ik heel veel in mijn functie terug zie, is dat je schakelt. Het ene moment zit ik met een wethouder, het andere moment zit ik met een beleidsmedewerker, het andere moment zit ik met een buurtsportcoach en het andere moment zit ik met iemand met een beperking. Het andere moment zit ik met een directeur of zit ik ergens in een kantine, dus je moet wel kunnen schakelen.

L: Dus schakelen qua doelgroepen?

A: Ja je moet daar mee om kunnen gaan. Een wethouder verwacht een andere aanpak en verwacht een ander gesprek met jou, dan iemand die een sportadvies wilt. Ik vind dat je dat moet hebben en dus daarin veelzijdiger kunt zijn. Flexibel moet je kunnen zijn, want het is elke dag anders. Je moet vernieuwend kunnen zijn en je moet durven en in kennenspel op nieuwe ontwikkelingen. Dat moet je ook zeker niet bang voor zijn. Ik denk dat dat in eerste instantie de belangrijkste zijn. Er zijn er denk ik ook nog een paar. In onze routekaart heb ik ook een profiel opgenomen. Dus als ik er nog eentje mis dat staat die daar.

L: Je hebt nu alle eigenschappen van een goede coördinator opgenoemd. Wat zijn jullie kwaliteiten. Zijn dat dan ook al deze punten?

A: Ja, nee. Dat is lastig hoor. Laat ik het dan maar op één punt houden. Ik denk dat ik wel een verbinder ben. Ik denk dat dat wel de basis is geweest, waardoor Uniek Sporten is ontstaan. Ik heb ook continu ook willen kijken naar deze verbindingen.

L: Hoe heb je dat gedaan?

A: Door continu te kijken naar die gezamenlijke belangen. Door niet alleen te kijken naar wat de organisatie wilt, maar wat jullie samen willen. Kan ik er voor zorgen dat ik voor elke organisatie een win pak, waardoor zij ook samen een gezamenlijk belang zien, maar dat we het zo maken, dat we dat ook gezamenlijk willen doen. Dus daarin partijen samenbrengen en er ook vooral voor zorgen dat het voor hun ook een meerwaarde heeft. Als je niet kunt aantonen dat het voor een andere organisatie

een meerwaarde heeft om iemand erbij te betrekken, dan gaat hij niet meedoen. Als je dat niet kan, dan ga je het niet voor elkaar krijgen. Wij hebben voor al die organisaties wat en die organisatie hebben iets voor ons. Dan zorgen we er voor dat 1+1 drie is in dit geval. Dat is wel de basis.

L: Komt daar dan ook strategie bij kijken? Slim spelen?

A: Ja, ik denk dat je daar wel een stukje strategie bij moet gebruiken. Een stukje strategie een stukje visieontwikkeling. Weten waar je naar toe wilt en soms daar groter in kijken dan het aantal sportadviezen dat je daarin geeft.

L: Dus wat je zegt, niet alleen de voordelen voor Uniek Sporten, maar ook kijken wat de voordelen kunnen zijn voor andere partijen?

A: Tuurlijk. Maar heel simpel. Als ik alleen kijk naar de voordelen van Uniek Sporten in Arnhem, dan zou ik nooit in de regio Nijmegen starten. Als we heel sec kijken dan kunnen we het beter houden, zoals het hier is en daar vooral op inzetten. Dan houden we het lekker zoals het is. Als je groter gaat kijken en breder gaat kijken, dan zeg je van "we hebben een gezamenlijke visie en we kijken ook wat we voor hun kunnen doen". Daardoor helpen we weer meer mensen met een beperking en kijk je breder. Als je heel sec naar je eigen dingen kijkt dan hou je het lekker bij wat je hebt en dan hadden we dat nooit gedaan.

L: Wat ik hieruit kan concluderen. Is dat je ook echt de wil moet hebben om meer mensen met een beperking te laten sporten. Dat moet ook de hele insteek zijn van een samenwerkingsverband.

A: Klopt en niet anders. Daar gaat alles voor. Dat is het doel en het moet nooit om projectjes of projectgelden gaan. Of om banen te creëren. Wij zijn Uniek Sporten nooit begonnen met het doel om twee FTE neer te zetten. Ik ben ooit begonnen om mensen met een beperking aan het sporten te krijgen en omdat we dat goed doen hebben we twee FTE. Wel in die volgorde. Als je het andersom doet dan kom je er niet. Soms is het voor een organisatie ook gewoon de prioriteit om de hoofd boven het hoofd te houden en kan niet altijd de doelstelling zijn om meer mensen met een beperking aan het sporten te krijgen.

L: Bij jou kan ik merken, dat echt het doel is om meer mensen met een beperking aan het sporten te krijgen.

A: Klopt, ik ben niet bezig om en ben niet bang om hoe mijn baan eruit ziet. Dat is ook helemaal niet mijn doel.

L: Ik denk dat dat ook één van de succesfactoren is van goede regiocoördinator, zorg dat je een goede visie hebt en zorg dat je duidelijk hebt waar je naar toe wilt. Niet Ik, ik, ik, maar zorg eerst voor de mensen met een beperking.

A: Helemaal mee eens.

L: Als je kijkt naar het financiële aspect. Hoe wordt Uniek Sporten gefinancierd?

A: Vanuit drie stromen. Allemaal gemeentelijk geld. Het is nu nog tijdelijk een klein stukje provinciaal, maar vooral gemeentelijk geld en dat is ook de basis. Dat betekent dat het een stuk sportbudget is, een stuk WMO budget en een stuk buurtsportcoach / combinatiefunctionaris regeling. Je ziet dat er per gemeente wordt gekeken of ze het uit één potje pakken of pakken ze het uit drie of twee potjes en dat ze het daaruit financieren. De basis van ons is 25 cent per inwoner, die hanteren we.

L: Dus wilt een gemeente bij jullie aansluiten..

A: Dan moeten zij 25 cent per inwoner betalen. Dat betekent dat er per rato ook evenveel wordt betaald.

L: Zonder die regeling zou Uniek Sporten ook niet bestaan?

A: Nee, op dit moment niet.

L: Hoe is de borging geregeld. Dus wat zorgt ervoor dat Uniek Sporten over 10 jaar nog bestaat?

A: Ik denk dat het voordeel is, dat gemeentes het redelijk in hun beleid hebben staan. Dat gemeentes zich ook wel voor langere tijd verbinden. Helemaal borging voor 10 jaar hebben we gewoon niet. Dat komt omdat het gewoon gemeentelijk geld is. Als bijvoorbeeld morgen de stekker uit de buurtsportcoach / combinatiefunctionaris regeling wordt getrokken, dan heeft half Nederland morgen geen baan meer. Dat werkt gewoon zo en dat weten we ook. Helemaal borgen kunnen we daarin financieel niet. Zo goed als we dat kunnen doen we dat.

L: Sponsoring?

A: Daarmee doen we op dit moment eigenlijk bijna niks. Ja, een heel klein beetje maar dat vind ik niet noemenswaardig. Wel een stukje fondsenwerving. De app en de website hebben we helemaal door fondsenwerving gefinancierd.

L: En hoe heb je dat gedaan?

A: Het wordt nu door drie partijen gefinancierd. Fondsgehandicaptensport, WMC groep en nog een fonds. Daar hebben we gewoon een fondsenaanvraag gedaan en die hebben dat gehonoreerd.

L: Liggen daar denk je nog kansen?

A: Ik denk het wel. Ik denk ook juist als jij het gezamenlijk zou gaan doen, dus meer regio's gezamenlijk, dan denk ik dat die kansen vergroot worden door sponsoring. Want je wordt gewoon een aantrekkelijk merk om je naam aan te verbinden.

A: Ik zit trouwens nog aan een succesfactor te denken. Als je kijkt naar het succes van Uniek Sporten is één van de succesfactoren ook, dat wij niet alleen sportgericht kijken. Maar dat wij ook marketinggericht kijken. Dat hoor je er denk ik wel continu tussendoor. We zijn heel bewust met een app en een website bezig en we zijn heel bewust met social media bezig. Ik vind dat als je mensen met een beperking wilt bereiken voor de sport, dat sport en marketing hand in hand gaan. Je kunt niet alleen maar zeggen, we geven sportadviezen en we doen een stukje verenigingsondersteuning. Dat is puur sport, maar ik denk dat dat altijd in hand moet gaan met een stuk marketing. Dus communicatie en zorg dat je naar buiten treedt. Ik denk dat één van onze krachten is, dat dit wel een van de grote dingen is bij ons. Dat wij daar wel echt op inzetten.

L: Dus de naamsbekendheid is heel belangrijk?

A: Ja, maar dat je niet alleen een coördinator bent die alleen maar sportadviezen geeft. Je moet ook een stukje marketeer zijn. Dus als je kijkt naar het profiel moet je wel een stukje marketing en communicatie skills kunnen toepassen.

L: Een kans was dus sponsoring. Zie je nog meer kansen voor Uniek Sporten?

A: Ik denk dat die qua sponsoring wel echt heel duidelijk is. Qua financiën zie ik nu in eerste instantie niet zo heel veel nieuwe kansen. Er zit niet heel veel nieuw geld zeg maar.

L: Andere kansen als je niet kijkt naar het financiële?

A: Buiten wat we tot nu toe genoemd hebben, niet denk ik. Dan ga ik in de herhaling vallen.

L: Wat je de eerste bijeenkomst noemden waren de kleine lettertjes. Dat je bijvoorbeeld goed in de gemeentenota moet kijken.

A: Ik denk dat je daar altijd naar moet kijken. Je hebt altijd wel een haakje waar je aangepast sporten aan kan hangen. Al is het maar het haakje: participatie voor mensen met een beperking. Dat is een heel breed haakje, maar dan kan sport daar een middel in zijn. Dus ik denk dat je daar altijd wel goed naar moet kijken. Dat zou ik ook adviseren. Om daar altijd goed naar te kijken. En pak je rol daar ook in. Stel er is in een nota echt niks te vinden, pak je rol dan ook en zorg dat het er dan alsnog in komt.

L: Misschien ook wel een kans?

A: Ja adviseer dan een gemeente om er wel iets mee te doen.

L: Ik denk dat ik heel veel te weten ben gekomen over Uniek Sporten. Heb jij zelf nog dingen die je kwijt wilt of waarvan je zegt, dit is belangrijk voor het onderzoek.

A: Nee, ik denk dat we wel alles hebben. En mochten er nog dingen te binnen schieten dat mail ik je die. Maar nee, ik denk dat we echt wel alles hebben zo.

L: Dan wil ik jou bedanken voor de tijd en het interview.

A: Heel graag gedaan.

10.2.2 Interview 2

E = Respondent

L = Interviewer

L: Het VWS heeft een nieuw gehandicaptensportbeleid opgesteld met daarin vier pijlers, speerpunten waar ze naar toe willen. Het opzetten van een landelijk regionaal samenwerkingsverband is daar één van. Dat willen ze in het hele land opzetten. Ik ben eerst aan het onderzoeken waar die samenwerkingsverbanden zich überhaupt bevinden. Daar ben ik bijna mee klaar. Het is heel verspreid en ik probeer echt de witte vlekken in kaart te brengen. Zoals in Noord-Holland heeft bijna elke regio een samenwerkingsverband. Alleen daar doen gewoon sommige gemeentes niet mee. Middels zo'n landkaart willen we ook de gemeentes die niet meedoen laten zien dat iedereen meedoet behalve jullie. Vervolgens wil ik langs alle succesvolle samenwerkingsverbanden gaan – op advies van Rinske – om te praten waarom deze nou zo goed zijn en wat zien zij als succesvolle factoren. Ik ben al in de literatuur opzoek naar succesfactoren gegaan. Deze wil ik dan vervolgens bij jou gaan toetsen. Of jullie dat ook hebben of juist helemaal niet en het anders zien. Misschien zien jullie ook nog andere factoren als belangrijk. Om vervolgens daar één checklist van te maken en die opsturen naar samenwerkingsverbanden om aan te bieden als houvast. Voor opstartende samenwerkingsverbanden te helpen bij het opstarten en al bestaande samenwerkingsverbanden voor verbetering. Dit is in het kort waar ik me de komende periode mee bezig ga houden. Dit was eigenlijk gelijk de aftrap en daarmee is het interview begonnen. Dit was een klein voorstel rondje van mij. Ik ben bijvoorbeeld al bij Uniek Sporten geweest.

E: Ooh bij Arjo?

L: Ja bij Arjo ja. Straks ga ik door naar Breda. Daar heb ik met Joost Hopmans van de provincie Zeeland afgesproken. Donderdag naar Tilburg. Dus ik probeer iedereen in het land wel af te gaan.

E: Leuk, Leuk.

L: Er zit veel tijd in. Maar om een goed beeld te krijgen vind ik dat je iedereen wel eens gesproken moet hebben. Dus we zijn er nu mee bezig. Misschien kan je nu in het kort vertellen wie jij bent en wat je zoal doet?

E: Ed Noordhuis. Zoals ze dat mooi zeggen ben ik senior consultant aangepast sporten bij de gemeente Venlo het sportbedrijf. Vanuit die functie ben ik voor nu 0,6 FTE projectleider van het regionale project 'Iedereen kan Sporten'. 2005, 2006 werkte ik hier nog gewoon als sportcoach. Toen had ik onder andere twee uurtje sportstimulering voor mensen met een beperking in mijn pakket zitten. Je hebt hier veel gemeenten, school en buurten. Toen hebben we geopperd om te gaan samenwerken. Dat heeft er eigenlijk toe geleid dat we het project Iedereen kan Sporten structureel hebben ingebed binnen de regio. Ik heb zelf ook een zoon met een beperking. Vandaar ook de passie en de enthousiasme. Ik liep er ook daadwerkelijk tegen aan, want hij wilde gaan voetballen alleen er was geen voetbal. Toen ben ik gestart met een clubje en van het één is het ander gekomen. Dat paste mooi bij elkaar bij het werk dat ik deed en de betrokkenheid.

L: Misschien ook wel goed om te vertellen wat mijn passie is met de gehandicaptensport. Ik heb hiervoor stage gelopen bij het KNVB CP-voetbal.

E: Dat ken ik ja.

L: Dat was me heel goed bevallen en vooral met de doelgroep. De voetballers zelf. Ik weet nog goed de allereerste keer dat ik naar Zeist moest. Dat was het eerste contact moment met de voetballers. IK had verwacht dat ze wellicht wat arrogant waren, want dat beeld krijg je toch wel van topvoetballers. Alleen zij waren super aardig en stelde zich gelijk voor. Toevallig – ik zit dan ook één

keer in de week op Papendal – heb ik nog met ze avond gegeten. Toen aan de bondscoach gevraagd dat ik graag in de gehandicaptensport actief zou wil blijven of hij nog een mooi stage adres had voor het afstudeeronderzoek. Hij heeft me in contact gebracht met Rinske de Jong en zo is het balletje gaan rollen.

E: Maar NISB? Dit is vanuit NOC*NSF

L: Ja dat klopt. Allee NOC*NSF heeft vier kennisvragen bij NISB gelegd over de gehandicaptensport en daar was deze er één van. Daarom is het onderzoek opgezet vanuit het NISB, maar omdat er heel veel informatie bij het NOC*NSF ligt, is het eigenlijk een combinatie van beide geworden. Wat ik vooral merk is dat er zoveel namen zijn die zich bezighouden met de gehandicaptensport..

E: Ja, te veel spelers op de markt. Je ziet het hier ook. We hebben gisteren hier een evenement gehad de Venloop. Dan wordt de G-loop georganiseerd door Fonds gehandicaptensport. Wij spelen daar een rol in met de werving en de organisatie. Daarnaast organiseren wij ook wel weer alle reguleren afstanden, kleding, trainingen. We doen wel veel, alleen je zit met vijf verschillende partijen voor hetzelfde evenement. Eigenlijk is dit jammer. Het gaat wel hoor, maar dan moet je het ook echt met elkaar doen en veel overleg hebben. Maar wat je vaak ziet is dat het naast elkaar gebeurd.

L: Dan merk ik zelf ook wel veel bij de gehandicaptensport, omdat ik al met verschillende mensen in gesprek ben geweest. Jammer, maar ik weet niet echt of het ook anders zou kunnen. Iedereen wilt toch wel zijn eigen touwtjes in handen hebben.

E: Dat is het jammerlijke. Ik zeg altijd: wij zijn ondergeschikt aan de rest. Iedereen mag doen wat hij wilt. **Alleen één sterk punt van ons is dat wij de doelgroep centraal zetten**, ons maakt het niet uit of daar iemand staat die zegt: ooh kijk eens wat goed. Prima doe maar lekker. Als die jongens met lekker kunnen meedoen. Dat is ook onze valkuil, als we dat anders deden, hadden misschien ook wel een andere positie.

L: Ja. Misschien goed om wat meer te vertellen over het samenwerkingsverband Iedereen kan Sporten. Wat houdt het in? Wat doen jullie zoal?

E: in 2006 zijn we voor de eerste begonnen met een project. Toen waren er samenwerkingen met gemeenten. **Waarbij ik toen de link heb gelegd met de vindplaatsen van de doelgroep om die daar ook bij te betrekken**. Je kunt altijd maar dingen van bovenaf bedenken, maar het moet ook gevoed worden vanuit de onderkant. Dat is eigenlijk zo snel gegroeid dat iedereen wilde aanhaken en erbij komen. **Eigenlijk werden we van aanjager naar spin in het web**. **Lijntjes verbinden** dat was vaak al voldoende. Wat wij doen – ik heb wat meegenomen – het is nu structureel ingebed. Misschien is het goed om dit door te nemen, zodat jij een beter beeld krijgt en een beetje een idee hebt.

Wat we doen is eigenlijk een soort steunpunt zijn in de regio. Het is gedraaid: eerst deden wij vanuit het beleid van de gemeenten, dus deden we dingen voor de doelgroep. Nu doen we dingen vanuit de doelgroep, waarbij we ondersteuning krijgen van de gemeente. Dit is wel een hele belangrijke ontwikkeling geweest. Wat wij doen is eigenlijk een regionaal project. **Daar zitten zeven wethouders in**, er zit een projectleider op die werken inmiddels ook op andere vlakken samen. Nu hebben we ook een klankbordgroep die behalen de inhoudt. Dit zijn de directeuren van scholen, zorgaanbieders. Dit noemen wij partners. Dan hebben wij op dit moment zelfs drie **consulenten, stagiaires en veel verenigingen**. **Mensen die zeg maar de uitvoerende rol spelen**. Doelen zijn voor ons – dit is hoe het ervoor staat – we hebben primaire en secundaire. De secundaire doelgroep wordt eigenlijk belangrijk, want we hebben hier sport en zorg heel hoog op de agenda staan, de strategische agenda's van wethouders. Dat is eigenlijk een ontwikkeling dat komt door decentralisatie. Dit zijn

dingen die gebeuren. Eigenlijk is mijn denkbeeld dat je in de toekomst een vangnet creëert voor mensen die niet vanzelfsprekend deel kunnen nemen het aan sportaanbod. Je sluit niemand uit.

L: Dus de doelgroep is heel groot?

E: Kijk je leeft in een tijd van bezuinigingen en je leeft in een tijd dat er heel veel problematieken bij mensen spelen. Van chronisch zieken tot dimensie tot psychische kwetsbaarheid. Daar kun je allemaal verschillende projecten voor opstarten, maar dat gaat geen regio doen. Dat gaat niemand doen. Dus ik denk dat je op termijn er naar moet streven om een vangnet constructie te creëren. Als je positie pakt als steunpunt dan moet het eigenlijk een steunpunt zijn voor iedereen die niet aan het reguliere sportaanbod kan deelnemen. Als je dat als gemeentes kunt faciliteren, dan doe je het goed qua sportstimulering.

L: Dit zou dus een kans zijn voor de andere samenwerkingsverbanden?

E: Ja, absoluut. Dan krijg je zeg maar zo'n steunpunt met een takje gehandicaptensport, takje psychiatrische sport. Dan doen dezelfde mensen op dezelfde manier, alleen dan net even met andere partners lijntjes verbinden.

L: Want in hoeverre zijn jullie daar nu al mee bezig?

E: We hebben een pilot gedraaid voor mensen met psychische kwetsbaarheid in één gemeente. Dat heeft er toe geleid dat nu die mensen dat er draagvlak is ontstaan en die zijn nu aan het kijken hoe ze er een vervolg aan kunnen geven. Dus die schuiven zelf iemand naar voren die bij ons komt aanhaken om plannen te maken, maar dat wel zelfstandig doen. Omdat wij daar niet de tijd en het geld voor hebben. Maar dat krijgt een vervolg vanuit het veld zelf. Dat is waar je naar toe moet. Als het uit het veld zelf komt, dan zegt die betreffende gemeenten: Ja, graag. Die schuiven dan de financiering van een buurtsportcoach en dergelijke door. Dus dat ontstaat gewoon.

L: Dus het is veel meer dan alleen de gehandicaptensport?

E: Ja, vooralsnog niet. De gehandicaptensport is ons primaire doel. Dat staat en daarom zijn we er ook. Maar als je praat over toekomst beeld, dan heb je hier wel een stevig fundament daar moet je iets mee. Je kunt zeggen dit is het en dit blijft het, maar waarom? Als je kijkt naar gewoon de sportstimulering. Iedereen wil je op een norm hebben van zoveel procent dat aan sporten doet. Die mensen hebben ook extra aandacht nodig. Dus dat zou zo maar kunnen dat je daar in de toekomst heengaat. Maar goed dat was even een zijspiongetje.

L: ik heb het opgeschreven als kansen. Ik ga ook opzoek naar kansen. De ene zegt dat je moet aansluiten bij het WMO-gedeelte en de andere zegt ga opzoek naar sponsors. Dit zou weer een andere kans kunnen zijn.

E: Ja dit is wel een ontwikkeling die wil ik wel even met je delen. Je hebt altijd financiën dat is in iedere regio toch wel een probleem of een knelpunt. Wij zitten in een luxe positie, dat wij daar geen problemen mee hebben. Of tot nu toe geen problemen mee hebben. De gemeenten doen allemaal zoveel cent per inwoner. Dat is een afspraak die staat en dat krijg je ieder jaar ook terug. Dus dat is je basis. Dat geld wordt gemachteld, gaat drie keer over de kop en dat is onze begroting. Het geld komt allemaal uit landelijk, sponsors. Maar ook de partners praten mee. Dat is wel redelijk Uniek. Om partner te worden van onze community moet je inbreng hebben. Die inbreng kan twee ledig zijn. Je kunt kiezen voor een evenredige bijdragen naar aanleiding van het aantal mensen of leerlingen dat je in je instelling hebt. Of dat kan in uren zijn.

[Korte stilte]

Op het moment dat je er geld instopt, heb je mogelijkheden om iemand dingen daar te laten doen. Op het moment dat het er niet is, kun je ook niet groeien. Dan moet je zeggen van: je moet iemand leveren die vier uur per week onze ideeën bij jullie gaat uitdragen en initiatieven omarmt. Dan kun je groeien. Eén het zorgt ervoor dat je financiële huishouding op orde blijft en alleen maar groeit. Twee is dat je veel meer kunt doen, omdat je steeds meer mensen krijgt – handjes.

L: Hoe kijken de partners daar tegenaan?

E: Ze zien dat als een kans, want bijvoorbeeld de grootste zorgaanbieder hier in de regio is 'Dichterbij'. Ik hoef je niet te vertellen dat overal de geldkraan dichtgaat en er wordt bezuinigd met als gevolg mensen op straat. Op sportgebied is dat niet erg, want ze hebben altijd ons achter de hand. Dus die keuzes worden makkelijker. Waarbij er wel meer druk bij ons komt te liggen. Maar goed dan komt er ook meer geld mee.

L: Wel interessant om te horen, want van regionale coördinatoren hoor ik vaak van: Ja.. we willen zo graag, alleen het geld is er niet. Utrecht vertelde bijvoorbeeld ook dat ze maar één regionaal samenwerkingsverband hebben, maar dat er gewoon geen geld is. Als ik dan zie hoe jullie het oplossen met partners. Dat partners zich gewoon kunnen inkopen. Ik denk wel dat het belangrijk is dat er bij jullie ook al echt iets staat. Dus je hebt een houvast.

E: Je kunt bijna als partner niet mee. Op dit moment hebben wij 85 procent van de organisatie van de gehandicaptensport of die daar ook een belang bij hebben, hebben wij aanboort. Dat maakt je sterk. Als je er niet bij hoort. Wij zeggen ook ijskoud tegen mensen – nu met de vierdaagse van Nijmegen gaan we meelopen met mensen met een handicap – als jij niet bent aangesloten bij een partner dan betaal je dus gewoon meer geld om deel te nemen. Op die manier ga je er mee om. Daarom ook wat jij net vertelde over de gemeente, dat gebeurt hier niet. Ik heb bijvoorbeeld vorige week – wij doen altijd eens in de zoveel tijd **een rondje langs de velden, waarbij we met alle wethouders gaan praten** – bij bergen geweest. Een kleine gemeente waar nu nog een activiteitscentrum zit, die gaat weg en dan houden zij niks over. Ze hebben dan geen woonvoorziening, echt helemaal niks. Maar die halen het niet in hun hoofd. Op het moment dat zij zeggen ik stop er mee. Dan ga ik naar die wethouder toe en zeg ik: prima, alleen dan moet ik die en die mensen die deelnemen in een dorpje verderop aan activiteiten tellen. Want die komen uit jou gemeente en die zullen bij jou op de stoep staan en vertel het ze dan maar.

L: Ja slim..

E: Doordat wij het geld over de kop laten gaan, kunnen we ook tegen iedereen gemeenten zeggen van: je doet er meer 30 cent in en je krijgt dit terug. **Het is een verdienenmodel. Dus iedere partij die er geld in legt krijgt er veel meer voor terug dan zij er in stoppen. Het is dus een goede investering. Als je dat kunt verkopen, dan haakt er niemand af hoor.**

L: Wat ik denk dat ook een grote reden is om mee te doen, is dat de partijen zien dat er al heel veel partijen zijn aangesloten en zich af gaan vragen waarom zij nog geen lid zijn.

E: Je moet het eigenlijk zien als een soort lidmaatschap. Het mooie is dat je die gedachten dat het vroeger vanuit de gemeente dingen ging bedenken en doen. Dat dit is overgeslagen op de enthousiaste mensen die allemaal iets willen gaan doen. Dat je het nu dus hebt omgedraaid. **Gemeentes zijn nu allemaal faciliterend.** Die durven nu geen nee meer te zeggen, want het is geen vingertje dat je opsteek maar een hele vuist. Je krijgt al die organisaties tegen je in het haan op het moment dat je zegt van: nou bezuinigingen en andersom zeggen van je moet er wel bij horen, want anders kunnen onze mensen niks meer.

L: Heeft dit ook met het grote aanzien van jullie te maken? Want als een gemeente zegt ik stop er mee. Dan kunnen jullie aangeven van: Ja, kijk eens wat je achter laat.

E: Ja, dat wel. We zijn met name een broze samenwerking. Als er één blokje wegvalt dan valt de hele toren niet om. Wij hebben zo'n stevig fundament en die piramide als er hier iets afvalt, dan ligt die daar. Dan is het voor afvallende partijen wel jammer als ze daar niet bij mogen zijn. Je moet financieel onafhankelijk zijn. Je moet niet alleen van gemeentes afhankelijk zijn. Je moet niet alleen van een zorgaanbieder afhankelijk zijn, want dan kun je omvallen. Maar als jij je zekerheid hebt, dan wel. Dan lukt het wel. Wij hebben het als het waren omgedraaid en hebben aan het begin van het jaar aan de gemeenten en zorginstellingen en het speciaal onderwijs gevraagd: wat willen jullie nou? Daar is uitgekomen zoals het nu werkt. Er zijn drie pijlers. Eén pijler is het sportaanbod. Wij hebben alle sportaanbieders in de regio in kaart. Deze ondersteunen wij en die willen we helpen. Om kwalitatief goede zorg te kunnen aanbieden aan de doelgroep. Eventueel bij opstart, als zij daar behoefte aan hebben, kunnen wij ze daar bij helpen. Die dingen. De relatie daar investeren wij op dit moment heel veel in. Dat is één pijler. De tweede pijler is de sportstimuleringsstak. Wij zorgen dat mensen in de instelling en in het onderwijs toe geleid worden tot het sportaanbod. Dat matchen wij. Wij zorgen echt dat mensen structureel aan het sporten en bewegen komen.

L: Dus als ik een vraag heb. Ik ben blind en wil voetballen. Kan ik dit dan aan jullie vragen?

E: Ja. Wij hebben bijvoorbeeld één iemand die ook een beweegmakelaarsfunctie heeft. Die krijgt alle individuele aanvragen en die gaat dan kijken naar het sport aanbod. Is er aanbod, waar kan ik die man naar toe begeleiden, kunnen wij nog iets leuks voor hem betekenen. Bijvoorbeeld de eerste vier keer voor niks mee laten doen. Die zorgt dat diegene daar daadwerkelijk naar toe gaat.

L: Ik vind het een mooi woord: beweegmakelaar.

E: Dat is onderdeel van je steunpunt, want het blijft. Je moet soms mensen bij de hand nemen.

L: in hoeverre neem je ze dan bij de hand?

E: Er wordt contact opgenomen persoonlijk. Wij krijgen een mailtje binnen via onze website. Dan zeg ik tegen Imke: kijk. Zij gaat dan eens op de sportwijzer kijken en zoekt een passende sport. Dan gaat zij praten met Anne die voor het sportaanbod staat. Zijn er nog ontwikkelingen zijn er nog zaken in opstart fase of is er nog een behoefte. Nee. Dan belt ze die man op en zegt dat ze dit en dit voor hem heeft opgezocht. Wat vind je er van? Vind je het leuk? Zal ik een afspraak voor je maken? Dan gaat zij het in gang zetten en dan belt ze hem terug. Je wordt dan en dan verwacht en je mag vier keer voor niks mee trainen. Zijn er verder nog problemen?

L: Als hij nou zegt: ik zit met het vervoer.

E: Dan hebben wij een provinciale vervoersregeling hier in de provincie Limburg. Dan kan dus daar een beroep op worden gedaan. De provincie Limburg geeft een kilometer vergoeding voor de gehandicaptenporters.

L: Zou je dan ook via die regel een busje kunnen regelen? Of zijn het alleen echt vergoedingen?

E: Het zijn echt vergoedingen, maar ze kunnen natuurlijk wel een regiotaxi regelen.

L: Wordt dat dan niet te duur?

E: Een regiotaxi? Nee, dat is toch heel goedkoop. Alleen bij de regiotaxi is het een probleem dat deze niet op tijd rijdt. Maar goed dan gaan we misschien wel te veel op de inhoudt in.

L: Ja, klopt. Maar wel interessant, want bijna niemand heeft zo'n echte vervoersregeling in de provincie. Rinske vertelde mij dat Limburg de enige provincie is die dat wel heeft, terwijl je in veel provincie hoort dat het vervoer toch wel een probleem is.

E: Als er echt een vervoersprobleem is. Dan proberen we mensen te matchen die samen dezelfde sport kunnen gaan beoefenen. Deze mensen kunnen dan ook samen rijden, want als jij met je rolstoel toch die kant op moet, dan kan ik je oppikken. Zo ontstaat dat.

L: In hoeverre werk je samen met andere regionale samenwerkingsverbanden? In Limburg zijn er drie. Heb je daar veel contact mee?

E: Dat is heel moeilijk. Ik zou eerst even die pijler toelichten en dan kom ik hier op terug.

L: Oké dat is goed.

E: Dat is de pijler sportstimulering. Wij gaan met die partners praten: zorgaanbieders, speciaal onderwijs, van wat willen jullie? Waar ligt de behoefte. Mountainbike of Wandelen of wat je maar wilt. Dan gaan wij kijken of daar verenigingen voor zijn. Zo nee? Dan zorgen wij er voor dat een vereniging die geen G-aanbod heeft daar aan gemached kan worden. Dan gaan wij daar clinics organiseren door begeleiding naar de verenging toe. Dat is eigenlijk wat we doen. Dus sportstimulering.

De derde pijler en daarom wilde ik die even benadrukken, is dat wij jaren hebben gemerkt dat wij ons zelf niet genoeg verkochten. We hebben niet gezegd: Wij zijn... en we gaan het ver markten en marketing. Dat was niet onze business. Toen kwamen het speciaal onderwijs en de zorgaanbieders – de partners – met het idee om de mensen terug te zetten in de maatschappij. Dat doe je door deelname aan regionale of landelijke, reguliere evenementen mogelijk te maken. Dus die drempels wegnemen. Wij lopen met 125 man d Nijmeegse vierdaagse. Gister hebben we er 250 aan de start gehad van de Venloop. Die lopen gewoon volop mee. Dan heb je er ook G-loop bijzitten waaraan er 60 meedoen. Maar je hebt dan nog gewoon 190 mensen die meelopen met het reguliere evenement met een handicap. Dat is wel iets waar je je marketing op kunt afstemmen, want als we in Nijmegen gaan lopen dan maken we naam. We hebben SBS 6 hart van Nederland gehaald en het NOS journaal. Wow! Dan zet je jezelf ook op de kaart.

L: Is het speerpunt dan meer communicatie gericht of komt dat erbij de communicatie en marketing bij het speerpunt?

E: Ik straal altijd uit dat je moet afwegen wat het kost en wat het voor je oplevert. Als je kijkt naar het sportstimulering dan moet je daar in investeren om meer mensen aan het sporten te krijgen. Als men deel gaat neme aan de vierdaagse dan kun je je afvragen van die 125 mensen, dat er 60 voor het wandelen gaan en de rest vindt het evenement leuk. Dat weegt niet op tegen de kosten wat zo iets mogelijk maken. Wat je dan doet, is dat je gaat kijken wat je hier voor een meerwaarde uit kunt halen. Dan ga je kijken naar PR en communicatie. Als jij een advertentie moet plaatsen in de krant kost het je zoveel. Nu kun je zeggen het budget doe ik daarin, want dan is dat tevens je marketing-tool.

L: Aan de ene kant wil je sporten dus mee laten doen aan een regulier evenement, maar aan die andere kant is het ook een stukje slim spelen om meer aandacht te krijgen.

E: Ja. Ze willen zelf. Ze willen vanuit hun eigen behoefte deelnemen aan de maatschappij. Dit is de instelling die sommige heel belangrijk vinden. Hoe kan je dat doen buiten het sporten bij een vereniging? Je kunt ook gehandicapten mee laten doen aan grote evenement. Dit gaan wij mogelijk maken door het verzorgen van trainingen. We stellen een arrangement samen en dan laten we ze deelnemen. Die is mooi hoor. We gaan deze week 95 wandelaars inschrijven.

Dat zijn eigenlijk de drie pijlers. 1 het sportaanbod waar NOC*NSF een belangrijke partner in is. Sportstimulering dat doe je eigenlijk vanuit je partners om mensen door te begeleiden naar het sportaanbod. Alles is hierbij ook gericht op datgene wat er ook is. De derde is mensen terugzetten in de maatschappij. Dat zijn de dingen die wij doen. Daar onder hangen dan diverse projectjes en noem maar op.

L: ik vind vooral de laatste pijler erg uniek en vind dat vanuit een NOC*NSF meer aandacht aan moet worden besteed.

E: Kijk je hebt bonden. Doen allemaal maar, maar dat is een te ver uit mijn bed show. Niemand weet wat er in de regio zit. Die heb je. Je hebt ons. Je hebt de verenigingen zelf. Dan heb je nog het huis van de sport. Dit zijn de provinciale organisaties. Allemaal verenigingen ondersteuners. De bonden doen maar, want er was niet eens een samenwerking, terwijl wij weten wat er speelt. Nu zie je dat iemand vanuit het NOC*NSF namens de bonden aansluit bij ons overleg 1 keer in de zes weken om afstemming te zoeken. Als wij iets opstarten bij een vereniging dan zeggen wij tegen een bond: wat hebben jullie te bieden? Kunnen jullie daarin ondersteunen? Dus dat is al de meerwaarde nu. Samenwerking. Wij willen in december een bijeenkomst organiseren voor verenigingen met workshops, omdat de verenigingen dat zelf wilde. NOC*NSF zeg het maar wat hebben jullie te bieden? Sticker erop NOC*NSF hup hup hup. Als jij gaat samenwerken met elkaar, dan haal je de winst eruit.

Maar over samenwerking gesproken, even een bruggetje naar die andere regio's. In Limburg zijn wij toen begonnen. Dat is neergezet in Noord-Limburg. Alleen wij gingen heel snel omhoog. Het project werd ook tussentijds herschreven. Ambitieuzer opgesteld. Tot op een gegeven moment het in 2012 structureel werd. Wat je toen zag is dat de provincie vroeg om ook in andere regio's te kunnen opstarten, want dit is zo'n succes. Dat heeft men geprobeerd, alleen daar doen ze het net op een iets andere manier met net iets andere mensen. Ze geven daar één partner meer macht als in de andere. Die zitten tegen gemeenten aan te hikken en het is als het waren roepen in de woestijn. Zij krijgen het dus niet van de grond. Wat nadelig voor ons is, want wij hebben gezegd pak onze naam maar. Dat is wel dom geweest van ons. We hadden kunnen zeggen: Dat kan, maar dan moeten jullie wel bij ons aanhaken. Wij hebben ook geen subsidie van de provincie, wij zijn geheel zelfstandig.

L: Ze proberen wel van jullie te leren?

E: Ja, maar dat kan niet. Dan zeggen ze dat kunnen we niet betalen of we hebben er de uren niet voor. Terwijl wij een organisatie hebben met vier man, een projectleider en als ik mensen nodig heb dan huur ik ze gewoon in. Snap je. Dat is wel het verschil.

L: Ja. Want mij dan opvalt, is dat er in Maastricht helemaal niks is. Heeft dat daar dan met de cultuur te maken of waarmee?

E: Nee. Op een gegeven moment is mijn werkgever, dat is in principe hier de gemeente Venlo. Vanuit daar werk ik ook. Maar op een gegeven moment werd ik gevraagd in Maastricht in Brunssum om wethouders toe te spreken en vertellen wat er allemaal mogelijk is als je gaat samenwerken. Toen zeiden ze hier: wacht even het loopt de spui gaten uit, want je bent uren aan het draaien dat improductieve uren zijn. Dus daar gaat een prijs tegenover staan en dan is het afgelopen.

L: Opzicht een hele eer dat je daar voor bent gevraagd?

E: Ja dat wel. Alleen het gaat ten koste van het werk hier. Eigenlijk is het ook niet onze taak. Het is een taak van het huis van de sport om dat te faciliteren.

L: Hebben jullie veel contact met de provinciale sportraad?

E: Ja, dat wel. De provincie Limburg was vorige week nog hier. Die was weer heel enthousiast. Ik vind het ongelooflijk, dus dat is altijd wel een issue geweest. Wij hebben een onafhankelijke positie. We hebben niks met gemeentes, niks provincies, niks met zorgaanbieders, niks met het speciale onderwijs. Als er eentje wegvalt maakt het in principe niet veel uit, want wij zijn gewoon stabiel.

De samenwerking is en blijft moeilijk. We hebben al wel eens gezegd kom maar eens bij ons aanhaken. Dat is allemaal moeilijk. Zij hebben dan weer een subsidie relatie met de provincie en dan mag dat niet. Dat is waar je op landelijk gebied helemaal tegenaan ga lopen.

L: Ja, want hoe bedoel je?

E: Even het beeld van NOC*NSF: allemaal steunpunten met als basis allemaal dezelfde taken die op regionaal of lokaal niveau ondersteuning bieden. Ja maar die provincie wilt dat niet. Die wil het niet iets anders. Daar wilt die gemeente dat niet. Het past niet in het beleid. Dat zijn wel knelpunten. Dat is voor jullie ook hoe je het gaat neerleggen. Wat wel en wat niet? Jaa... ik weet hoe wethouders en mensen zijn. Die kijken vooral naar hun eigen en wat zindert het voor mij.

L: Misschien wel een mooi puntje om op in te springen: de cijfers. Uniek Sporten kan echt laten zien dat naar aanleiding van het samenwerkingsverband de cijfers omhoog zijn gegaan. Waarom vraag ik hierna, omdat door die cijfers je juist aan andere provincies of regio's laten zien dat een regionaal samenwerkingsverband wel werkt en dat het de sportparticipatie daadwerkelijk verhoogd. Dus in hoeverre hebben jullie cijfers. Dus bijvoorbeeld we begonnen met 10 procent sportparticipatie en die is nou naar 50 procent gegaan.

E: Ik heb die cijfers wel en we hebben fantastische cijfers. Alleen ik krijg die vraag heel vaak. Ik beantwoord hem nooit gelijk. Met name bij wethouders: hoeveel in mijn gemeente meer.... Dan stel ik altijd de wedervraag: stel nou ik krijg duizend euro om een sport te gaan opstarten welke keuze moet maken. Ik kan er vijf met een meervoudige handicap in het zwembad neerleggen met tien vrijwilligers erom of ik kan twee g-voetbal teams opstarten. Welke keus maken we dan? Als wethouders zijnde wat wil? Wil je er voor iedereen zijn of wil je lekker scoren?

L: ik zou voor die eerste gaan.

E: Maar je wilt aantallen weten? Dat is dan toch raar. Het G-voetbal is vier keer zo veel voor hetzelfde geld. Snap je?

L: Ja, ik snap hem.

E: Het zet mensen aan het denken. Het gaat niet om aantallen. Het gaat erom dat je uitstraalt dat iedereen een kans krijgt om te sporten. Vandaar ook onze naam. Dan gaat het niet altijd om scoren en het gaat niet altijd om aantallen. Vaak nodig ik ze dan ook nog eens uit om te komen kijken. Ga eens in zo'n zwembad kijken. Daar gaat het wel om. Als je gaat kijken wat het kost om die man daarheen te brengen en één iemand te laten sporten. Of je start G-voetbal op waarbij het veel makkelijker is om meer mensen te laten sporten. Maakt het dan uit die resultaten?

L: Wat met die resultaten wordt bedoeld is om andere partijen te laten zien dat het wel werkt. Om te pushen als het ware.

E: Die heb ik ook wel. We doen dat om de twee jaar. Ik heb hier van 2013 de stijging van het sportaanbod. In 2006 hebben we de eerste monitor gedaan. Dan zie je dat we onze eerst nul-meting hebben gedaan en dat we 62 sportaanbieders in deze regio hadden. 126 aanbieders hadden we in 2013. 103 procent meer sportaanbod, want dat kan je monitoren, dan in 2006. Het sportaanbod kun je meten. Dus het is over de kop gegaan en momenteel zitten we boven de 135. Dit zijn duidelijke cijfers ofniet?

L: Ja.

E: Dan sport als middel: Dit is die andere pijler. De vierdaagse van de gemeente Nijmegen en de Venloop. Nu hebben er gister bij de Venloop 250 mensen meegedaan. Je ziet hoe dat ontstaat. De vierdaagse zijn we wel hetzelfde gebleven en niet gestegen, maar dat komt ook omdat we de kwaliteit wilde waarborgen.

De differentiatie van de sporten. In 2007 hebben we gekeken bij die 62 aanbieders. Waren er 23 takken van de verschillende sport. In 2013 waren dat er 44. Dus de differentiatie van de sport is meer dan verdubbeld. 91 procent en nu zitten we inmiddels al boven de 100.

L: ik vind het interessant dat je niet naar de sportparticipatie kijkt.

E: Maar dat is ook veel moeilijker te meten. Hoeveel mensen hebben een handicap? Wat is een handicap? Dat zijn discussies. Hoe ga je mensen die niet kunnen lezen en schrijven interviews afnemen? Het is dus moeilijk om daar goede cijfers van te krijgen. Dus we hebben dan als samenvatting: Een stijging van het aantal sporters bij de respondenten. Al die sportaanbieders krijgen dus een enquête en dat is dan in het kader van die sportaanbieders. Die weten precies hoeveel zij er meer of minder hebben. Ook wordt de tevredenheid en knelpunten gemeten. 37 procent van de verenigingen geeft nog altijd aan dat vervoer een knelpunt is. Accommodatie, subsidies, technisch kader. We vragen of nog ze willen uitbreiden. Zo monitoren wij eigenlijk. Als jij kunt zeggen van we zijn met zoveel sportaanbieders begonnen en we zitten nu met meer als verdubbeling. Dat wil zeggen dat de activiteiten die je doet toch wel iets goed doen, want anders kan het niet zo zijn dat het verdubbelt. Het moet ergens aanliggen. En je mag aannemen dat je daar dan toch wel een bijdrage aanlevert.

L: Interessant om te zien dat er vanuit een hele andere hoe wordt gemeten.

E: Dan zeg ik er altijd ook nog bij als we dit presenteren: luister het hadden ook nog eens dubbele cijfers kunnen zijn, maar dan hadden we niet elke doelgroep gehad. Dit is fantastisch, maar the sky is the limit.

L: In hoeverre ga je nou door om mensen aan het sporten te krijgen. Ga je net zolang pushen of houdt het op een gegeven moment op?

E: Je moet het omdraaien vind ik. Je moet zorgen dat al jouw partner organisaties, zoals het zorgaanbod en het speciaal onderwijs, sport zo belangrijk vinden. Dat mensen gestimuleerd worden voor een actieve gezonde leefstijl. Als je dat doet. Je moet de mensen niet individueel gaan zitten pushen. Als er een cultuur is van sport en bewegen. Als je die cultuur kunt kweken met zijn alle en als steunpunt heb je daar een rol in, dan is het anders. Dan hoort het individu misschien van die en dat groepje van 'eh wat hebben jullie gedaan, maar jij sport bij een vereniging en dat wil ik ook'. Dan draai het om. Want zelf heb je dat invloed niet op het individu, maar de omgeving wel. Zeker bij onze

doelgroep. Dat is ook met je communicatie en PR, als jij een activiteit opstart. Heel veel mensen richten zich dan op de gehandicapten zelf om die enthousiast te maken voor het sporten. Ik vind dat je in de schil daar om heen moet zitten. Als ouders tegen hun kind zeggen dat ze moeten gaan sporten, dan komt dat beter over dan wanneer je een berichtje in de krant zet met daarin: we nodigen je uit voor een clinic of zo.

L: Dus gewoon veel breder kijken dan de doelgroep alleen?

E: Ja. Dus eigenlijk wat je ziet, is dat je gewoon de verbindende factor moet zijn.

L: Ik heb dus eerst in de literatuur gezocht naar samenwerking. Iedereen heeft er wel wat over te vertellen of geschreven. Ik heb vier modellen erbij gepakt die over samenwerking gaan en naar andere praktijkvoorbeelden gekeken. Uiteindelijk heb ik daar een aantal speerpunten uitgehaald en daar een eigen model van gemaakt. Nu wil ik kijken in hoeverre dat ook bij jullie het geval is. Binnen jullie samenwerking. De eerste is bijvoorbeeld een gezamenlijk doel: hebben jullie bijvoorbeeld een gezamenlijk doel waar je met zijn alle naar toe wilt.

E: Nee. Het heeft wel raakvlakken. Wij hebben geen gemeenschappelijk doel, maar wel een gemeenschappelijk belang: een actieve, gezonde leefstijl. Dat vinden wij allemaal belangrijk. Hier willen we allemaal naartoe. Een gemeente die vindt het bijvoorbeeld belangrijk dat alle inwoners kansen krijgen en overal aan mee kunnen doen. Iedereen heeft weer andere doelen, maar de gemeenschappelijk deeler, iedereen heeft een belang bij een actieve en gezonde leefstijl van de doelgroep.

L: Dus het belang zou voor iedereen hetzelfde moeten zijn, alleen het doel kan van elke partij verschillen?

E: Ja, natuurlijk. Alleen de één ziet sport als middel en de andere ziet het weer als doel. Maar we hebben allemaal wel het belang er van. Om de doelgroep aan het sporten te krijgen.

L: Hoe stemmen jullie dit op elkaar af?

E: Wij nemen daar het voortouw in en zorgen bij onze drie doelen die wij stellen – de drie pijlers – dat alle doelen van de partners hierbij aansluiten. Eentje komt er vanuit het zorgaanbod; zet ze terug in de maatschappij en sportstimulering komt vanuit het onderwijs. Dat zijn de doelen van hun. Die zijn in het beleid hebben staan. Dat is onze gemeenschappelijke deeler. Dat is voor ons de verbindende factor om dit te kunnen doen. Dan zeggen we tegen de gemeente: kijk is dit komt er uit. Vervolgens gaan we van iedere pijler een uitvoeringsplan maken en bij de pijler sportstimulering vragen we bijvoorbeeld de vakleerkrachten om het in te vullen. Wat willen jullie, wanneer en hoe? Bij die andere pijler die participatie door sport – die evenementen – vragen we de zorgaanbieder? Zeg het maar. Zij maken de pijlers en wij brengen het alleen bij elkaar. Wij gaan het coördineren.

L: Opzicht wel helder: het gaat niet om doelen, maar het belang van iedereen moet hetzelfde zijn.

E: Ja.

L: Is dat uiteindelijk belang dan meer mensen met een beperking aan het sporten te krijgen? Of meer het gezonde belang en iedereen kan participeren in de maatschappij.

E: Dat zijn de verschillen en wij voegen die samen. Dat is wat jij net zegt: het verschillende belang. Voor ons als gemeenten maak het toch niet uit dat mensen in de maatschappij mee kunnen. Ik heb wel het belang bij scoren en cijfers: meer mensen aan het sporten te krijgen. Dat is mijn belang.

L: In hoeverre worden er onderlinge afspraken gemaakt tussen alle partijen? Is dat belangrijk?

E: Wij doen een rondje langs de velden. Ik stel eerst de jaarlijkse cyclus vast. Wat is er verandert de afgelopen jaren. We gaan de dingen die we gedaan hebben evalueren. Eens de twee jaar doen we die meting erop en dan gaan we eerst naar de gemeente. Dit is wat we het komende jaar willen gaan doen, hoeveel geld we nodig hebben en op deze manier willen we dat aanvliegen. Dan krijgen we een akkoord of niet natuurlijk, maar meestal is dat wel goed. Het jaarplan wordt dan vastgesteld. Dit willen we gaan doen met die pijlers eraan. Vervolgens gaan we naar de partners en zeggen we: dit hebben we vastgesteld, alleen hoe willen we het invullen. Wat is jullie.. Dan krijg je dus de uitvoeringsplannen. Wij hebben daar ook consultants aangekoppeld. Jij bent verantwoordelijk voor sportstimulering. Jij bent verantwoordelijk voor het sportaanbod en jij bent verantwoordelijk daarvoor. Dat is een beetje hoe wij werken. Die gaan dus met die partners samen invulling geven aan die pijler. Hoe gaan dat dan doen? Dus dit is wat-vraag, dat ligt bij de gemeente en de hoe vraag ligt bij de partners.

L: Dus er worden wel degelijk afspraken gemaakt van we gaan dit doen en de manier waarop we dat gaan doen staat vast. Als een partij zich niet aan de gemaakte afspraken houdt, spreken jullie ze er dan op aan.

E: Nee. Welke partij zou zich waaraan niet houden?

L: Je maakt een afspraak met een zorginstelling die zegt dit jaar gaan we dit en dit doen. Stel je voor hij zegt ik doe vijf clinics dit jaar en doet er uiteindelijk maar 3.

E: Dat is mijn taak dan. Wanneer partner bijvoorbeeld een zorginstelling vijf clinics wil aanbieden, dan wordt dat de taak van de consultant. De consultant maakt dan met de zorginstelling hierover een afspraak. Die moet dat dan gewoon doen en als die het niet doet dan moet die tegen mij verantwoorden waarom die het niet heeft gedaan. Waarom het wel of niet gelukt is.

L: Wat ik hier los probeer mee te krijgen, is het ook belangrijk voor die andere samenwerkingsverbanden om onderling afspraken te maken. Moet dit uiteindelijk op de checklist komen.

E: De mensen en behoeften kunnen ze kwijt en diegene moet dat dan gaan organiseren. Op het moment dat die niet realistisch zijn, dan moeten we daarin in overleg gaan. Goed dan kom ik in beeld en dan ga ik meestal op managementniveau praten. Bij jullie willen ze wel hele raren dingen met zoveel inbreng kan dat natuurlijk nooit. Je kunt geen twintig clinics willen. Dat kan natuurlijk nooit. Vaak gaat dat goed. Wij hebben zoveel kansen en mogelijkheden dat is onbeperkt, alleen je moet het juist kleinhouden. De dingen die je belooft en die je afsprekt die moet je wel nakomen. Tenminste dat vind ik heel belangrijk. Je kunt beter vijf dingen goed doen, dan 10 dingen half.

L: Dat zou bijvoorbeeld op de checklist kunnen staan. Zorg eerst dat je vijf dingen goed doet, dan dat je er tien half doet.

Wat ik ook gevonden heb, dat zijn de juiste mensen in een team. In hoeverre houden jullie daar rekening mee?

E: Het is heel moeilijk: je hebt veel enthousiaste mensen en je hebt mensen die het verschil kunnen maken, die het kunnen vertellen zeg maar. De ene heb je nodig en de andere heb je nodig. Heb je één van de twee niet, dan ben je weg. Je moet het zowel op wethouders en directie niveau kunnen vertellen. Je moet het verhaal kunnen verkopen en mensen weten te binden. Als dat jij met de

doelgroep moet kunnen omgaan. Die combinatie hebben niet veel mensen, daarom maakt het ook moeilijk hoor.

L: Het is dus belangrijk dat je die feeling hebt met de doelgroep. Aan de andere kant moet er ook wel kennis zitten over de manier van over brengen.

E: Kijk Poline die in midden-limburg zit is fantastisch met de doelgroep, alleen die is niet instaat om het te kunnen overbrengen naar de wethouders. Zij kan haar verhaal dus niet verkopen. Ze kan niet zeggen van: zo gaan we het doen. Zij kan die kar niet trekken. Dan is het wel heel lastig hoor. Ik ben het dus met je eens dat het dus bijna persoonsafhankelijk is. Het gaat echt om de mensen die jaar daar neerzet.

L: Met de mensen waar ik mee gesproken heb, die hebben echt die passie en de feeling voor de gehandicaptensport.

E: Ja, dat is ook wat ik zeg. Je moet het gewoon voelen. Je doet zoveel meer dan alleen een stukje bewegen. Je geeft die mensen echt een inhoud in het leven. Zo'n Nijmeegse vierdaagse dat maakt zoveel los bij de mensen. Echt heel gaaf.

L: Communicatie tussen verschillende partijen. Hoe is dat geregeld.

E: Wij zijn het steunpunt. De verbinden factor tussen alle partijen.

L: Is dat dan mailtjes sturen of even snel bellen?

E: Nee. Langs gaan. Wij zijn dus bezig met het rondje langs de velden, waarbij we alle gemeentes afgaan. Dan gaan we kijken of er nog wat leeft of er nog ontwikkelingen zijn en dan gaan we van onze kant het verhaal vertellen. Het is ook een beetje netwerken en relatie beheren en het contact op peil houden. Kijk ik heb nou de website van Iedereen kan Sporten en ik vanmorgen nog een mailtje gestuurd naar alle partners met informatie over het nieuwe logo. Dat soort dingen daar moet je ze attent op houden. Je moet ze voeren, postertje, betrekken erbij. Een promotie film hebben we laten maken. Het zijn allemaal die kleine dingetjes. Zorg dat je in beeld blijft.

L: Wat ik hier eigenlijk mee bedoelde is de communicatie tussen de samenwerkende partijen. Maar wat ik zo hoor is de PR en marketingcommunicatie ook enorm belangrijk?

E: Communicatie tussen partijen daar moet je ook niet tussen willen zitten. Het kan soms zelf zo zijn dat het concurrenten van elkaar zijn. De ene zorgaanbieder en de andere zorgaanbieder die allebei dezelfde doelgroep aanspreken. Daarvan moet je niet verwachten dat ze voor jou project samen om tafel gaan. Het kan wel, maar niet altijd. Het moet niet vanzelfsprekend zijn. Jij moet juist voor die ene het gevoel geven van je hoort erbij en dat moet je het zelfde doen bij de andere partij. Dat klanten van beide partijen gezamenlijk kunnen sporten. Dat vinden ze natuurlijk niet erg.

L: Oke. En evalueren?

E: Wat ik heb gemerkt is dat wij tijdens de laatste evaluatieronde wij dit hebben gedaan: zijn de kerntaken gedaan. De passie en enthousiasme van de mensen ze pakken alles op. Alleen je moet echt filteren. De rem erop houden. Dat klinkt raar.

L: Dus niet te veel hooi op de vork?

E: Nee!

L: Net noemde je het woord 'taken'. In hoeverre worden de taken afgebakend. Dat wil zeggen dat jij hier verantwoordelijk voor bent, hij daarvoor en zij daarvoor.

E: Wij werken met die uitvoeringsplannen. Consulenten maken dus afspraken met de partners samen in samenspraak van.. ze krijgen van mij een opdracht beschrijving. Bijvoorbeeld één van die pijlers. Neem nou sportstimulering. Daar staat dus in dat je samen met de partners, zoveel blokken van clinics moet organiseren en ondersteuning moet bieden aan vijf sportdagen. Dat zou bijvoorbeeld een uitvoeringsplan kunnen zijn wat samen met die mensen wordt opgestart. Dan worden er door mij afspraak, resultaatafspraken gemaakt. Ze worden dus ook afgerekend op resultaten. Ik vertaal dat weer richting mijn rapportage en het rondje langs de velden bij de evaluatie. Zo sturen wij, dus wel resultaat gericht werken. Maar maak gewoon concreet SMART afspraken. Zoveel clinics, zoveel deelnemers. Waarbij elke partner en consulent zijn of haar eigen taak heeft. Hier zijn wij niet verantwoordelijk voor. Dit moeten ze samen afspreken. Dat heeft weer met de hoe-vraag te maken.

L: Oké. Vertrouwen en controle. In hoeverre is die onderlinge balans van belang?

E: Ja, dat is een lastige. Wat je ziet is dat je het wel probeert, maar op een gegeven moment dan toch weer... Ik vind dit een hele lastige. Wat in principe moet het zo zijn dat als ik projectleider ben, ik niet meer bezig hoeft te zijn met inhoud. Wat gebeurt: die wordt zwanger of daar loopt iets niet goed. Je komt nooit helemaal uit die cirkel. Dat kan door omstandigheden zijn, zoals ziektes. Het kan ook zijn, omdat je gewoon vindt dat iets niet goed gaat. Kijk bij die Venloop bijvoorbeeld, is een jonge verantwoordelijk voor de sportstimulering. Die is daar in door geslagen. Ik heb gezien dat alle partners dingen gratis kregen. Dat vind ik niet goed. Vooral omdat daar zoveel geld in gaat zitten. Er moet geen onderscheid worden gemaakt. Ik denk dat geven niet de manier is. Alle extra dingen die mensen nodig hebben of alle extra kosten die er worden gemaakt, daar moet je in investeren. Als je dingen voor niks gaat doen dan sla je door en dan moet je ingrijpen. Dan moet je goed gaat evalueren en duidelijke afspraken gaan maken. Hoeveel passie ik ook heb en hoe graag ik het de doelgroep ook gun, als ik alles maar gratis weggeef dan leren zij daar niks van. Ook die discussie met vervoer daar doen wij reactief op handelen. Waarom? Omdat ik mijn andere zoon ook naar het voetbal moet brengen. Dus hem ook. Waarom moet er voor hem een bus klaar staan. Voor die andere staat ook geen bus klaar. Snap je?

L: Ja, ik snap hem.

E: Zo gaan wij er hier mee om. Geef je ze maar kortingen en gratis dingen, dan is het eigenlijk omgekeerde discriminatie.

L: Ja, helder. Is iedereen binnen de samenwerking bij jullie verantwoordelijk? Of zijn uiteindelijk jullie de eindverantwoordelijke?

E: Nee, er is uiteindelijk commitment. Je moet er voor waken dat je er niet voor wordt gezien als: Oké alstublieft hier heb je het en regel het maar. Wel mooi dat het je het zegt. Bijvoorbeeld van het rondje langs de gemeentes dan confronteer ik ze ook van: wat doe jij voor ons? Ik kwam binnen en ik zag in het gemeentehuis geen flyers van Iedereen kan Sporten liggen. Jullie hebben een promotiefilmpje ontvangen is die op de lokale omroep te zien? Daar staan we gezamenlijk voor. We hebben gezamenlijk die ambitie, dus moeten we er ook gezamenlijk aan werken. Wij moeten dat aanjagen, coördineren en regelen. Dan zie je vaak en zeker als je zegt twee dorpen verder is het wel en daar krijgen ze heel veel positieve feedback op hé.

L: Wat ik mooi vind om te horen, is dat als ik andere partijen hoor praten over een gemeente. Dan geven zij aan dat de gemeente vaak heel terughoudend is en niks wil bekostigen. Als ik dan hoor hoe jij over de gemeente praat, zie jij de gemeente echt als een grote kans.

E: Ik probeer het bij een gemeente juist om te draaien. Wilt de gemeente niet dan ga ik naar de volgende. Dan zien ze vervolgens dat iets werkt en komen ze vanzelf naar je toe, omdat ze we mee willen doen. Dat is hoe het werkt.

L: De gemeente is dus eigenlijk één grote kans en geen kans?

E: Ja, zeker. Het ligt natuurlijk ook wel weer aan de personen.

L: Wat ik van Rian Hermans hoorde, is dat wanneer je een wethouder hebt die niks met sport heeft en al helemaal niks met gehandicaptensport dat de boel stagneert. Je hebt dan gewoon pech met de wethouder en toch wel een probleem

E: Er is toch beleid gemaakt binnen een gemeente. Iedere gemeente heeft beleid dat sport of in ieder geval recreatie voor de mensen is bedoeld. Dit zit bij iedereen in het beleid. De wethouder die moet zorgen dat hij beslissingen neemt vanuit het college. Het is een beslisser en niet iemand die het beleid maakt. Dat is wel een verschil en hij is er maar voor vier jaar en het beleid is er vaak veel langer. Dus als je zo'n wethouder confronteert met het beleid dat is geschreven. Dan moet hij hier wel mee ingaan, want hij kan niet tegen het beleid ingaan die andere gemaakt hebben. Dus de wethouder is niet iemand die onderschat moet worden. Hij moet vaak een podium krijgen om te laten zien: kijk is politiek ik wil veel stemmen hebben. Zo moet je naar de materie kijken. Dus een wethouder kan niks met sport hebben, dat maakt niks uit. Die gemeente heeft dat vaak wel of anders de provincie wel of anders het NOC*NSF wel. Straks wil jij daar als wethouder wel bijstaan op het moment dat er successen zijn. Dan ga je andersom denken. Snap je wat ik bedoel?

L: Ja. Wat ik hier zie is dat er heel anders naar een gemeente wordt gekeken.

E: Ja. Want die zijn niet belangrijk. Die willen wel belangrijk zijn en daarom moet je ze die kans ook bieden. Maar als het niet is: prima. Dan gaan we wel verder naar de volgende. Dat geldt ook voor de provincie. Als de provincie niet wilt meewerken, dan gaan we gewoon verder naar het landelijke beleid. Dan denkt de provincie straks: ooh shit. Die positie moet je hebben en zo ga je met gemeenten ook om. Dat werkt vaak beter. Ik heb al gedreigd vaker. Wij wonen vlak bij het gebied, met één van de dichtstbevolkte gebieden: het Ruhrgebied. Lig in Duitsland en daar praten ze allemaal Duits. Dat ligt hier op een steenworp afstand. Daar is nog niks op het gebied van gehandicaptensport, zullen we daar eens gaan kijken. Dan denken ze allemaal van: ooh shit en dan zijn we ze kwijt en daarom laten ze het niet gebeuren.

L: Zou Duitsland ook nog een kans zijn?

E: Ja. Absoluut. Daar ligt nog helemaal niks. In Nederland zijn we wat dat betreft veel verder. In Duitsland is helemaal geen beleid, dus daar ligt voor ons echt wel een mogelijkheid om daar te gaan shoppen. Wij kunnen naar boven kijken, wij kunnen naar beneden kijken en we kunnen ook nog eens opzij kijken.

De valkuil ligt ook. Je moet commercieel denken, je moet ondernemerschap tonen. Met name op het financiële gebied. Het is de onafhankelijkheid dat je sterk maakt. De aangesloten gemeentes die denken er niet over om af te haken. Als het zouden doen prima. Als er twee afhaken, dan haal ik er twee in Duitsland bij. Dus dat gaat helemaal niet gebeuren. Als er een partner afhaakt. Prima, maar die mensen gaan tegen hun in het geweer komen. Concurrentie onderling dat willen ze niet, dus zo moet je denken. Strategisch denken. Qua geld krijgen wij dus die 30 cent per inwoner. Je moet kunnen doordenken en commercieel denken. Het verkopen van je plannen is enorm belangrijk. Lukt iets niet dan moet je gaan matchen. Probeer partijen bij elkaar te krijgen die elkaar kunnen helpen

en ondersteunen. Dat is ook enorm belangrijk voor samenwerking. Doordenken. Het is prachtig als je zo kunt verbinden.

L: Maar je moet het natuurlijk wel kunnen?

E: Het is ook lastig hoor, want je moet niet verstrikt raken in je eigen web. Wanneer iets is gemachteld moet je het laten lopen. Het is dan klaar. Maar er komen dan wel vijf andere groepen en die vragen zich af waarom de ene groep wel gratis mag en de andere niet.

L: Wat zijn nou belangrijke vaardigheden / kern kwaliteiten van een regionaal coördinator?

E: Ondernemerschap is een hele belangrijke. Je moet zowel op strategisch als op uitvoerende niveau kunnen meedraaien. Je moet in staat zijn beleid te vertalen naar de praktijk. Dus je moet weten wat een gemeente wil en je moet weten wat een organisatie wilt. En je moet een enorme bruggenbouwer zijn. Het verbinden van organisaties, het onderwijs, gemeentes. Allemaal lijntjes en je maakt er één heel web van. Als coördinator ben je dus de spin in het web die alles bij elkaar houdt. Als je geen bruggenbouwer bent dan gaat het gewoon niet.

L: Ik heb nu al wat kritische succesfactoren genoemd. Zie jij zelf nog belangrijke factoren waarvan je denkt deze moeten zeker op de checklist komen? En hier zouden andere samenwerkingsverbanden ook aan moeten voldoen?

E: Er moet regie gevoerd gaan worden. Ik vind dat er zoveel mooie dingen zijn in Nederland en nu is het tijd dat er ergens een kapstok is waar ik terecht kan, de regio terecht kan. Er moet iets gebeuren. Wat jij nu aan het maken bent, zo'n blauwdruk is een basis, maar er moet ook iemand zijn die dat gaat neerzetten. Er moet ook iemand zijn die gaat adviseren. Je kunt er niet naar streven dat Nederland één wordt, maar je kunt Nederland wel in vier, vijf of zes verdelen. Je moet zorgen dat in elk deel iemand gaat zitten en het oppakt en ook communiceert met de andere delen. Er moet landelijk gezien één partij komen die alles gaat oppakken en een adviseerde rol gaat vervullen. Er moet echt regie komen in Nederland, allemaal die losgeslagen structuurtjes, dat missen we.

L: Als je nu kijkt naar een ander samenwerkingsverband waar moeten die volgens jou echt aan gaan voldoen. Ik heb al ondernemerschap, commercieel denken, rem erop, filteren.

E: Draagvlak. Proberen dat draagvlak te creëren om vervolgens bij elkaar te kunnen gaan zitten. Ik weet niet goed hoe je het kan verwoorden, maar het is belangrijk dat je de partijen en je weet te verbinden. Het heeft geen zin om een samenwerkingsverband op te starten met drie gemeentes, twee verenigingen en één school als er tien scholen liggen. Je moet maatwerk kunnen bieden en flexibel kunnen zijn. Je moet altijd in één blauw druk, zoals jij die gaat ontwikkelen een mate van creativiteit en flexibiliteit daar in vasthouden. De ene geeft financiën en die kopen het lidmaatschap af bij ons, maar een andere kan dat niet. Dan moet je creatief zijn en zeggen dat je 'handjes' wilt hebben. Door het geven van producten of diensten er toch bij kunnen horen. Ik heb nog een medewerker die.. of een vrijwilliger die..

L: Dus het denken in kansen. Stop niet, maar ga kijken wat dan wel mogelijkheden kunnen zijn.

E: Ja, flexibel. Je moet daar op in kunnen spelen. Maar je moet het wel weer kunnen verkopen. Degene die geld geeft is ook weer partner, maar ik hoorde weer dat die andere niks betalen. Hoe kan je dat dan weer uitleggen en de andere partijen? Dat kan, want zij steken er zoveel uren in en als je dat weer terug gaat tellen komt dat op hetzelfde neer. Dat maakt je sterk. Je moet wel, want die partners moet je hebben. Indien je die partners niet hebt dan kun je niet naar de politiek stappen. Ik

heb hier een plan daar staat NOC*NSF op. Als ik hiermee naar de verenigingen stap, dan denken zij van 'how / wow'.

L: Dus je moet ook strategisch kunnen zijn?

E: Ja. Snap je hoe dat werkt?

L: Ja. Je moet misschien ook wel niet te lief zijn?

E: Nee. Je moet ook nee durven zeggen. Ik heb bijvoorbeeld 'Daalzicht' in de regio. Die bieden kleine woonvoorzieningen voor mensen met een beperking. Dat is net die 15% die ik nog mis. Een paar jaar geleden wilden zij niet meedoen. Nu willen ze erbij zijn. Alleen ik zeg sorry het kan niet. Gemeenten vinden dat ze erbij moeten zijn en die willen er zelfs voor betalen. Snap je? Je draait het nu om. Jij wilt niet dat ze bij jou aansluiten, maar zij willen bij jou aansluiten.

L: Dat heeft ook te maken met niet zomaar opgeven en het denken in kansen. Wat kan wel wat kan niet

E: Ja, precies:

L: Oké ik denk dat het nu wel helemaal helder is en ik ontzettend veel informatie heb gekregen.

E: Het is belangrijk dat dingen van de onderkant groeien en niet dat jij vanaf boven er continu op zit te hameren. Het moet van de mensen zelf komen. Je moet geen vingertje opsteken, maar een vuist. Je moet stevig zijn.

L: Misschien de laatste vraag: Hoe zie je jouw verwachtingen naar de toekomst?

E: Wij gaan verzelfstandigen. Ik weet niet of het met de gemeente is of geheel zelfstandig. Dat biedt zoveel mogelijkheden. Mijn begroting gaat dan drie keer over de kop. Dan kan ik op zoek naar sponsors, stichtingen en fondsen. Het zal dan allemaal een stuk makkelijker worden. Meer mensen en nemen en nog meer dingen doen. Als dit het niet is, zie ik het aansluiten bij mee. Als uitvoerende stichting van MEE. Dan ga ik die koers op. Ook dan geldt dan kun je de begroting van 3 ton naar 1 miljoen brengen. Daar ben ik van overtuigd. Dus daar zit heel veel potentie in. Het gaat ook gebeuren. Of de ene kant op of de andere kant op. Ik denk dat over iedereen kan Sporten niemand zich zorgen hoeft te maken. Ik kom wel terecht. Alleen het is even de vraag of dat vanuit de setting gemeente komt of vanuit een onafhankelijk setting. Dus wij gaan verzelfstandigen dat is wat ik als toekomst beeld zie. Weg uit die gemeentelijke kaders, want die belemmeren ons.

L: Ik wil je bij deze hartelijk bedanken voor de tijd, moeite en energie.

10.2.3 Interview 3

E = Respondent

L = Interviewer

L: Het VWS heeft een nieuw gehandicaptensportbeleid opgesteld met daarin vier pijlers, speerpunten waar ze naar toe willen. Het opzetten van een landelijk regionaal samenwerkingsverband is daar één van. Dat willen ze in het hele land opzetten. Ik ben eerst aan het onderzoeken waar die samenwerkingsverbanden zich überhaupt bevinden. Daar ben ik bijna mee klaar. Het is heel verspreid en ik probeer echt de witte vlekken in kaart te brengen. Zoals in Noord-Holland heeft bijna elke regio een samenwerkingsverband. Alleen daar doen gewoon sommige gemeentes niet mee. Middels zo'n landkaart willen we ook de gemeentes die niet meedoen laten zien dat iedereen meedoet behalve jullie. Vervolgens wil ik langs alle succesvolle samenwerkingsverbanden gaan – op advies van Rinske – om te praten waarom deze nou zo goed zijn en wat zien zij als succesvolle factoren. Ik ben al in de literatuur opzoek naar succesfactoren gegaan. Deze wil ik dan vervolgens bij jou gaan toetsen. Of jullie dat ook hebben of juist helemaal niet en het anders zien. Misschien zien jullie ook nog andere factoren als belangrijk. Om vervolgens daar één checklist van te maken en die opsturen naar samenwerkingsverbanden om aan te bieden als houvast. Voor opstartende samenwerkingsverbanden te helpen bij het opstarten en al bestaande samenwerkingsverbanden voor verbetering. Dit is in het kort waar ik me de komende periode mee bezig ga houden. Dit was eigenlijk gelijk de aftrap en daarmee is het interview begonnen. Dit was een klein voorstel rondje van mij. Ik ben bijvoorbeeld al bij Uniek Sporten geweest.

E: Ooh bij Arjo?

L: Ja bij Arjo ja. Straks ga ik door naar Breda. Daar heb ik met Joost Hopmans van de provincie Zeeland afgesproken. Donderdag naar Tilburg. Dus ik probeer iedereen in het land wel af te gaan.

E: Leuk, Leuk.

L: Er zit veel tijd in. Maar om een goed beeld te krijgen vind ik dat je iedereen wel eens gesproken moet hebben. Dus we zijn er nu mee bezig. Misschien kan je nu in het kort vertellen wie jij bent en wat je zoal doet?

E: Ed Noordhuis. Zoals ze dat mooi zeggen ben ik senior consultant aangepast sporten bij de gemeente Venlo het sportbedrijf. Vanuit die functie ben ik voor nu 0,6 FTE projectleider van het regionale project 'Iedereen kan Sporten'. 2005, 2006 werkte ik hier nog gewoon als sportcoach. Toen had ik onder andere twee uurtje sportstimulering voor mensen met een beperking in mijn pakket zitten. Je hebt hier veel gemeenten, school en buurten. Toen hebben we geopperd om te gaan samenwerken. Dat heeft er eigenlijk toe geleid dat we het project Iedereen kan Sporten structureel hebben ingebed binnen de regio. Ik heb zelf ook een zoon met een beperking. Vandaar ook de passie en de enthousiasme. Ik liep er ook daadwerkelijk tegen aan, want hij wilde gaan voetballen alleen er was geen voetbal. Toen ben ik gestart met een clubje en van het één is het ander gekomen. Dat paste mooi bij elkaar bij het werk dat ik deed en de betrokkenheid.

L: Misschien ook wel goed om te vertellen wat mijn passie is met de gehandicaptensport. Ik heb hiervoor stage gelopen bij het KNVB CP-voetbal.

E: Dat ken ik ja.

L: Dat was me heel goed bevallen en vooral met de doelgroep. De voetballers zelf. Ik weet nog goed de allereerste keer dat ik naar Zeist moest. Dat was het eerste contact moment met de voetballers. IK had verwacht dat ze wellicht wat arrogant waren, want dat beeld krijg je toch wel van topvoetballers. Alleen zij waren super aardig en stelde zich gelijk voor. Toevallig – ik zit dan ook één

keer in de week op Papendal – heb ik nog met ze avond gegeten. Toen aan de bondscoach gevraagd dat ik graag in de gehandicaptensport actief zou wil blijven of hij nog een mooi stage adres had voor het afstudeeronderzoek. Hij heeft me in contact gebracht met Rinske de Jong en zo is het balletje gaan rollen.

E: Maar NISB? Dit is vanuit NOC*NSF

L: Ja dat klopt. Allee NOC*NSF heeft vier kennisvragen bij NISB gelegd over de gehandicaptensport en daar was deze er één van. Daarom is het onderzoek opgezet vanuit het NISB, maar omdat er heel veel informatie bij het NOC*NSF ligt, is het eigenlijk een combinatie van beide geworden. Wat ik vooral merk is dat er zoveel namen zijn die zich bezighouden met de gehandicaptensport..

E: Ja, te veel spelers op de markt. Je ziet het hier ook. We hebben gisteren hier een evenement gehad de Venloop. Dan wordt de G-loop georganiseerd door Fonds gehandicaptensport. Wij spelen daar een rol in met de werving en de organisatie. Daarnaast organiseren wij ook wel weer alle reguleren afstanden, kleding, trainingen. We doen wel veel, alleen je zit met vijf verschillende partijen voor hetzelfde evenement. Eigenlijk is dit jammer. Het gaat wel hoor, maar dan moet je het ook echt met elkaar doen en veel overleg hebben. Maar wat je vaak ziet is dat het naast elkaar gebeurd.

L: Dan merk ik zelf ook wel veel bij de gehandicaptensport, omdat ik al met verschillende mensen in gesprek ben geweest. Jammer, maar ik weet niet echt of het ook anders zou kunnen. Iedereen wilt toch wel zijn eigen touwtjes in handen hebben.

E: Dat is het jammerlijke. Ik zeg altijd: wij zijn ondergeschikt aan de rest. Iedereen mag doen wat hij wilt. **Alleen één sterk punt van ons is dat wij de doelgroep centraal zetten**, ons maakt het niet uit of daar iemand staat die zegt: ooh kijk eens wat goed. Prima doe maar lekker. Als die jongens met lekker kunnen meedoen. Dat is ook onze valkuil, als we dat anders deden, hadden misschien ook wel een andere positie.

L: Ja. Misschien goed om wat meer te vertellen over het samenwerkingsverband Iedereen kan Sporten. Wat houdt het in? Wat doen jullie zoal?

E: in 2006 zijn we voor de eerste begonnen met een project. Toen waren er samenwerkingen met gemeenten. **Waarbij ik toen de link heb gelegd met de vindplaatsen van de doelgroep om die daar ook bij te betrekken**. Je kunt altijd maar dingen van bovenaf bedenken, maar het moet ook gevoed worden vanuit de onderkant. Dat is eigenlijk zo snel gegroeid dat iedereen wilde aanhaken en erbij komen. **Eigenlijk werden we van aanjager naar spin in het web**. **Lijntjes verbinden** dat was vaak al voldoende. Wat wij doen – ik heb wat meegenomen – het is nu structureel ingebed. Misschien is het goed om dit door te nemen, zodat jij een beter beeld krijgt en een beetje een idee hebt.

Wat we doen is eigenlijk een soort steunpunt zijn in de regio. Het is gedraaid: eerst deden wij vanuit het beleid van de gemeenten, dus deden we dingen voor de doelgroep. Nu doen we dingen vanuit de doelgroep, waarbij we ondersteuning krijgen van de gemeente. Dit is wel een hele belangrijke ontwikkeling geweest. Wat wij doen is eigenlijk een regionaal project. **Daar zitten zeven wethouders in, er zit een projectleider op die werken inmiddels ook op andere vlakken samen. Nu hebben we ook een klankbordgroep die behalen de inhoudt. Dit zijn de directeuren van scholen, zorgaanbieders. Dit noemen wij partners. Dan hebben wij op dit moment zelfs drie consultants, stagiaires en veel verenigingen. Mensen die zeg maar de uitvoerende rol spelen.** Doelen zijn voor ons – dit is hoe het ervoor staat – we hebben primaire en secundaire. De secundaire doelgroep wordt eigenlijk belangrijk, want we hebben hier sport en zorg heel hoog op de agenda staan, de strategische agenda's van wethouders. Dat is eigenlijk een ontwikkeling dat komt door decentralisatie. Dit zijn

dingen die gebeuren. Eigenlijk is mijn denkbeeld dat je in de toekomst een vangnet creëert voor mensen die niet vanzelfsprekend deel kunnen nemen het aan sportaanbod. Je sluit niemand uit.

L: Dus de doelgroep is heel groot?

E: Kijk je leeft in een tijd van bezuinigingen en je leeft in een tijd dat er heel veel problematieken bij mensen spelen. Van chronisch zieken tot dimensie tot psychische kwetsbaarheid. Daar kun je allemaal verschillende projecten voor opstarten, maar dat gaat geen regio doen. Dat gaat niemand doen. Dus ik denk dat je op termijn er naar moet streven om een vangnet constructie te creëren. Als je positie pakt als steunpunt dan moet het eigenlijk een steunpunt zijn voor iedereen die niet aan het reguliere sportaanbod kan deelnemen. Als je dat als gemeentes kunt faciliteren, dan doe je het goed qua sportstimulering.

L: Dit zou dus een kans zijn voor de andere samenwerkingsverbanden?

E: Ja, absoluut. Dan krijg je zeg maar zo'n steunpunt met een takje gehandicaptensport, takje psychiatrische sport. Dan doen dezelfde mensen op dezelfde manier, alleen dan net even met andere partners lijntjes verbinden.

L: Want in hoeverre zijn jullie daar nu al mee bezig?

E: We hebben een pilot gedraaid voor mensen met psychische kwetsbaarheid in één gemeente. Dat heeft er toe geleid dat nu die mensen dat er draagvlak is ontstaan en die zijn nu aan het kijken hoe ze er een vervolg aan kunnen geven. Dus die schuiven zelf iemand naar voren die bij ons komt aanhaken om plannen te maken, maar dat wel zelfstandig doen. Omdat wij daar niet de tijd en het geld voor hebben. Maar dat krijgt een vervolg vanuit het veld zelf. Dat is waar je naar toe moet. Als het uit het veld zelf komt, dan zegt die betreffende gemeenten: Ja, graag. Die schuiven dan de financiering van een buurtsportcoach en dergelijke door. Dus dat ontstaat gewoon.

L: Dus het is veel meer dan alleen de gehandicaptensport?

E: Ja, vooralsnog niet. De gehandicaptensport is ons primaire doel. Dat staat en daarom zijn we er ook. Maar als je praat over toekomst beeld, dan heb je hier wel een stevig fundament daar moet je iets mee. Je kunt zeggen dit is het en dit blijft het, maar waarom? Als je kijkt naar gewoon de sportstimulering. Iedereen wil je op een norm hebben van zoveel procent dat aan sporten doet. Die mensen hebben ook extra aandacht nodig. Dus dat zou zo maar kunnen dat je daar in de toekomst heengaat. Maar goed dat was even een zijspiongetje.

L: ik heb het opgeschreven als kansen. Ik ga ook opzoek naar kansen. De ene zegt dat je moet aansluiten bij het WMO-gedeelte en de andere zegt ga opzoek naar sponsors. Dit zou weer een andere kans kunnen zijn.

E: Ja dit is wel een ontwikkeling die wil ik wel even met je delen. Je hebt altijd financiën dat is in iedere regio toch wel een probleem of een knelpunt. Wij zitten in een luxe positie, dat wij daar geen problemen mee hebben. Of tot nu toe geen problemen mee hebben. De gemeenten doen allemaal zoveel cent per inwoner. Dat is een afspraak die staat en dat krijg je ieder jaar ook terug. Dus dat is je basis. Dat geld wordt gemachteld, gaat drie keer over de kop en dat is onze begroting. Het geld komt allemaal uit landelijk, sponsors. Maar ook de partners praten mee. Dat is wel redelijk Uniek. Om partner te worden van onze community moet je inbreng hebben. Die inbreng kan twee ledig zijn. Je kunt kiezen voor een evenredige bijdragen naar aanleiding van het aantal mensen of leerlingen dat je in je instelling hebt. Of dat kan in uren zijn.

[Korte stilte]

Op het moment dat je er geld instopt, heb je mogelijkheden om iemand dingen daar te laten doen. Op het moment dat het er niet is, kun je ook niet groeien. Dan moet je zeggen van: je moet iemand leveren die vier uur per week onze ideeën bij jullie gaat uitdragen en initiatieven omarmt. Dan kun je groeien. Eén het zorgt ervoor dat je financiële huishouding op orde blijft en alleen maar groeit. Twee is dat je veel meer kunt doen, omdat je steeds meer mensen krijgt – handjes.

L: Hoe kijken de partners daar tegenaan?

E: Ze zien dat als een kans, want bijvoorbeeld de grootste zorgaanbieder hier in de regio is 'Dichterbij'. Ik hoef je niet te vertellen dat overal de geldkraan dichtgaat en er wordt bezuinigd met als gevolg mensen op straat. Op sportgebied is dat niet erg, want ze hebben altijd ons achter de hand. Dus die keuzes worden makkelijker. Waarbij er wel meer druk bij ons komt te liggen. Maar goed dan komt er ook meer geld mee.

L: Wel interessant om te horen, want van regionale coördinatoren hoor ik vaak van: Ja.. we willen zo graag, alleen het geld is er niet. Utrecht vertelde bijvoorbeeld ook dat ze maar één regionaal samenwerkingsverband hebben, maar dat er gewoon geen geld is. Als ik dan zie hoe jullie het oplossen met partners. Dat partners zich gewoon kunnen inkopen. Ik denk wel dat het belangrijk is dat er bij jullie ook al echt iets staat. Dus je hebt een houvast.

E: Je kunt bijna als partner niet mee. Op dit moment hebben wij 85 procent van de organisatie van de gehandicaptensport of die daar ook een belang bij hebben, hebben wij aanboort. Dat maakt je sterk. Als je er niet bij hoort. Wij zeggen ook ijskoud tegen mensen – nu met de vierdaagse van Nijmegen gaan we meelopen met mensen met een handicap – als jij niet bent aangesloten bij een partner dan betaal je dus gewoon meer geld om deel te nemen. Op die manier ga je er mee om. Daarom ook wat jij net vertelde over de gemeente, dat gebeurt hier niet. Ik heb bijvoorbeeld vorige week – wij doen altijd eens in de zoveel tijd **een rondje langs de velden, waarbij we met alle wethouders gaan praten** – bij bergen geweest. Een kleine gemeente waar nu nog een activiteitscentrum zit, die gaat weg en dan houden zij niks over. Ze hebben dan geen woonvoorziening, echt helemaal niks. Maar die halen het niet in hun hoofd. Op het moment dat zij zeggen ik stop er mee. Dan ga ik naar die wethouder toe en zeg ik: prima, alleen dan moet ik die en die mensen die deelnemen in een dorpje verderop aan activiteiten tellen. Want die komen uit jou gemeente en die zullen bij jou op de stoep staan en vertel het ze dan maar.

L: Ja slim..

E: Doordat wij het geld over de kop laten gaan, kunnen we ook tegen iedereen gemeenten zeggen van: je doet er meer 30 cent in en je krijgt dit terug. **Het is een verdienenmodel. Dus iedere partij die er geld in legt krijgt er veel meer voor terug dan zij er in stoppen. Het is dus een goede investering. Als je dat kunt verkopen, dan haakt er niemand af hoor.**

L: Wat ik denk dat ook een grote reden is om mee te doen, is dat de partijen zien dat er al heel veel partijen zijn aangesloten en zich af gaan vragen waarom zij nog geen lid zijn.

E: Je moet het eigenlijk zien als een soort lidmaatschap. Het mooie is dat je die gedachten dat het vroeger vanuit de gemeente dingen ging bedenken en doen. Dat dit is overgeslagen op de enthousiaste mensen die allemaal iets willen gaan doen. Dat je het nu dus hebt omgedraaid. **Gemeentes zijn nu allemaal faciliterend.** Die durven nu geen nee meer te zeggen, want het is geen vingertje dat je opsteek maar een hele vuist. Je krijgt al die organisaties tegen je in het haan op het moment dat je zegt van: nou bezuinigingen en andersom zeggen van je moet er wel bij horen, want anders kunnen onze mensen niks meer.

L: Heeft dit ook met het grote aanzien van jullie te maken? Want als een gemeente zegt ik stop er mee. Dan kunnen jullie aangeven van: Ja, kijk eens wat je achter laat.

E: Ja, dat wel. We zijn met name een broze samenwerking. Als er één blokje wegvalt dan valt de hele toren niet om. Wij hebben zo'n stevig fundament en die piramide als er hier iets afvalt, dan ligt die daar. Dan is het voor afvallende partijen wel jammer als ze daar niet bij mogen zijn. Je moet financieel onafhankelijk zijn. Je moet niet alleen van gemeentes afhankelijk zijn. Je moet niet alleen van een zorgaanbieder afhankelijk zijn, want dan kun je omvallen. Maar als jij je zekerheid hebt, dan wel. Dan lukt het wel. Wij hebben het als het waren omgedraaid en hebben aan het begin van het jaar aan de gemeenten en zorginstellingen en het speciaal onderwijs gevraagd: wat willen jullie nou? Daar is uitgekomen zoals het nu werkt. Er zijn drie pijlers. Eén pijler is het sportaanbod. Wij hebben alle sportaanbieders in de regio in kaart. Deze ondersteunen wij en die willen we helpen. Om kwalitatief goede zorg te kunnen aanbieden aan de doelgroep. Eventueel bij opstart, als zij daar behoefte aan hebben, kunnen wij ze daar bij helpen. Die dingen. De relatie daar investeren wij op dit moment heel veel in. Dat is één pijler. De tweede pijler is de sportstimuleringsstak. Wij zorgen dat mensen in de instelling en in het onderwijs toe geleid worden tot het sportaanbod. Dat matchen wij. Wij zorgen echt dat mensen structureel aan het sporten en bewegen komen.

L: Dus als ik een vraag heb. Ik ben blind en wil voetballen. Kan ik dit dan aan jullie vragen?

E: Ja. Wij hebben bijvoorbeeld één iemand die ook een beweegmakelaarsfunctie heeft. Die krijgt alle individuele aanvragen en die gaat dan kijken naar het sport aanbod. Is er aanbod, waar kan ik die man naar toe begeleiden, kunnen wij nog iets leuks voor hem betekenen. Bijvoorbeeld de eerste vier keer voor niks mee laten doen. Die zorgt dat diegene daar daadwerkelijk naar toe gaat.

L: Ik vind het een mooi woord: beweegmakelaar.

E: Dat is onderdeel van je steunpunt, want het blijft. Je moet soms mensen bij de hand nemen.

L: in hoeverre neem je ze dan bij de hand?

E: Er wordt contact opgenomen persoonlijk. Wij krijgen een mailtje binnen via onze website. Dan zeg ik tegen Imke: kijk. Zij gaat dan eens op de sportwijzer kijken en zoekt een passende sport. Dan gaat zij praten met Anne die voor het sportaanbod staat. Zijn er nog ontwikkelingen zijn er nog zaken in opstart fase of is er nog een behoefte. Nee. Dan belt ze die man op en zegt dat ze dit en dit voor hem heeft opgezocht. Wat vind je er van? Vind je het leuk? Zal ik een afspraak voor je maken? Dan gaat zij het in gang zetten en dan belt ze hem terug. Je wordt dan en dan verwacht en je mag vier keer voor niks mee trainen. Zijn er verder nog problemen?

L: Als hij nou zegt: ik zit met het vervoer.

E: Dan hebben wij een provinciale vervoersregeling hier in de provincie Limburg. Dan kan dus daar een beroep op worden gedaan. De provincie Limburg geeft een kilometer vergoeding voor de gehandicaptenporters.

L: Zou je dan ook via die regel een busje kunnen regelen? Of zijn het alleen echt vergoedingen?

E: Het zijn echt vergoedingen, maar ze kunnen natuurlijk wel een regiotaxi regelen.

L: Wordt dat dan niet te duur?

E: Een regiotaxi? Nee, dat is toch heel goedkoop. Alleen bij de regiotaxi is het een probleem dat deze niet op tijd rijdt. Maar goed dan gaan we misschien wel te veel op de inhoudt in.

L: Ja, klopt. Maar wel interessant, want bijna niemand heeft zo'n echte vervoersregeling in de provincie. Rinske vertelde mij dat Limburg de enige provincie is die dat wel heeft, terwijl je in veel provincie hoort dat het vervoer toch wel een probleem is.

E: Als er echt een vervoersprobleem is. Dan proberen we mensen te matchen die samen dezelfde sport kunnen gaan beoefenen. Deze mensen kunnen dan ook samen rijden, want als jij met je rolstoel toch die kant op moet, dan kan ik je oppikken. Zo ontstaat dat.

L: In hoeverre werk je samen met andere regionale samenwerkingsverbanden? In Limburg zijn er drie. Heb je daar veel contact mee?

E: Dat is heel moeilijk. Ik zou eerst even die pijler toelichten en dan kom ik hier op terug.

L: Oké dat is goed.

E: Dat is de pijler sportstimulering. Wij gaan met die partners praten: zorgaanbieders, speciaal onderwijs, van wat willen jullie? Waar ligt de behoefte. Mountainbike of Wandelen of wat je maar wilt. Dan gaan wij kijken of daar verenigingen voor zijn. Zo nee? Dan zorgen wij er voor dat een vereniging die geen G-aanbod heeft daar aan gemached kan worden. Dan gaan wij daar clinics organiseren door begeleiding naar de verenging toe. Dat is eigenlijk wat we doen. Dus sportstimulering.

De derde pijler en daarom wilde ik die even benadrukken, is dat wij jaren hebben gemerkt dat wij ons zelf niet genoeg verkochten. We hebben niet gezegd: Wij zijn... en we gaan het ver markten en marketing. Dat was niet onze business. Toen kwamen het speciaal onderwijs en de zorgaanbieders – de partners – met het idee om de mensen terug te zetten in de maatschappij. Dat doe je door deelname aan regionale of landelijke, reguliere evenementen mogelijk te maken. Dus die drempels wegnemen. Wij lopen met 125 man d Nijmeegse vierdaagse. Gister hebben we er 250 aan de start gehad van de Venloop. Die lopen gewoon volop mee. Dan heb je er ook G-loop bijzitten waaraan er 60 meedoen. Maar je hebt dan nog gewoon 190 mensen die meelopen met het reguliere evenement met een handicap. Dat is wel iets waar je je marketing op kunt afstemmen, want als we in Nijmegen gaan lopen dan maken we naam. We hebben SBS 6 hart van Nederland gehaald en het NOS journaal. Wow! Dan zet je jezelf ook op de kaart.

L: Is het speerpunt dan meer communicatie gericht of komt dat erbij de communicatie en marketing bij het speerpunt?

E: Ik straal altijd uit dat je moet afwegen wat het kost en wat het voor je oplevert. Als je kijkt naar het sportstimulering dan moet je daar in investeren om meer mensen aan het sporten te krijgen. Als men deel gaat neme aan de vierdaagse dan kun je je afvragen van die 125 mensen, dat er 60 voor het wandelen gaan en de rest vindt het evenement leuk. Dat weegt niet op tegen de kosten wat zo iets mogelijk maken. Wat je dan doet, is dat je gaat kijken wat je hier voor een meerwaarde uit kunt halen. Dan ga je kijken naar PR en communicatie. Als jij een advertentie moet plaatsen in de krant kost het je zoveel. Nu kun je zeggen het budget doe ik daarin, want dan is dat tevens je marketing-tool.

L: Aan de ene kant wil je sporten dus mee laten doen aan een regulier evenement, maar aan die andere kant is het ook een stukje slim spelen om meer aandacht te krijgen.

E: Ja. Ze willen zelf. Ze willen vanuit hun eigen behoefte deelnemen aan de maatschappij. Dit is de instelling die sommige heel belangrijk vinden. Hoe kan je dat doen buiten het sporten bij een vereniging? Je kunt ook gehandicapten mee laten doen aan grote evenement. Dit gaan wij mogelijk maken door het verzorgen van trainingen. We stellen een arrangement samen en dan laten we ze deelnemen. Die is mooi hoor. We gaan deze week 95 wandelaars inschrijven.

Dat zijn eigenlijk de drie pijlers. 1 het sportaanbod waar NOC*NSF een belangrijke partner in is. Sportstimulering dat doe je eigenlijk vanuit je partners om mensen door te begeleiden naar het sportaanbod. Alles is hierbij ook gericht op datgene wat er ook is. De derde is mensen terugzetten in de maatschappij. Dat zijn de dingen die wij doen. Daar onder hangen dan diverse projectjes en noem maar op.

L: ik vind vooral de laatste pijler erg uniek en vind dat vanuit een NOC*NSF meer aandacht aan moet worden besteed.

E: Kijk je hebt bonden. Doen allemaal maar, maar dat is een te ver uit mijn bed show. Niemand weet wat er in de regio zit. Die heb je. Je hebt ons. Je hebt de verenigingen zelf. Dan heb je nog het huis van de sport. Dit zijn de provinciale organisaties. Allemaal verenigingen ondersteuners. De bonden doen maar, want er was niet eens een samenwerking, terwijl wij weten wat er speelt. Nu zie je dat iemand vanuit het NOC*NSF namens de bonden aansluit bij ons overleg 1 keer in de zes weken om afstemming te zoeken. Als wij iets opstarten bij een vereniging dan zeggen wij tegen een bond: wat hebben jullie te bieden? Kunnen jullie daarin ondersteunen? Dus dat is al de meerwaarde nu. Samenwerking. Wij willen in december een bijeenkomst organiseren voor verenigingen met workshops, omdat de verenigingen dat zelf wilde. NOC*NSF zeg het maar wat hebben jullie te bieden? Sticker erop NOC*NSF hup hup hup. Als jij gaat samenwerken met elkaar, dan haal je de winst eruit.

Maar over samenwerking gesproken, even een bruggetje naar die andere regio's. In Limburg zijn wij toen begonnen. Dat is neergezet in Noord-Limburg. Alleen wij gingen heel snel omhoog. Het project werd ook tussentijds herschreven. Ambitieuzer opgesteld. Tot op een gegeven moment het in 2012 structureel werd. Wat je toen zag is dat de provincie vroeg om ook in andere regio's te kunnen opstarten, want dit is zo'n succes. Dat heeft men geprobeerd, alleen daar doen ze het net op een iets andere manier met net iets andere mensen. Ze geven daar één partner meer macht als in de andere. Die zitten tegen gemeenten aan te hikken en het is als het waren roepen in de woestijn. Zij krijgen het dus niet van de grond. Wat nadelig voor ons is, want wij hebben gezegd pak onze naam maar. Dat is wel dom geweest van ons. We hadden kunnen zeggen: Dat kan, maar dan moeten jullie wel bij ons aanhaken. Wij hebben ook geen subsidie van de provincie, wij zijn geheel zelfstandig.

L: Ze proberen wel van jullie te leren?

E: Ja, maar dat kan niet. Dan zeggen ze dat kunnen we niet betalen of we hebben er de uren niet voor. Terwijl wij een organisatie hebben met vier man, een projectleider en als ik mensen nodig heb dan huur ik ze gewoon in. Snap je. Dat is wel het verschil.

L: Ja. Want mij dan opvalt, is dat er in Maastricht helemaal niks is. Heeft dat daar dan met de cultuur te maken of waarmee?

E: Nee. Op een gegeven moment is mijn werkgever, dat is in principe hier de gemeente Venlo. Vanuit daar werk ik ook. Maar op een gegeven moment werd ik gevraagd in Maastricht in Brunssum om wethouders toe te spreken en vertellen wat er allemaal mogelijk is als je gaat samenwerken. Toen zeiden ze hier: wacht even het loopt de spui gaten uit, want je bent uren aan het draaien dat improductieve uren zijn. Dus daar gaat een prijs tegenover staan en dan is het afgelopen.

L: Opzicht een hele eer dat je daar voor bent gevraagd?

E: Ja dat wel. Alleen het gaat ten koste van het werk hier. Eigenlijk is het ook niet onze taak. Het is een taak van het huis van de sport om dat te faciliteren.

L: Hebben jullie veel contact met de provinciale sportraad?

E: Ja, dat wel. De provincie Limburg was vorige week nog hier. Die was weer heel enthousiast. Ik vind het ongelooflijk, dus dat is altijd wel een issue geweest. Wij hebben een onafhankelijke positie. We hebben niks met gemeentes, niks provincies, niks met zorgaanbieders, niks met het speciale onderwijs. Als er eentje wegvalt maakt het in principe niet veel uit, want wij zijn gewoon stabiel.

De samenwerking is en blijft moeilijk. We hebben al wel eens gezegd kom maar eens bij ons aanhaken. Dat is allemaal moeilijk. Zij hebben dan weer een subsidie relatie met de provincie en dan mag dat niet. Dat is waar je op landelijk gebied helemaal tegenaan ga lopen.

L: Ja, want hoe bedoel je?

E: Even het beeld van NOC*NSF: allemaal steunpunten met als basis allemaal dezelfde taken die op regionaal of lokaal niveau ondersteuning bieden. Ja maar die provincie wilt dat niet. Die wil het niet iets anders. Daar wilt die gemeente dat niet. Het past niet in het beleid. Dat zijn wel knelpunten. Dat is voor jullie ook hoe je het gaat neerleggen. Wat wel en wat niet? Jaa... ik weet hoe wethouders en mensen zijn. Die kijken vooral naar hun eigen en wat zindert het voor mij.

L: Misschien wel een mooi puntje om op in te springen: de cijfers. Uniek Sporten kan echt laten zien dat naar aanleiding van het samenwerkingsverband de cijfers omhoog zijn gegaan. Waarom vraag ik hierna, omdat door die cijfers je juist aan andere provincies of regio's laten zien dat een regionaal samenwerkingsverband wel werkt en dat het de sportparticipatie daadwerkelijk verhoogd. Dus in hoeverre hebben jullie cijfers. Dus bijvoorbeeld we begonnen met 10 procent sportparticipatie en die is nou naar 50 procent gegaan.

E: Ik heb die cijfers wel en we hebben fantastische cijfers. Alleen ik krijg die vraag heel vaak. Ik beantwoord hem nooit gelijk. Met name bij wethouders: hoeveel in mijn gemeente meer.... Dan stel ik altijd de wedervraag: stel nou ik krijg duizend euro om een sport te gaan opstarten welke keuze moet maken. Ik kan er vijf met een meervoudige handicap in het zwembad neerleggen met tien vrijwilligers erom of ik kan twee g-voetbal teams opstarten. Welke keus maken we dan? Als wethouders zijnde wat wil? Wil je er voor iedereen zijn of wil je lekker scoren?

L: ik zou voor die eerste gaan.

E: Maar je wilt aantallen weten? Dat is dan toch raar. Het G-voetbal is vier keer zo veel voor hetzelfde geld. Snap je?

L: Ja, ik snap hem.

E: Het zet mensen aan het denken. Het gaat niet om aantallen. Het gaat erom dat je uitstraalt dat iedereen een kans krijgt om te sporten. Vandaar ook onze naam. Dan gaat het niet altijd om scoren en het gaat niet altijd om aantallen. Vaak nodig ik ze dan ook nog eens uit om te komen kijken. Ga eens in zo'n zwembad kijken. Daar gaat het wel om. Als je gaat kijken wat het kost om die man daarheen te brengen en één iemand te laten sporten. Of je start G-voetbal op waarbij het veel makkelijker is om meer mensen te laten sporten. Maakt het dan uit die resultaten?

L: Wat met die resultaten wordt bedoeld is om andere partijen te laten zien dat het wel werkt. Om te pushen als het ware.

E: Die heb ik ook wel. We doen dat om de twee jaar. Ik heb hier van 2013 de stijging van het sportaanbod. In 2006 hebben we de eerste monitor gedaan. Dan zie je dat we onze eerst nul-meting hebben gedaan en dat we 62 sportaanbieders in deze regio hadden. 126 aanbieders hadden we in 2013. 103 procent meer sportaanbod, want dat kan je monitoren, dan in 2006. Het sportaanbod kun je meten. Dus het is over de kop gegaan en momenteel zitten we boven de 135. Dit zijn duidelijke cijfers ofniet?

L: Ja.

E: Dan sport als middel: Dit is die andere pijler. De vierdaagse van de gemeente Nijmegen en de Venloop. Nu hebben er gister bij de Venloop 250 mensen meegedaan. Je ziet hoe dat ontstaat. De vierdaagse zijn we wel hetzelfde gebleven en niet gestegen, maar dat komt ook omdat we de kwaliteit wilde waarborgen.

De differentiatie van de sporten. In 2007 hebben we gekeken bij die 62 aanbieders. Waren er 23 takken van de verschillende sport. In 2013 waren dat er 44. Dus de differentiatie van de sport is meer dan verdubbeld. 91 procent en nu zitten we inmiddels al boven de 100.

L: ik vind het interessant dat je niet naar de sportparticipatie kijkt.

E: Maar dat is ook veel moeilijker te meten. Hoeveel mensen hebben een handicap? Wat is een handicap? Dat zijn discussies. Hoe ga je mensen die niet kunnen lezen en schrijven interviews afnemen? Het is dus moeilijk om daar goede cijfers van te krijgen. Dus we hebben dan als samenvatting: Een stijging van het aantal sporters bij de respondenten. Al die sportaanbieders krijgen dus een enquête en dat is dan in het kader van die sportaanbieders. Die weten precies hoeveel zij er meer of minder hebben. Ook wordt de tevredenheid en knelpunten gemeten. 37 procent van de verenigingen geeft nog altijd aan dat vervoer een knelpunt is. Accommodatie, subsidies, technisch kader. We vragen of nog ze willen uitbreiden. Zo monitoren wij eigenlijk. Als jij kunt zeggen van we zijn met zoveel sportaanbieders begonnen en we zitten nu met meer als verdubbeling. Dat wil zeggen dat de activiteiten die je doet toch wel iets goed doen, want anders kan het niet zo zijn dat het verdubbelt. Het moet ergens aanliggen. En je mag aannemen dat je daar dan toch wel een bijdrage aanlevert.

L: Interessant om te zien dat er vanuit een hele andere hoe wordt gemeten.

E: Dan zeg ik er altijd ook nog bij als we dit presenteren: luister het hadden ook nog eens dubbele cijfers kunnen zijn, maar dan hadden we niet elke doelgroep gehad. Dit is fantastisch, maar the sky is the limit.

L: In hoeverre ga je nou door om mensen aan het sporten te krijgen. Ga je net zolang pushen of houdt het op een gegeven moment op?

E: Je moet het omdraaien vind ik. Je moet zorgen dat al jouw partner organisaties, zoals het zorgaanbod en het speciaal onderwijs, sport zo belangrijk vinden. Dat mensen gestimuleerd worden voor een actieve gezonde leefstijl. Als je dat doet. Je moet de mensen niet individueel gaan zitten pushen. Als er een cultuur is van sport en bewegen. Als je die cultuur kunt kweken met zijn alle en als steunpunt heb je daar een rol in, dan is het anders. Dan hoort het individu misschien van die en dat groepje van 'eh wat hebben jullie gedaan, maar jij sport bij een vereniging en dat wil ik ook'. Dan draai het om. Want zelf heb je dat invloed niet op het individu, maar de omgeving wel. Zeker bij onze

doelgroep. Dat is ook met je communicatie en PR, als jij een activiteit opstart. Heel veel mensen richten zich dan op de gehandicapten zelf om die enthousiast te maken voor het sporten. Ik vind dat je in de schil daar om heen moet zitten. Als ouders tegen hun kind zeggen dat ze moeten gaan sporten, dan komt dat beter over dan wanneer je een berichtje in de krant zet met daarin: we nodigen je uit voor een clinic of zo.

L: Dus gewoon veel breder kijken dan de doelgroep alleen?

E: Ja. Dus eigenlijk wat je ziet, is dat je gewoon de verbindende factor moet zijn.

L: Ik heb dus eerst in de literatuur gezocht naar samenwerking. Iedereen heeft er wel wat over te vertellen of geschreven. Ik heb vier modellen erbij gepakt die over samenwerking gaan en naar andere praktijkvoorbeelden gekeken. Uiteindelijk heb ik daar een aantal speerpunten uitgehaald en daar een eigen model van gemaakt. Nu wil ik kijken in hoeverre dat ook bij jullie het geval is. Binnen jullie samenwerking. De eerste is bijvoorbeeld een gezamenlijk doel: hebben jullie bijvoorbeeld een gezamenlijk doel waar je met zijn alle naar toe wilt.

E: Nee. Het heeft wel raakvlakken. Wij hebben geen gemeenschappelijk doel, maar wel een gemeenschappelijk belang: een actieve, gezonde leefstijl. Dat vinden wij allemaal belangrijk. Hier willen we allemaal naartoe. Een gemeente die vindt het bijvoorbeeld belangrijk dat alle inwoners kansen krijgen en overal aan mee kunnen doen. Iedereen heeft weer andere doelen, maar de gemeenschappelijk deeler, iedereen heeft een belang bij een actieve en gezonde leefstijl van de doelgroep.

L: Dus het belang zou voor iedereen hetzelfde moeten zijn, alleen het doel kan van elke partij verschillen?

E: Ja, natuurlijk. Alleen de één ziet sport als middel en de andere ziet het weer als doel. Maar we hebben allemaal wel het belang er van. Om de doelgroep aan het sporten te krijgen.

L: Hoe stemmen jullie dit op elkaar af?

E: Wij nemen daar het voortouw in en zorgen bij onze drie doelen die wij stellen – de drie pijlers – dat alle doelen van de partners hierbij aansluiten. Eentje komt er vanuit het zorgaanbod; zet ze terug in de maatschappij en sportstimulering komt vanuit het onderwijs. Dat zijn de doelen van hun. Die zijn in het beleid hebben staan. Dat is onze gemeenschappelijke deeler. Dat is voor ons de verbindende factor om dit te kunnen doen. Dan zeggen we tegen de gemeente: kijk is dit komt er uit. Vervolgens gaan we van iedere pijler een uitvoeringsplan maken en bij de pijler sportstimulering vragen we bijvoorbeeld de vakleerkrachten om het in te vullen. Wat willen jullie, wanneer en hoe? Bij die andere pijler die participatie door sport – die evenementen – vragen we de zorgaanbieder? Zeg het maar. Zij maken de pijlers en wij brengen het alleen bij elkaar. Wij gaan het coördineren.

L: Opzicht wel helder: het gaat niet om doelen, maar het belang van iedereen moet hetzelfde zijn.

E: Ja.

L: Is dat uiteindelijk belang dan meer mensen met een beperking aan het sporten te krijgen? Of meer het gezonde belang en iedereen kan participeren in de maatschappij.

E: Dat zijn de verschillen en wij voegen die samen. Dat is wat jij net zegt: het verschillende belang. Voor ons als gemeenten maak het toch niet uit dat mensen in de maatschappij mee kunnen. Ik heb wel het belang bij scoren en cijfers: meer mensen aan het sporten te krijgen. Dat is mijn belang.

L: In hoeverre worden er onderlinge afspraken gemaakt tussen alle partijen? Is dat belangrijk?

E: Wij doen een rondje langs de velden. Ik stel eerst de jaarlijkse cyclus vast. Wat is er verandert de afgelopen jaren. We gaan de dingen die we gedaan hebben evalueren. Eens de twee jaar doen we die meting erop en dan gaan we eerst naar de gemeente. Dit is wat we het komende jaar willen gaan doen, hoeveel geld we nodig hebben en op deze manier willen we dat aanvliegen. Dan krijgen we een akkoord of niet natuurlijk, maar meestal is dat wel goed. Het jaarplan wordt dan vastgesteld. Dit willen we gaan doen met die pijlers eraan. Vervolgens gaan we naar de partners en zeggen we: dit hebben we vastgesteld, alleen hoe willen we het invullen. Wat is jullie.. Dan krijg je dus de uitvoeringsplannen. Wij hebben daar ook consultants aangekoppeld. Jij bent verantwoordelijk voor sportstimulering. Jij bent verantwoordelijk voor het sportaanbod en jij bent verantwoordelijk daarvoor. Dat is een beetje hoe wij werken. Die gaan dus met die partners samen invulling geven aan die pijler. Hoe gaan dat dan doen? Dus dit is wat-vraag, dat ligt bij de gemeente en de hoe vraag ligt bij de partners.

L: Dus er worden wel degelijk afspraken gemaakt van we gaan dit doen en de manier waarop we dat gaan doen staat vast. Als een partij zich niet aan de gemaakte afspraken houdt, spreken jullie ze er dan op aan.

E: Nee. Welke partij zou zich waaraan niet houden?

L: Je maakt een afspraak met een zorginstelling die zegt dit jaar gaan we dit en dit doen. Stel je voor hij zegt ik doe vijf clinics dit jaar en doet er uiteindelijk maar 3.

E: Dat is mijn taak dan. Wanneer partner bijvoorbeeld een zorginstelling vijf clinics wil aanbieden, dan wordt dat de taak van de consultant. De consultant maakt dan met de zorginstelling hierover een afspraak. Die moet dat dan gewoon doen en als die het niet doet dan moet die tegen mij verantwoorden waarom die het niet heeft gedaan. Waarom het wel of niet gelukt is.

L: Wat ik hier los probeer mee te krijgen, is het ook belangrijk voor die andere samenwerkingsverbanden om onderling afspraken te maken. Moet dit uiteindelijk op de checklist komen.

E: De mensen en behoeften kunnen ze kwijt en diegene moet dat dan gaan organiseren. Op het moment dat die niet realistisch zijn, dan moeten we daarin in overleg gaan. Goed dan kom ik in beeld en dan ga ik meestal op managementniveau praten. Bij jullie willen ze wel hele raren dingen met zoveel inbreng kan dat natuurlijk nooit. Je kunt geen twintig clinics willen. Dat kan natuurlijk nooit. Vaak gaat dat goed. Wij hebben zoveel kansen en mogelijkheden dat is onbeperkt, alleen je moet het juist kleinhouden. De dingen die je belooft en die je afsprekt die moet je wel nakomen. Tenminste dat vind ik heel belangrijk. Je kunt beter vijf dingen goed doen, dan 10 dingen half.

L: Dat zou bijvoorbeeld op de checklist kunnen staan. Zorg eerst dat je vijf dingen goed doet, dan dat je er tien half doet.

Wat ik ook gevonden heb, dat zijn de juiste mensen in een team. In hoeverre houden jullie daar rekening mee?

E: Het is heel moeilijk: je hebt veel enthousiaste mensen en je hebt mensen die het verschil kunnen maken, die het kunnen vertellen zeg maar. De ene heb je nodig en de andere heb je nodig. Heb je één van de twee niet, dan ben je weg. Je moet het zowel op wethouders en directie niveau kunnen vertellen. Je moet het verhaal kunnen verkopen en mensen weten te binden. Als dat jij met de

doelgroep moet kunnen omgaan. Die combinatie hebben niet veel mensen, daarom maakt het ook moeilijk hoor.

L: Het is dus belangrijk dat je die feeling hebt met de doelgroep. Aan de andere kant moet er ook wel kennis zitten over de manier van over brengen.

E: Kijk Poline die in midden-limburg zit is fantastisch met de doelgroep, alleen die is niet instaat om het te kunnen overbrengen naar de wethouders. Zij kan haar verhaal dus niet verkopen. Ze kan niet zeggen van: zo gaan we het doen. Zij kan die kar niet trekken. Dan is het wel heel lastig hoor. Ik ben het dus met je eens dat het dus bijna persoonsafhankelijk is. Het gaat echt om de mensen die jaar daar neerzet.

L: Met de mensen waar ik mee gesproken heb, die hebben echt die passie en de feeling voor de gehandicaptensport.

E: Ja, dat is ook wat ik zeg. Je moet het gewoon voelen. Je doet zoveel meer dan alleen een stukje bewegen. Je geeft die mensen echt een inhoud in het leven. Zo'n Nijmeegse vierdaagse dat maakt zoveel los bij de mensen. Echt heel gaaf.

L: Communicatie tussen verschillende partijen. Hoe is dat geregeld.

E: Wij zijn het steunpunt. De verbinden factor tussen alle partijen.

L: Is dat dan mailtjes sturen of even snel bellen?

E: Nee. Langs gaan. Wij zijn dus bezig met het rondje langs de velden, waarbij we alle gemeentes afgaan. Dan gaan we kijken of er nog wat leeft of er nog ontwikkelingen zijn en dan gaan we van onze kant het verhaal vertellen. Het is ook een beetje netwerken en relatie beheren en het contact op peil houden. Kijk ik heb nou de website van Iedereen kan Sporten en ik vanmorgen nog een mailtje gestuurd naar alle partners met informatie over het nieuwe logo. Dat soort dingen daar moet je ze attent op houden. Je moet ze voeren, postertje, betrekken erbij. Een promotie film hebben we laten maken. Het zijn allemaal die kleine dingetjes. Zorg dat je in beeld blijft.

L: Wat ik hier eigenlijk mee bedoelde is de communicatie tussen de samenwerkende partijen. Maar wat ik zo hoor is de PR en marketingcommunicatie ook enorm belangrijk?

E: Communicatie tussen partijen daar moet je ook niet tussen willen zitten. Het kan soms zelf zo zijn dat het concurrenten van elkaar zijn. De ene zorgaanbieder en de andere zorgaanbieder die allebei dezelfde doelgroep aanspreken. Daarvan moet je niet verwachten dat ze voor jou project samen om tafel gaan. Het kan wel, maar niet altijd. Het moet niet vanzelfsprekend zijn. Jij moet juist voor die ene het gevoel geven van je hoort erbij en dat moet je het zelfde doen bij de andere partij. Dat klanten van beide partijen gezamenlijk kunnen sporten. Dat vinden ze natuurlijk niet erg.

L: Oke. En evalueren?

E: Wat ik heb gemerkt is dat wij tijdens de laatste evaluatieronde wij dit hebben gedaan: zijn de kerntaken gedaan. De passie en enthousiasme van de mensen ze pakken alles op. Alleen je moet echt filteren. De rem erop houden. Dat klinkt raar.

L: Dus niet te veel hooi op de vork?

E: Nee!

L: Net noemde je het woord 'taken'. In hoeverre worden de taken afgebakend. Dat wil zeggen dat jij hier verantwoordelijk voor bent, hij daarvoor en zij daarvoor.

E: Wij werken met die uitvoeringsplannen. Consulenten maken dus afspraken met de partners samen in samenspraak van.. ze krijgen van mij een opdracht beschrijving. Bijvoorbeeld één van die pijlers. Neem nou sportstimulering. Daar staat dus in dat je samen met de partners, zoveel blokken van clinics moet organiseren en ondersteuning moet bieden aan vijf sportdagen. Dat zou bijvoorbeeld een uitvoeringsplan kunnen zijn wat samen met die mensen wordt opgestart. Dan worden er door mij afspraak, resultaatafspraken gemaakt. Ze worden dus ook afgerekend op resultaten. Ik vertaal dat weer richting mijn rapportage en het rondje langs de velden bij de evaluatie. Zo sturen wij, dus wel resultaat gericht werken. Maar maak gewoon concreet SMART afspraken. Zoveel clinics, zoveel deelnemers. Waarbij elke partner en consulent zijn of haar eigen taak heeft. Hier zijn wij niet verantwoordelijk voor. Dit moeten ze samen afspreken. Dat heeft weer met de hoe-vraag te maken.

L: Oké. Vertrouwen en controle. In hoeverre is die onderlinge balans van belang?

E: Ja, dat is een lastige. Wat je ziet is dat je het wel probeert, maar op een gegeven moment dan toch weer... Ik vind dit een hele lastige. Wat in principe moet het zo zijn dat als ik projectleider ben, ik niet meer bezig hoeft te zijn met inhoud. Wat gebeurt: die wordt zwanger of daar loopt iets niet goed. Je komt nooit helemaal uit die cirkel. Dat kan door omstandigheden zijn, zoals ziektes. Het kan ook zijn, omdat je gewoon vindt dat iets niet goed gaat. Kijk bij die Venloop bijvoorbeeld, is een jonge verantwoordelijk voor de sportstimulering. Die is daar in door geslagen. Ik heb gezien dat alle partners dingen gratis kregen. Dat vind ik niet goed. Vooral omdat daar zoveel geld in gaat zitten. Er moet geen onderscheid worden gemaakt. Ik denk dat geven niet de manier is. Alle extra dingen die mensen nodig hebben of alle extra kosten die er worden gemaakt, daar moet je in investeren. Als je dingen voor niks gaat doen dan sla je door en dan moet je ingrijpen. Dan moet je goed gaat evalueren en duidelijke afspraken gaan maken. Hoeveel passie ik ook heb en hoe graag ik het de doelgroep ook gun, als ik alles maar gratis weggeef dan leren zij daar niks van. Ook die discussie met vervoer daar doen wij reactief op handelen. Waarom? Omdat ik mijn andere zoon ook naar het voetbal moet brengen. Dus hem ook. Waarom moet er voor hem een bus klaar staan. Voor die andere staat ook geen bus klaar. Snap je?

L: Ja, ik snap hem.

E: Zo gaan wij er hier mee om. Geef je ze maar kortingen en gratis dingen, dan is het eigenlijk omgekeerde discriminatie.

L: Ja, helder. Is iedereen binnen de samenwerking bij jullie verantwoordelijk? Of zijn uiteindelijk jullie de eindverantwoordelijke?

E: Nee, er is uiteindelijk commitment. Je moet er voor waken dat je er niet voor wordt gezien als: Oké alstublieft hier heb je het en regel het maar. Wel mooi dat het je het zegt. Bijvoorbeeld van het rondje langs de gemeentes dan confronteer ik ze ook van: wat doe jij voor ons? Ik kwam binnen en ik zag in het gemeentehuis geen flyers van Iedereen kan Sporten liggen. Jullie hebben een promotiefilmpje ontvangen is die op de lokale omroep te zien? Daar staan we gezamenlijk voor. We hebben gezamenlijk die ambitie, dus moeten we er ook gezamenlijk aan werken. Wij moeten dat aanjagen, coördineren en regelen. Dan zie je vaak en zeker als je zegt twee dorpen verder is het wel en daar krijgen ze heel veel positieve feedback op hé.

L: Wat ik mooi vind om te horen, is dat als ik andere partijen hoor praten over een gemeente. Dan geven zij aan dat de gemeente vaak heel terughoudend is en niks wil bekostigen. Als ik dan hoor hoe jij over de gemeente praat, zie jij de gemeente echt als een grote kans.

E: Ik probeer het bij een gemeente juist om te draaien. Wilt de gemeente niet dan ga ik naar de volgende. Dan zien ze vervolgens dat iets werkt en komen ze vanzelf naar je toe, omdat ze we mee willen doen. Dat is hoe het werkt.

L: De gemeente is dus eigenlijk één grote kans en geen kans?

E: Ja, zeker. Het ligt natuurlijk ook wel weer aan de personen.

L: Wat ik van Rian Hermans hoorde, is dat wanneer je een wethouder hebt die niks met sport heeft en al helemaal niks met gehandicaptensport dat de boel stagneert. Je hebt dan gewoon pech met de wethouder en toch wel een probleem

E: Er is toch beleid gemaakt binnen een gemeente. Iedere gemeente heeft beleid dat sport of in ieder geval recreatie voor de mensen is bedoeld. Dit zit bij iedereen in het beleid. De wethouder die moet zorgen dat hij beslissingen neemt vanuit het college. Het is een beslisser en niet iemand die het beleid maakt. Dat is wel een verschil en hij is er maar voor vier jaar en het beleid is er vaak veel langer. Dus als je zo'n wethouder confronteert met het beleid dat is geschreven. Dan moet hij hier wel mee ingaan, want hij kan niet tegen het beleid ingaan die andere gemaakt hebben. Dus de wethouder is niet iemand die onderschat moet worden. Hij moet vaak een podium krijgen om te laten zien: kijk is politiek ik wil veel stemmen hebben. Zo moet je naar de materie kijken. Dus een wethouder kan niks met sport hebben, dat maakt niks uit. Die gemeente heeft dat vaak wel of anders de provincie wel of anders het NOC*NSF wel. Straks wil jij daar als wethouder wel bijstaan op het moment dat er successen zijn. Dan ga je andersom denken. Snap je wat ik bedoel?

L: Ja. Wat ik hier zie is dat er heel anders naar een gemeente wordt gekeken.

E: Ja. Want die zijn niet belangrijk. Die willen wel belangrijk zijn en daarom moet je ze die kans ook bieden. Maar als het niet is: prima. Dan gaan we wel verder naar de volgende. Dat geldt ook voor de provincie. Als de provincie niet wilt meewerken, dan gaan we gewoon verder naar het landelijke beleid. Dan denkt de provincie straks: ooh shit. Die positie moet je hebben en zo ga je met gemeenten ook om. Dat werkt vaak beter. Ik heb al gedreigd vaker. Wij wonen vlak bij het gebied, met één van de dichtstbevolkte gebieden: het Ruhrgebied. Lig in Duitsland en daar praten ze allemaal Duits. Dat ligt hier op een steenworp afstand. Daar is nog niks op het gebied van gehandicaptensport, zullen we daar eens gaan kijken. Dan denken ze allemaal van: ooh shit en dan zijn we ze kwijt en daarom laten ze het niet gebeuren.

L: Zou Duitsland ook nog een kans zijn?

E: Ja. Absoluut. Daar ligt nog helemaal niks. In Nederland zijn we wat dat betreft veel verder. In Duitsland is helemaal geen beleid, dus daar ligt voor ons echt wel een mogelijkheid om daar te gaan shoppen. Wij kunnen naar boven kijken, wij kunnen naar beneden kijken en we kunnen ook nog eens opzij kijken.

De valkuil ligt ook. Je moet commercieel denken, je moet ondernemerschap tonen. Met name op het financiële gebied. Het is de onafhankelijkheid dat je sterk maakt. De aangesloten gemeentes die denken er niet over om af te haken. Als het zouden doen prima. Als er twee afhaken, dan haal ik er twee in Duitsland bij. Dus dat gaat helemaal niet gebeuren. Als er een partner afhaakt. Prima, maar die mensen gaan tegen hun in het geweer komen. Concurrentie onderling dat willen ze niet, dus zo moet je denken. Strategisch denken. Qua geld krijgen wij dus die 30 cent per inwoner. Je moet kunnen doordenken en commercieel denken. Het verkopen van je plannen is enorm belangrijk. Lukt iets niet dan moet je gaan matchen. Probeer partijen bij elkaar te krijgen die elkaar kunnen helpen

en ondersteunen. Dat is ook enorm belangrijk voor samenwerking. Doordenken. Het is prachtig als je zo kunt verbinden.

L: Maar je moet het natuurlijk wel kunnen?

E: Het is ook lastig hoor, want je moet niet verstrikt raken in je eigen web. Wanneer iets is gemachteld moet je het laten lopen. Het is dan klaar. Maar er komen dan wel vijf andere groepen en die vragen zich af waarom de ene groep wel gratis mag en de andere niet.

L: Wat zijn nou belangrijke vaardigheden / kern kwaliteiten van een regionaal coördinator?

E: Ondernemerschap is een hele belangrijke. Je moet zowel op strategisch als op uitvoerende niveau kunnen meedraaien. Je moet in staat zijn beleid te vertalen naar de praktijk. Dus je moet weten wat een gemeente wil en je moet weten wat een organisatie wilt. En je moet een enorme bruggenbouwer zijn. Het verbinden van organisaties, het onderwijs, gemeentes. Allemaal lijntjes en je maakt er één heel web van. Als coördinator ben je dus de spin in het web die alles bij elkaar houdt. Als je geen bruggenbouwer bent dan gaat het gewoon niet.

L: Ik heb nu al wat kritische succesfactoren genoemd. Zie jij zelf nog belangrijke factoren waarvan je denkt deze moeten zeker op de checklist komen? En hier zouden andere samenwerkingsverbanden ook aan moeten voldoen?

E: Er moet regie gevoerd gaan worden. Ik vind dat er zoveel mooie dingen zijn in Nederland en nu is het tijd dat er ergens een kapstok is waar ik terecht kan, de regio terecht kan. Er moet iets gebeuren. Wat jij nu aan het maken bent, zo'n blauwdruk is een basis, maar er moet ook iemand zijn die dat gaat neerzetten. Er moet ook iemand zijn die gaat adviseren. Je kunt er niet naar streven dat Nederland één wordt, maar je kunt Nederland wel in vier, vijf of zes verdelen. Je moet zorgen dat in elk deel iemand gaat zitten en het oppakt en ook communiceert met de andere delen. Er moet landelijk gezien één partij komen die alles gaat oppakken en een adviseerde rol gaat vervullen. Er moet echt regie komen in Nederland, allemaal die losgeslagen structuurtjes, dat missen we.

L: Als je nu kijkt naar een ander samenwerkingsverband waar moeten die volgens jou echt aan gaan voldoen. Ik heb al ondernemerschap, commercieel denken, rem erop, filteren.

E: Draagvlak. Proberen dat draagvlak te creëren om vervolgens bij elkaar te kunnen gaan zitten. Ik weet niet goed hoe je het kan verwoorden, maar het is belangrijk dat je de partijen en je weet te verbinden. Het heeft geen zin om een samenwerkingsverband op te starten met drie gemeentes, twee verenigingen en één school als er tien scholen liggen. Je moet maatwerk kunnen bieden en flexibel kunnen zijn. Je moet altijd in één blauw druk, zoals jij die gaat ontwikkelen een mate van creativiteit en flexibiliteit daar in vasthouden. De ene geeft financiën en die kopen het lidmaatschap af bij ons, maar een andere kan dat niet. Dan moet je creatief zijn en zeggen dat je 'handjes' wilt hebben. Door het geven van producten of diensten er toch bij kunnen horen. Ik heb nog een medewerker die.. of een vrijwilliger die..

L: Dus het denken in kansen. Stop niet, maar ga kijken wat dan wel mogelijkheden kunnen zijn.

E: Ja, flexibel. Je moet daar op in kunnen spelen. Maar je moet het wel weer kunnen verkopen. Degene die geld geeft is ook weer partner, maar ik hoorde weer dat die andere niks betalen. Hoe kan je dat dan weer uitleggen en de andere partijen? Dat kan, want zij steken er zoveel uren in en als je dat weer terug gaat tellen komt dat op hetzelfde neer. Dat maakt je sterk. Je moet wel, want die partners moet je hebben. Indien je die partners niet hebt dan kun je niet naar de politiek stappen. Ik

heb hier een plan daar staat NOC*NSF op. Als ik hiermee naar de verenigingen stap, dan denken zij van 'how / wow'.

L: Dus je moet ook strategisch kunnen zijn?

E: Ja. Snap je hoe dat werkt?

L: Ja. Je moet misschien ook wel niet te lief zijn?

E: Nee. Je moet ook nee durven zeggen. Ik heb bijvoorbeeld 'Daalzicht' in de regio. Die bieden kleine woonvoorzieningen voor mensen met een beperking. Dat is net die 15% die ik nog mis. Een paar jaar geleden wilden zij niet meedoen. Nu willen ze erbij zijn. Alleen ik zeg sorry het kan niet. Gemeenten vinden dat ze erbij moeten zijn en die willen er zelfs voor betalen. Snap je? Je draait het nu om. Jij wilt niet dat ze bij jou aansluiten, maar zij willen bij jou aansluiten.

L: Dat heeft ook te maken met niet zomaar opgeven en het denken in kansen. Wat kan wel wat kan niet

E: Ja, precies:

L: Oké ik denk dat het nu wel helemaal helder is en ik ontzettend veel informatie heb gekregen.

E: Het is belangrijk dat dingen van de onderkant groeien en niet dat jij vanaf boven er continu op zit te hameren. Het moet van de mensen zelf komen. Je moet geen vingertje opsteken, maar een vuist. Je moet stevig zijn.

L: Misschien de laatste vraag: Hoe zie je jouw verwachtingen naar de toekomst?

E: Wij gaan verzelfstandigen. Ik weet niet of het met de gemeente is of geheel zelfstandig. Dat biedt zoveel mogelijkheden. Mijn begroting gaat dan drie keer over de kop. Dan kan ik op zoek naar sponsors, stichtingen en fondsen. Het zal dan allemaal een stuk makkelijker worden. Meer mensen en nemen en nog meer dingen doen. Als dit het niet is, zie ik het aansluiten bij mee. Als uitvoerende stichting van MEE. Dan ga ik die koers op. Ook dan geldt dan kun je de begroting van 3 ton naar 1 miljoen brengen. Daar ben ik van overtuigd. Dus daar zit heel veel potentie in. Het gaat ook gebeuren. Of de ene kant op of de andere kant op. Ik denk dat over iedereen kan Sporten niemand zich zorgen hoeft te maken. Ik kom wel terecht. Alleen het is even de vraag of dat vanuit de setting gemeente komt of vanuit een onafhankelijk setting. Dus wij gaan verzelfstandigen dat is wat ik als toekomst beeld zie. Weg uit die gemeentelijke kaders, want die belemmeren ons.

L: Ik wil je bij deze hartelijk bedanken voor de tijd, moeite en energie.

10.2.4 Interview 4

C= Respondent

L= Interviewer

L: Zal ik hem aftrappen?

C: Ja, doe maar.

L: Ik ben Lars Cornelissen. Ik ben bezig met mijn afstudeeronderzoek binnen NISB en NOC*NSF combinatie. Het is gericht op de gehandicaptensport. Er komt een nieuw gehandicaptensportbeleid, tenminste dat hopen we in de zomer. Daar staan vier programmaonderdelen in en één van die programma onderdelen zijn de regionale samenwerkingsverbanden. Het is eerst de bedoeling om al die regionale samenwerkingsverbanden in kaart te brengen, daar ben ik nu ook mee bezig. Uiteindelijk moet dat één landkaart worden waar ook de witte vlekken op te zien zijn, maar ook vooral om te kunnen zien wie de doelgroep moet bereiken om te kunnen sporten. Daar ben ik mee bezig en alle informatie van iedereen is wel binnen, alleen nog het maken van die landkaart. Vervolgens kijken wat zo'n samenwerkingsverband nou goed maakt, dus dat wat zijn de kritische succesfactoren van zo'n samenwerkingsverband. Ik ben eerst in de literatuur opzoek gegaan naar waar een samenwerkingsverband aan moet voldoen. Daarvan heb ik een checklist opgesteld en die wil uiteindelijk gaan toetsen, bij mensen die er verstand van hebben, in de praktijk. Daar ook weer een checklist van maken die opstartende, maar ook al bestaande samenwerkingsverbanden kunne gebruiken ter verbetering. Daar willen we ze uiteindelijk mee helpen om het op te starten. Misschien al goed om te vermelden: ik ben al bij Ed Noordhuis, Arjo en Mieke Couwenberg langs geweest. Dat is kort hoe mijn onderzoek eruit ziet en waar ik mee bezig ben. Misschien is het goed als jij zelf eerst introduceert?

C: Ja. Werkzaam bij sportservice Overijssel, dat is de provinciale sportorganisatie. Ik ben hier binnen de organisatie het aanspreekpunt voor aangepast sporten, dus daar ben ik de kar trekker van. Sinds 2014, dus nu twee jaar, hebben we drie regionaliseringprojecten kunnen opstarten. Die was ligt er al, ik werk er nu al twaalf jaar, en toen lag die wens er al. Het is eigenlijk nooit van de grond gekomen. Er waren altijd wel redenen. Of er was wel een trekkende gemeente, maar de rest kon het niet bij het voetlicht brengen bij hun leidinggevende. Eigenlijk stukt het dan steeds ergens. Dus we zijn nu heel erg blij, dat we met wat subsidie van de provincie, wel dertien gemeente hebben kunnen overtuigen om uiteindelijk wel mee te laten doen en die zelf ook het belang er van inzagen, dat vind ik ook wel heel belangrijk. Het zijn dus dertien gemeenten. Ook zijn er twee gemeenten, Ommen en Hardenberg, die al langer regionaliseringprojecten hebben gedraaid. Allebei de gemeente dragen ook bij aan de functie en maken ook afspraken. Er zijn dus nu 15 van de 25 gemeente de het aangepast sporten regionaal hebben weggezet.

L: Ben jij zelf ook nog actief binnen zo'n regio?

C: Nee.

L: Dus je coördineert het echt van boven?

C: Ja. Ik heb dus provinciale projecten aanvraag gedaan. Kijken wie er mee doen en daar gesprekken over gevoerd. Ik doe nu coördinatie. Dus dat zit hem meer in van, **hoe halen we cijfers bij elkaar**, **hoe zorgen we voor uniformiteit** nu we er drie tegelijk hebben laten starten. **Dat er kennis uitwisseling plaatsvindt**. Het echte werk wordt door de regiocoaches zelf gedaan.

L: Waarom zijn uiteindelijk die samenwerkingsverbanden opgericht? Waren daar redens voor?

C: Aangepast sporten is ook binnen het kader van de WMO een doelgroep die extra aandacht behoeft. **Een hele boel gemeente hadden dat ook eigenlijk wel in hun plannen staan. Je moet zorgen dat iedereen mee kan doen ook mensen met een beperking. Iets in die trant staat vaak altijd wel in hun beleidsplannen, maar uitvoering wordt er specifiek niet aangegeven**. Blijkbaar was er voldoende draagvlak bij die gemeente om ervoor te kiezen om mee te doen bij het project, dus konden we een impuls geven aan het aangepast sporten en kijken of de regionalisering de oplossing is.

L: Je zei, kijken of het de oplossing is. Bevalt het?

C: Tot nu toe wel. We moeten ook eerlijk zijn. Het is nog vrij kort. Ik zag ook in je mail staat dat je vroeg naar cijfers. Dat is eigenlijk nog gewoon te kort. **We hebben na één jaar wel proberen te meten en in een regio ging dat beter dan in de andere. Dus de ene heeft de cijfers beter voor elkaar dan de andere. Maar... het heeft gewoon even tijd nodig. Het beste werk je zodra je echt een netwerk hebt en jou ook weet te vinden. Dus dat je wordt aangesproken als regiocoach en dat je ook dus dingen aan elkaar kunt verbinden ook**. Dat kan pas als je ook een beetje ingeburgerd ben in jou regio. **Ik hamer wel op de cijfers hoor**. Dat komt ook een beetje door Noord-Holland hoor. Eén van onze regiocoaches heeft eerst daar gewerkt als regiocoach en heeft ook, dat hebben we ook als aanvraag naar de provincie gedaan, ook cijfers. Hoeveel het was gestegen en dat er meer sportaanbod was. Dus zowel meer deelnemers als meer aanbod. Dat hebben we ook in onze aanvraag meegenomen, dus ik wilde het ook graag gebruiken om de rest van onze provincie te kunnen gebruiken. En onze boodschap ook weet te staven zeg maar.

L: Toevallig heb ik net de landkaart af, die ik heb gebaseerd op jou informatie. Hoe komt het bijvoorbeeld dat er hier wel een samenwerkingsverband is en hier niet.

C: Dit is toevallig waar ik het wel kan aangeven. Steenwijk die heeft ook bewust nee gezegd. Die heeft wel bij al mijn voorbesprekingen gezeten, maar die zij ik ben eigenlijk helemaal niet georiënteerd op Overijssel. Ik ben als gemeente meer op Meppel en heeft er dus ook bewust voor gekozen om niet mee te doen. Mijn regioprojecten worden mogelijk gemaakt door de subsidies van de provincie, dus dan ben ik ook aan de provincie grenzen verbonden. Kijk ik kan hooguit zeggen, als de gemeente Hattem haar eigen deel betaald vind ik het ook geen probleem. Ik had toen alleen geen tijd om te kijken over er voor Steenwijk andere opties waren. Dus als straks die regeling van het landelijke doorgaat, dan zou ik heel graag met Drenthe kijken of zij in een andere provincie haar plekje kunnen vinden, want zij willen wel aandacht besteden aan aangepast sporten. Dat was de reden waarom zij niet meededen. Staphorst en Dalfsen zijn beide twee kleine gemeente. Staphorst heeft helemaal geen aanbod en Dalfsen heeft één of twee groepjes. Maar zij geven beide aan eigenlijk gaan onze

inwoners of naar Staphorst of naar Zwolle en eigenlijk sporten ze niet in deze gemeente. Dat was voor hun een beetje de reden waarom ze niet meedoen.

L: Ik was gewoon benieuwd, want je hebt best wat samenwerkingsverbanden...

C: Ja, en Enschede zit in de andere hoek in Twente. Dat is best een grote gemeente en heeft een vrij grote historie als het om aanbieders gaat. Die heeft gewoon gezegd wij doen niet mee aan provinciale projecten. Dan houdt het al goww op en voor ons is dat wel heel erg jammer. Zij zijn natuurlijk net als Almelo een soort centrum gemeente. Hengelo gaf aan dat zij met special heroes mee doen, maar die hadden net een aantal vakdocenten voor special heroes opgeplust om die special heroes in hun eigen school beter te kunnen invullen. De andere zijn weer vrij kleine gemeente. Hellendoorn twijfelde en heeft uiteindelijk toch afgehaakt en Twenterand is net aangehaakt. Die vond het haakje bij het jeugdbeleid. Daar stond in dat ze ook voor kinderen met een verstandelijke beperking ondersteuning moeten bieden. Die zagen ons project en die zeiden: nou dat is mooi en als wij hierbij aansluiten dan voldoen wij voor een stuk aan onze taken. Die hebben niet die aansluiting via sport gevonden maar via jeugd. Ook voor ons is dat project. Mijn project loopt aan het eind van dit jaar af en ik zoek ook naar haakjes. Een belangrijk aanknopingspunt is voor mij toch wel de gemeente. We denken natuurlijk nog vaak aan sport, maar ik zie ook kansen vanuit de WMO. Als je het hebt over de WMO, dan heb je het over mensen die zolang mogelijk moeten mee doen aan de samenleving en dan heb je het over deze doelgroep onder anderen. Dan vind ik sport de uitgelezen kans. We hopen ook een beetje dat we verschillende voorbeelden krijgen. Als de Twenterand vanuit het WMO een haakje wordt gevonden dan ben ik daar heel blij mee. Het geeft ook weer voorbeelden aan voor andere gemeenten.

Er zijn ook steeds meer gemeente die op verschillende vlakken met elkaar samenwerken. Ommen en Hardenberg hebben samen een bestuursdienst. Dat betekent wel dat ze hun eigen college van B&W en raad hebben. Alleen de organisatievorm van de twee gemeentes, is al één dienst geworden. Ook Losse werkt zo samen met Enschede. Zo werken er meer gemeentes met elkaar samen. Als zowel samen met een project meedoen, dan hoop ik dat, dat misschien een reden voor Hellendoorn is om ook aan te sluiten. Zo zoek ik ook naar aanknopingspunten om ook andere gemeente te interesseren voor ons project.

L: Dat is ook een doel van onze landkaart. Hopelijk denken hierdoor Staphorst en Dalfsen van, ja maar ik hoor er helemaal niet bij. Uiteindelijk hopen we dan dat ze op die landkaart kunnen zien, van ja iedereen doet mee en wij doen helemaal niks. Die wethouders van Staphorst of Dalfsen wilt er bij wel bij horen. Zo hopen wij ook dat ze over de streep getrokken kunnen worden.

C: Daar zijn wethouders zeker ook gevoelig voor hoor. Wat nu nog gebeurt, dat ik vanuit mijn taak van sportservice Overijssel, nog uren hebben om gemeentes te ondersteunen. Wij hebben ook nog een steunfunctie taken. Dat doen we eigenlijk op basis van vraag. Met Dalfsen heb ik op die manier nog wel een beetje contact. Ik hoop dat ik contact hou en op die manier wel een reden vind waar zij wel zouden aansluiten. Het valt of staat met aansluiten ook met wie je contact hebt binnen de gemeente en heeft en ziet hij ook de noodzaak, en de macht om het ook intern te verkopen zeg maar. Heeft hij de kracht daarvoor. Dat verschilt natuurlijk wel per gemeente.

Wij ons er natuurlijk ook van berust, dat hoe groter de regio, hoe lager de kosten zullen zijn. Het moet natuurlijk niet te groot worden en wel werkbaar blijven. Het is niet per se, hoe groter de regio, hoe veel meer uren er zouden moeten zijn. Op een gegeven moment heb je je netwerk en kan je ook heel veel dingen weer met elkaar koppelen. Ik vind ook niet zozeer dat de regiocoaches het werk van de sportbond moet overnemen. Als de sportbond het kan doen, dan moet je hooguit alleen tegen de sportbond zeggen: hé ik heb wat gesignaleerd, weet je hier wat van, zo niet kunnen jullie dan wat betekenen. Dan kan je wel mee blijven denken, maar dan kan je het werk ook verdelen. In die zin hoop ik ook dat er efficiënter gebruik kan worden gemaakt van elkaar kennis en kunde. Ook bijvoorbeeld bij de gemeente Deventer, daar kijken we ook over de gemeentegrenzen. We worden nu een beetje begeleid door de provinciegrenzen, maar we proberen ook daarbuiten te kijken of we kunnen samenwerken. Deventer valt dus bijvoorbeeld in de stedendriehoek met Zutphen en Apeldoorn. Die ambtenaren hebben overleg of ze niet met elkaar samen kunnen werken. Maar dat gebeurt ook met de regiocoaches in Hengelo in die hebben wel contact met Enschede, omdat daar de Mythle school zit. Je hebt er maar twee in de provincie, maar daar zitten kinderen op uit de hele regio's. Er wordt dus ook wel contact gezocht met de gemeente die niet meedoen, omdat soms samenwerking toch wel van meerwaarde is. Alleen de regiocoaches kan niet de helft van zijn tijd besteden aan de gemeentes die niet meedoen.

..... verder gaan naar minuut 27:04

C: Het is niet per se het idee dat de regiocoach alles van iedereen uit handen neemt. De regiocoaches die actief is in de regio Deventer promoot dat ook heel erg. Die zegt dat je gebruik moet maken van de kracht van eenieder. Er zit ook zoveel kennis bij de sportaanbieders zelf. Er zijn lesgevers die al 20 jaar lang de doelgroep lesgeven. Stel dat daar in dezelfde regio een nieuwe sportclub begint, waarom zou je dan niet die kennis van de andere vereniging gebruiken die dichtbij zit en weet hoe het in die regio werkt. Dat zou natuurlijk mooi zijn.

L: Dat is ook het doel van heel mijn onderzoek. Kennis halen bij andere samenwerkingsverbanden, zodat andere samenwerkingsverbanden die weer kunnen gebruiken. Als we is één samenwerkingsverband eruit halen. Hoe is deze dan van de grond gekomen.

C: Ja, eigenlijk in allemaal de regio's, tenminste die in 2014 zijn ontstaan, een beetje hetzelfde. Als je kijkt naar de regio Salland (Deventer, Olst-Wijhe, Raalte), daar is het helemaal geïnitieerd. Daar zaten we met zijn alle om tafel en dat was al in 2012. Daar zeiden we van: goh, we willen op het gebied van de aangepast sporten gaan samenwerken. Toen kwam van, hoe moeten we dat dan voorgeven en op welke gebieden. Toen kwam de provinciale subsidie regeling langs en hebben we ons met zijn drieën ingeschreven en toen is het afgewezen, omdat er te weinig gemeentes waren. Toen zeiden we: wat doen we? Gaan we hem nog een keer indienen? Dat heeft alleen meer zin als we meer gemeentes hebben. Toen hebben we met zijn drieën de rest van de provincie geïnformeerd en gevraagd: willen jullie meedoen. Toen hebben we de volgende ronde nog een keer ingediend en toen is die toegewezen. Van de drie regio's is het eigenlijk ontstaan in de regio Salland bij die gemeente ambtenaren. Want het valt of staat er toch wel mee. De betrokkenheid van de gemeente is wel van belang. Als de gemeente er niet achter staat, dan is het bijna kansloos. De gemeente ambtenaar moet het als doelgroep zien die wat extra

hulp nodig heeft. Die moet het ook weer kunnen verantwoorden intern. Dus ja, de betrokkenheid van de gemeente is wel van belang inderdaad.

L: Dus het is echt een samenwerkingsverband van die gemeentes. Vallen daar nog andere partijen onder?

C: MEE zit er ook bij, dus die is ook een betrokken partij. Dat is nu eigenlijk de taak van de regiocoach. Dat deze samenwerkt met allerlei verschillende partijen. Met het onderwijs, de sportverenigingen, sociale werkplaats is natuurlijk ook een belangrijke, de zorginstellingen. Dat zijn wel de belangrijkste partners even.

L: Dus even voor mijn beeldvorming: er vallen dus ook nog andere partijen onder?

C: De regio wordt wel gevormd door die drie gemeenten, maar het werk van de regiocoaches kan alleen maar gedaan als je samenwerkt. Je kan moeilijk zeggen: dit is het en jullie zoeken het maar uit. Zo werkt dat ook niet. Je moet toch ook de vraag achterhalen, wat wil men per se? Dat komt vaak via intermediairs of de doelgroep zelf. Intermediairs zijn of MEE, die de cliënten hoort of de zorginstelling of de sociale werkplaats. Of de sociale wijkteams tegenwoordig. Het moet dus ergens vandaan komen de vraag, maar ook de uitvoering. Daarvoor zijn de sportaanbieders. We hebben voor het project nu een werkgroep en daar zitten de gemeenteambtenaren in.

L: Hoe afhankelijk ben je van één gemeente in zo'n samenwerkingsverband?

C: Dat wil natuurlijk niet zeggen dat het hele aangepast sporten wegvalt. Maar je kan gewoon iets meer maken als de regio iets groter is. In dit geval hebben we gezegd: de belangrijkste financier is eigenlijk de provincie. De gemeente hebben FTE bijgedragen vanuit de buurtsportcoach-regeling. Daar hebben we naar gekeken en met hoeveel FTE wil je instappen, dat varieert van 0,1 tot 0,2 FTE afhankelijk van de grote van je gemeente. Dus stel dat Deventer eruit stapt, dan blijf er nog maar heel weinig FTE over. En is die omvang dan voldoende om je werk serieus te kunnen blijven doen? Hoe groter je FTE is, hoe meer uren je hebt en hoe meer je wat kan schuiven. Als je maar 4 uur in de week hebt, dat is niet veel.

L: De borging van zo'n samenwerkingsverband is alleen de FTE of wordt er ook nog eens zoveel cent per inwoner verrekend?

C: Daar moeten we dus straks naar kijken. De FTE komt wel redelijk overeen met de grote van de gemeente. Sommige hebben wel wat meer ingeschreven, omdat zij het gewoon belangrijk vinden en wellicht ook nog zoveel FTE over hadden. Ik kan me straks voorstellen als je naar inbedding toegaat, dat je gaat kijken naar de grote van een gemeente voor het percentage bijdrage dat je doet in de functie. Of dat nou zoveel cent per inwoner wordt of dat is zoveel FTE of 100.000 euro kan je dat vinden nou prima. Dat hebben wij nog niet gehanteerd. Dat komt ook een beetje omdat wij hebben gehangen aan die buurtsportcoach regeling. Voor het vervolg hoop ik in ieder geval dat ze die FTE vrijhouden. In Deventer zijn we ook echt aan het kijken naar andere optie. Misschien kan de sociale werkvoorziening een bijdrage leveren. Ook dat zijn opties waar je naar zou kunnen kijken.

L: Dat is ook het hele doel van mijn onderzoek om te kijken in Tilburg gaat het zo en hier gaat het weer zo.

C: Als ze straks zeggen we doen zoveel cent per inwoner dan vind ik het prima. Eigenlijk moet regio's daar gezamenlijk uitkomen. Eigenlijk ben ik vanuit de provincie actief en ik zoek samen met de gemeente naar oplossingen waarbij ik voorbeeld aandraag. Ik zoek naar kansen, voorbeelden en mogelijkheden. En de gemeenten bepalen. **We hebben een beetje samen gekeken of een half FTE genoeg is voor de regio.** We hebben nu ook twee jaar de tijd om te kijken of een half FTE voldoende is. Misschien is het wel teveel. We zijn nog zoekende daarin, maar we willen het ook betaalbaar maken voor betrokken gemeenten. Ik wil gewoon veel aandacht voor het aangepast sporten bij de gemeente regelen. Ik denk dat gewoon een efficiënte wijze is, waardoor je op relatief lage koste wel wat kan bereiken. Daar probeer ik ook met gemeente naar te kijken. **Dat ze met deze kleine bijdrage net iets meer kunnen bereiken, dan dat ze het allemaal voor hunzelf gaan uitzoeken.** **Ook de werkplannen in de regio, de gemeenten zijn de opdrachtgever.** Ik niet. Ik heb wel een plan gemaakt, maar dat heb ik ook met hun afgestemd. Dat heb ik ook gedaan waarvan ik denk dat bij aangepast sporten om de hoek komt kijken, dus bijvoorbeeld voorlichting, ondersteuning van het sport en beweegaanbod bij nieuw of bestaat aanbod, deskundigheidsbevordering, invoeren en inbedding en netwerken. In de regio kan je dan bepalen wat we precies gaan doen. Gaan we een nieuwe activiteit opstarten of gaan we bestaande dingen ondersteunen. Het maakt mij niet uit als er maar wat gebeurd.

L: Geef jij dan aan wat ze moeten doen in de regio?

C: Nee, de gemeentes. Dat is de bedoeling. We hebben wel een kader geschetst. We hebben dus vijf subdoelstellingen in ons plan staan. Dat zijn de kaders voor de werkzaamheden, maar daarbinnen moeten de gemeentes zeggen wat ze willen. Zij betalen ook, dan moet er ook gedaan worden wat zij graag willen. Ik probeer hun verantwoordelijk te maken voor de inhoud van het project. Als je dan naar de uitwerking kijkt, zijn er enkele gemeente die zeggen: prima wat je doet het maakt mij niet uit. De andere hebben vaak een echte mening van, ik wil graag dit en dit. Aan de regiocoach dan ook, wat we regionaal kunnen oppakken. Wat hoor ik overal en wat kunnen we samen oppakken. **De regiocoach hoort ook signalen uit het werkveld.**

L: Je had het over vijf subdoelstellingen. Zou je deze is kunnen benoemen?

C: **We hebben voorlichting en PR, Doorverwijzen, optimaliseren sport- en beweegaanbod, deskundigheidsbevordering en uiteindelijk de organisatiestructuur zelf, van hoe ga je door en waar ga je de aandacht aan besteden. PR zit daar natuurlijk ook deels aan verbonden. Bij PR en voorlichting, maar ook bij doorverwijzing hoor, moet je actueel hebben wat het aanbod is. Maar ook gewoon voorlichting geven op het speciaal onderwijs of daar naar toe gaan. Promotieactiviteiten doen, af toe de wethouder erbij halen, een website hebben. Doorverwijzing waar we het net over hadden. Daar hoort bij dat je weet wat er is en dat je het netwerk in kaart hebt. Maar het optimaliseren van het beweegaanbod, is afstemmen wie er en ondersteunen, maar ook eventueel nieuwe activiteiten opzetten.**

Sportstimuleringsactiviteiten om bijvoorbeeld nieuwe leden aan te vullen. Dat soort dingen allemaal. Het signaleren van knelpunten. **Maar ook vooral dat je de kennis van elkaar gebruikt om een nieuwe activiteit eventueel op te zetten.**

L: Is dat dan die hele samenwerking die dan samen komt?

C: Dat hoop ik! Kijk en dat heeft gewoon tijd nodig. Dus twee jaar is eigenlijk gewoon te kort wat mij betreft. Je heb toch opstart problemen. In de regio Twente heb ik al een wisseling van de regiocoach gehad. Dat is niet anders, maar daar heb je toch mee te maken. Ik denk dat dit in heel veel regio's toch wel zeker terug komt: voorlichting, doorverwijzing, het sport en beweegaanbod zelf en daar zit daar zit verenigingsondersteuning in en deskundigheidsbevordering, zoals scholingen. Dat hoeft die persoon niet zelf te geven, maar het kan ook zelf iets regelen zijn of uitwisseling.

L: Welke rol speelt een bond in samenwerkingsverband?

C: Ik vind samenwerking met een sportbond, tenminste, als dat aan de orde is, van belang. Het is echter lastig om met alle bonden in de stuurgroep of werkgroep te zitten. Het zou mooi zijn dat wanneer je zegt we gaan g-hockey beginnen in één van de gemeente die meedoet, dat je dan de bond vraagt om eens aan te sluiten. Daarbij is het, het handigst als je elkaar een beetje kent.

L: Hoe zou jij een samenwerkingsverband omschrijven?

C: Ik vind een gemeente toch wel een belangrijk onderdeel van zo'n verband. Dat je als gemeente samenwerkt en als gemeenten de schouders eronder zet om samen het aangepast sporten sterker te maken. Zo zie ik het en dat is denk ik de meerwaarde van het aangepast sporten. Dat voor iedereen toegankelijk... nou toegankelijk lukt niet altijd. Je kan immers niet voor iedereen altijd alle drempels weghalen. Dat het voor iedereen een aanspreekpunt is in de regio.

L: Dus het is een samenwerking tussen gemeentes, die samen de schouders eronder moeten zetten. Om zo het aangepast sporten in die regio..

C: Zo optimaal mogelijk te maken. Dat is denk ik wat je graag wilt.

L: En is iedereen gelijk in dat samenwerkingsverband?

C: Nee, dat hoeft niet per se. Het zit hem ook in de omvang van de gemeente. De ene gemeente heeft gewoon wat meer en is gewoon groter. Of de ene heeft er gewoon wat meer belangen in.

L: Hoe is de macht in het samenwerkingsverband verdeeld?

C: Ik vind uiteindelijk wel dat de gemeente, of als er andere partijen zijn die mee financieren, dat zijn uiteindelijk wel de opdrachtgevers in zijn geheel. Als jij zegt degene die het meest inbrengt heeft het meeste te zeggen, mmm. In de gemeente Deventer, Olst-Wijhe en Raalte brengen ze niet allemaal evenveel. Het is niet zo dat de gemeente Deventer daardoor meer te zeggen heeft dan de andere gemeente. Ik vind dat je samen als stuurgroep moet bekijken wat je graag wilt. Tuurlijk is een regiocoach daar wel leidend in, want zijn of haar kunnen is natuurlijk wel het uitgangspunt. Kijk we hebben ook echt in de regio echt overlegd van wie nemen we aan of wat voor een type iemand nemen we aan. Nemen we een lesgever aan of nemen we een netwerker aan. Dat heb ik ook aan hun voorgelegd en op basis daarvan

hebben we ook gezocht naar iemand. Dat heb ik in het begin wel gevraagd, dus ik vind dat de gemeenten daarin samen moet kiezen.

L: Je zei het ligt ook aan de grote hoeveel macht een gemeente heeft?

C: Ja, tot nog toe gebeurt dat niet, maar dat komt ook omdat de financiering deels gewoon, de gemeente nu nog echt weinig werkelijk hoeven bijdrage, omdat ze nu eigenlijk twee subsidies aan elkaar knopen. Ik weet niet hoe het werkt als straks als het geld gefinancierd moet worden door de markt of door hunzelf. Of dan de gemeente Deventer zegt: Ja, hallo. Ik betaal de helft van deze functie en ik wil dan ook de helft zeggen. Kijk wat ik tot nog toe heb opgezegd, is dat ze zeggen van: **in principe heeft iedereen evenveel macht over de uren die hij zelf heeft. De regiocoach heeft jaarlijks minimaal 1 of 2 gesprekken met de gemeente één op één. Waarbij die de voortgang weergeeft specifiek voor de eigen gemeente en dan ook vraagt: is dit wat je verwacht of wil je wat anders?** Je kan wel heel veel verwachten, maar als je maar voor 0,1 FTE meedoet dan moet je ook kijken wat past bij die 0,1. **In die zin heeft iedereen zijn eigen macht over zijn eigen FTE.** Zo heb ik het nu een beetje.

L: Dus eigenlijk, als je zoveel betaalt, dan krijg je er ook zoveel voor terug.

C: Ja, een beetje wel. **Maar daarin zijn ze dan wel weer gelijk dan weer.** Ja, omdat je wat meer kan vragen. **Kijk of je je nou als gemeente inschrijft voor 10 uur of voor 4 uur, dat maakt natuurlijk wel uit wat je kan terugverwachten.** Een deel van die uren worden regionaal ingezet en daar heeft iedereen overal profijt van. Soms is het ook zo dat die voetbalvereniging, dat loopt voor geen meter en wat kan ik er doen. Dan kan je wel zeggen: ik heb 10 verenigingen waar wat mee moet gebeuren. Alleen dan moet je wel keuzes maken. Dus het hangt af van hoeveel je meedoet. Dat bepaalt voor nu een beetje zoals ik het nu zie inderdaad.

L: Hoe zijn de verhoudingen tussen de gemeentes die meedoen?

C: Tot nog toe is het goed en samen de schouders eronder zetten. **We hebben inderdaad, twee keer per jaar probeer ik ze bij elkaar te krijgen als stuurgroep. Omdat ik ook gewoon merk.. Ik hoop een beetje door ze samen te brengen, dat ze ook elkaar inspireren.** Als we het hebben over inbedding, dan kan ik wel zeggen: je moet dit doen of je moet dat doen. Maar ik heb liever dat een collega gemeente dat zegt en zegt: maar hé, ik heb hier dat haakje gevonden en hebben jullie ook deze gelden. Dat helpt. **Ik kom twee keer per jaar, zolang het project nog loopt, bij elkaar, zodat je je ook samen verantwoordelijk voelt.** Het is ook een regionale aanpak, dus ik zou het jammer vinden als het contact alleen bestaat uit de regiocoach met de individuele gemeentes.

L: Ik vind samen verantwoordelijk wel een mooie omschrijving ervoor.

C: Ja, **dat je ook samen en ik hoop dat ze elkaar daar ook in inspireren.** Kijk de ene ambtenaar, ik merk dat in Twente in ieder geval, die toevallig privé al heel lang in de G-voetbal zit en heel vakanties heeft begeleid voor mensen met een beperking. Je merkt dat hij er iets anders instaat dan zijn collega uit de gemeente daarnaast die nu in plaats van één gemeente voor twee gemeentes werkt, maar het zelfde aantal uren heeft. Alleen toch heel anders betrokken is. Dat hoop ik een beetje doordat die ene ambtenaar zo in staat, verrekt

als je het zo bekijkt. Ik probeer ze ook samen een beetje verantwoordelijkheid te geven voor de voortgang van het project. Dat het niet alleen maar aan mij ligt.

L: Toen jullie allemaal voor er eerst bij elkaar kwamen, hoe werd toen gezegd wat jullie wilde bereiken?

C: Uhm.. Dat hebben we natuurlijk vooral in het begin gedaan. Nu zijn vooral de ontwikkelingen die nu spelen leidend. Bij zo'n regiobijeenkomst hebben we het over de voortgang van het project, hebben we het over belangrijke issues die nu aan de orde zijn, er wordt aangegeven wat de ontwikkelingen zijn en wat zo'n persoon allemaal heeft gedaan eventueel over het nieuwe werkplan of over de afrekening van het oude werkplan. Inbedding staat ook altijd op de agenda, dan heb je altijd wel over: is het van meerwaarde en dat soort dingen.

L: Het formuleren van gezamenlijke doelstelling heeft dus niet volgens jou?

C: Nou, kijk het gezamenlijk doel is natuurlijk, daar staan we met zijn alle opzicht ook wel achter, dat is gewoon zoveel mensen aan het bewegen krijgen of de mogelijkheid bieden om in beweging te komen. Dat bespreek je niet elke keer opnieuw inderdaad.

L: Dus die moet wel bij iedereen duidelijk zijn?

C: Uiteindelijk hebben ze allemaal voor het plan getekend. De ene staat daar nog wat meer achter dan de ander. We merken dat een enkele gemeente zegt: het heeft voor mij niet zo'n meerwaarde. Dan kijken we hoe wat dat dan kunnen oplossen, waar zit dat dan in en waarom vind je dat? Dan proberen we daar wel extra tijd in te steken.

L: Hoe belangrijk zijn de juiste mensen in een samenwerkingsverband?

C: Ja, héél belangrijk. De regiocoach is heel erg belangrijk. Maar wat is goed? Dat is best wel heel erg lastig.

L: Wat is goed dan volgens jou?

C: Als je het op hebt over de eigenschappen van zo'n regiocoach, dan is dat enthousiast, kennis van de doelgroep, dan wel van het aangepast sporten, iemand die kan netwerken. Ik zie niet iemand die per se voor de groep staat, dat hij of zij dat in zijn vrije tijd erbij doet vind ik prima, maar in zijn functie zie ik niet iemand die les gaat geven. Dat die dat in zijn andere uren wel doet vind ik prima. Maar wat mij betreft dus een netwerker, dat die weet hoe die lijnen moet leggen. Die niet bang is om op iemand af te stappen of naar een organisatie toe te gaan. Het is een doorpakker, maar ook een doorzetter. Je loopt toch tegen dingen aan. Bijvoorbeeld mensen die opeens weerstand hebben. Daar moet je of doorheen zien te prikken of doorpakken. Je moet ook een beetje kennis hebben van de sportinfrastructuur, dan bedoel ik een beetje dat je ook weet waar je ook slim gebruik van kan maken. Waarom zou ik het doen als de sportbonden het ook al doen. Als de sportbond een scholing geeft waarom zou ik het dan doen? Zorg er dan voor dat die scholing vol komt. Dat bedoel ik, dus dat je die bond kan vinden of dat je een MEE kan vinden of dat je ons kan vinden als sportservice of dat je weet waarvoor je bij de gemeente kan zijn of dat je weet wat de

combinatiefunctie doen. Dus dat je weet wat er speelt, zodat je ook slimme linken kan maken en dat je weet dat special heroes bestaat en dat je weet wat die doet en dat het revalidatiecentrum een sportbureau heeft.

L: Dus ze moeten ook wel creatief...

C: Ja, en je moet een beetje kennis hebben van het draaien in de sportwereld. Dus ik zie niet per se een ALO'er op deze functie zitten. Wat niet uitsluit dat het een ALO'er kan zijn overigens.

L: Dus de regiocoach is voor jou echt de netwerker, de verkoper die langs gaat en die de enthousiaste mensen aanstuurt.

C: Ja, die dingen aan elkaar weet te knopen en die zorgt dat dingen uiteindelijk wel gebeuren. Je kan wel dingen signaleren maar je moet ook wel dingen doen. Er moet wel wat gebeuren, dat betekent best wel dat je soms dingen moet schrijven of dat je meehelpt in de organisatie. Niet per se dat je helemaal achter het bureau zit. Ja, wat ik al zei: ze hebben te weinig uren om overal alles zelf te doen. Om bijvoorbeeld echt les te geven of al die sportdagen bij clubs te organiseren, die tijd heb je niet. Dat moet je of kijken naar iets overkoepelends. Het mag van mij best wel een doener zijn, maar het hoeft van mij niet per se een lesgever te zijn. Het blijft wel altijd een beetje lastig, want je zoekt naar iemand die eigenlijk kennis moet hebben van twee werkvelden. Ze moeten en wat kennis hebben van de doelgroep, dan wel van het aangepast sporten hoe dat werkt, en van netwerken. Het is een beetje zoeken naar iemand die dat beide een beetje in zich heeft. Het is een beetje zoeken naar een match en soms kan er natuurlijk ook bijgeleerd worden, maar daar heb je ook weer niet altijd tijd voor.

C: Komen de regiocoaches in dit geval ook uit de regio?

L: Zou je dat adviseren?

C: Is wel makkelijk. In Twente is het gewoon heel anders dan Zwolle en als je een beetje een Twentenaar bent, dan weet je een beetje de mentaliteit en hoe het daar gaat. Dus het lijkt me wel handig ja. Dus het beetje weten hoe de mensen zijn, en je kent natuurlijk de helft al. Je weet waar die voetbalvereniging zit. Je kent dus ook de infrastructuur ook zeer waarschijnlijk wat beter. Het is daarom wel van meerwaarde. Ik vind het niet per se leidend, maar als je moest kiezen dan zou ik voor iemand uit de regio kiezen in plaats van iemand daar buiten bijvoorbeeld. Maar ik vind eigenlijk de persoon zelf belangrijker.

L: In hoeverre worden er afspraken gemaakt tussen het samenwerkingsverband?

C: Er wordt één keer per jaar een werkplan opgesteld aan de hand van die vijf subdoelstellingen en samen wordt dat werkplan vastgesteld. In de eerste vergadering in het jaar wordt de vergadering vastgesteld naar aanleiding van één op één contact gehad met de regiocoach en de gemeente en de ervaringen die de regiocoach heeft opgedaan. Dat wordt vastgesteld en aan het eind van het jaar wordt het besproken en uiteindelijk wordt er ook de afrekening gedaan. Dus dat werkplan wordt samen vastgesteld. Dat is de afspraak voor de invulling van het jaar. Dat geeft ook de bewegingsvrijheid voor de regiocoach. Er zit best wel

wat ruimte in het werkplan. Als er nieuwe ideeën zijn, die zich aanbieden.. het is echt niet zo, dit staat er niet, tenzij het echt een heel substantieel deel van zijn werk zal opslokken, dan moet je kijken van: oké als ik dit doe, dan kan ik niet dit doen. Je moet het dan ook overleggen, maar dat is tot nog toe niet gebeurd dat er zulke grote vragen zijn.

L: Dus er worden wel afspraken gemaakt, alleen de regiocoach mag wel zelf weten hoe hij die afspraken probeert na te komen?

C: Er wordt wel met de gemeente gesproken, van wat verwacht je van mij dit jaar. Dat wordt dan in het werkplan opgenomen en dat wordt dan in principe ook gewoon uitgevoerd. Kijk als er staat: ik wil een nieuwe activiteit opzetten hier in de doelgroep voor de verstandelijke beperking en de gemeente zegt 'het maakt mij niet uit wat'. Dan is het aan de regiocoach om te kijken van, wat wil men dan en wordt het dan hockey of basketbal. Dat maakt dan niet zoveel uit. Die vrijheid is er wel. Dus er zit best wel wat vrijheid in.

L: Je gaf al aan dat meten belangrijk is, dus dat je moet meten of de sportparticipatie daadwerkelijk is verhoogd.

C: Ja...

L: Hoe zou je op basis van die metingen dan evalueren dat het anders moet?

C: Ja we proberen wel.. A wordt dat gevraagd vanuit de subsidie die we krijgen. We moeten natuurlijk wel resultaten opleveren. We hebben focusgesprekken gehouden met de regiocoaches naar één jaar en die volgt zo meteen nog een. Dus dat gaat een beetje over proces, hoe staat iedereen erin en wat werkt er wel en wat werkt er niet. We zullen dat straks uiteraard ook aan de gemeente gaan vragen wat ze er van vinden en wat de ervaringen zijn. Zij zijn ook zeker van belang en die nemen straks ook mee in het geheel hopelijk. Als het zich al laat vertalen in cijfers, want twee jaar is gewoon heel erg kort. Kijk het regionalisering project in Noord-Holland, wat natuurlijk al heel goed loopt, loopt al jaren.

L: Dus je vraagt naar een jaar wel naar de ervaringen?

C: Ja, dat is wel het idee. We moeten natuurlijk wel wat opleveren inderdaad en ik zou natuurlijk heel graag willen kijken naar de redenen waarom iets wel of niet gelukt is. Je kan natuurlijk tellen doen, van er hebben er zoveel meegedaan en we hebben zoveel verenigingen opgeleverd. Maar stel dat het in één van de gemeente nu niet van de grond is gekomen, waar komt dat dan door. Zijn daar redenen voor? Dat zou ik wel belangrijk vinden om ook te bepalen waarom het dan mislukt. Of waarom is het juist wel gelukt, dat zou natuurlijk ook kunnen zijn. Is dat de betrokkenheid van de ambtenaar of is dat omdat het gezamenlijk is, of was het contact makkelijker. Daar hoop ik straks wel een beetje over te kunnen gaan zeggen.

L: Heerst er ook een vertrouwen binnen het samenwerkingsverband. Durven ze taken af te geven. Dus de gemeente zegt, we geven de taken af aan de regiocoach en hij moet er maar voor zorgen dat het voldaan wordt.

C: Ja, dat is in principe wel het idee. Ik heb wel het idee dat daar vertrouwen in is inderdaad. Zo heb ik het eigenlijk nog nooit gevraagd. Maar ik heb nog niet het idee dat er wantrouwen is naar één van de regiocoaches zeg maar. Er was wel een regiocoach in Twente, die iets minder sterk bleek te zijn dan dat ze was. Daar is nu ook een nieuwe voor en ik hoop dat deze iets meer impuls kan geven. Maar dat is best lastig, want je hebt het over mensen. Waarvan je moeilijk kan zeggen: ik vind eigenlijk niet dat je goed werkt doet. En wat voor een consequenties koppelen we daar dan aan? Zeggen we: dus dan gaan we niet met jou verder of we verwachten meer van je, dat je met de vuist op tafel slaat. Dat is best lastig. Het is daarom best wel van belang om een goed iemand aan te nemen. Dat kan je niet altijd voorspellen ook al was deze persoon al werkzaam en kende we haar al. Door omstandigheden hebben we daar nu een wissel gemaakt en dat blijkt goed uit te pakken. Daar ben ik nu wel blij mee.

L: Hoe is de balans tussen vertrouwen, dat het goed gaat, en de controle er dan?

C: Nou kijk, het vertrouwen is wel heel erg van belang. Als je niet vertrouwd aan je regiocoach dan levert het niks op. Dat hebben we bijvoorbeeld gehad met de persoon uit de gemeente Borne, die nu ook twijfelt over de regionale aanpak. Die wilt er liever uitstappen en die wilt het liever lokaal doen met meer uren. Alleen dat kan niet omdat ze hier voor twee jaar voor getekend hebben. Het is een provinciale subsidie waar je in principe niet uit kan stappen, tenzij je natuurlijk failliet gaat. Dus we proberen daar ook echt wel na te kijken. Je moet wel vertrouwen hebben in de personen en dat die persoon ook iets laat zien.

L: Controleren jullie dat?

C: Ik ga niet één op één de gemeentes vragen, wat vind jij van die persoon? Dat is ook een beetje lastig. Ik proef natuurlijk wel hoe iemand geaccepteerd wordt. Het is een beetje indirect.

L: Dat heeft dus ook weer met een stukje evaluatie te maken?

C: Ja, dat is misschien goed om ook mee te pakken ja.

L: Dus enerzijds moet je vertrouwen dat het goed gebeurt, maar anders moet je ook die balans van controle hebben?

C: Ja kijk, uiteindelijk voeren we ook een beetje controle door het werkplan. Als het werkplan niet wordt uitgevoerd, als ik dat zou horen, dan moeten we kijken waar dat dan aan ligt. Is het te veel gevraagd, is die regiocoach overvraagd? Of heeft de regiocoach er niet aan kunnen voldoen, dan moet je dat uitzoeken. Of doet de regiocoach maar wat en er is geen grip op. Als dat zo wordt gezegd, dan moeten we wel zoeken. Ik leg natuurlijk ook een deel van de verantwoordelijkheid bij de gemeente neer. Zij moet het eruit halen en ze er niet uit halen wat zij willen, dan hoop ik dat ze dat kenbaar maken. Of tijdens het regionale overleg of tijdens een één op één gesprek met mij. Dan moet ik gaan kijken wat wil je? Dat is met Borne wel gebeurd.

L: Dus het is ook belangrijk dat zij de provinciale consulent aangepast sporten weten te vinden?

C: Ja en ik ben daar ook gewoon echt bij betrokken. Ik zie de functie van ons wel echt als meerwaarde. A, omdat niet alle gemeente van ons meedoen, dus wie doet dat dan. Maar ook zorgen dat er dingen uitgewisseld worden, dat er uniforme dingen gedaan worden. We zetten in op onderzoek en monitoring, dat doe ik niet alleen zelf, maar ook onze collega die alle onderzoeken doet. Maar ook als vertrouwenspersoon voor dit soort zaken. Je bent ook een beetje een neutraal persoon in het geheel. Ik vind dat wel van meerwaarde, want anders gaat ook iedereen van alles op zijn eigen manier uitvinden en ik zou dat jammer vinden.

L: In hoeverre wordt alles met elkaar gedeeld in een samenwerkingsverband?

C: We komen met die regiocoaches eens per twee maanden bij elkaar en we delen ook ervaringen. We merken gewoon, we hebben vier mensen, het zijn andere typen mensen. Dus je leert ook gewoon van elkaar. Deventer heeft een hele sterke netwerker met een hele grote visie en die ziet allemaal kansen ook naar commerciële bedrijven. Terwijl in Twente iets meer doeners zijn. Ik hoop ook dat de ene van de andere leert. De ene is wat ouder en de andere wat jonger. Dat wordt gedeeld, maar we hebben ook een kennisplein op onze website waar documenten en persberichten en dergelijke worden gedeeld. Zwolle hanteerde al een clubscan en die hanteren nu ook de andere regio's. Zo proberen wel dingen te uniformiseren en ook van elkaar te gebruiken inderdaad.

L: In hoeverre moet een samenwerkingsverband flexibel zijn, dat je kan inspelen op dingen uit de omgeving.

C: Ja, zeker. We hebben natuurlijk wel het werkplan, maar daar zit natuurlijk ook best wel wat vrijheid in. Komt er een vraag vanuit de gemeente, dan kijken we of daar ruimte voor is om het op te pakken. Er moet natuurlijk wel flexibiliteit zijn. Als er een grote kritisch ergens ontstaat bij één van de verenigingen en die had daar niet op gerekend, dan wil je dat natuurlijk wel voorttrekken of special heroes stort in of iets anders, dan moet je daar natuurlijk wel de vrijheid voor hebben om het op te lossen. Als dat dan even ten koste gaat van andere werkzaamheden, dan moet je dat kortstemmen met de betrokkenen. Je bent er voor het aangepast sporten en je hebt wel ideeën voor een jaar die een richtlijn geeft. Is er een andere wens of behoefte die sterker is, dan vind ik dat je dat moet oppakken. Als het maar het doel heeft om uiteindelijk het aangepast sporten sterker of optimaler te maken.

L: Wie is er uiteindelijk verantwoordelijk voor het halen van de dingen?

C: Ik vind uiteindelijk de verantwoordelijkheid voor de regiocoach en de gemeente. Daar zie ik de verantwoordelijk liggen. Je bent in principe... Ja, nee. De gemeente en de regiocoach. Kijk als je als gemeente zegt ik wil er wat meer uithalen, dan is de gemeente er wel verantwoordelijk voor dat de gemeente die link ook kan leggen met die lokale combinatiefunctionarissen. Dus dat die lokale combinatiefunctionarissen of tijd of uren krijgt om eraan te werken. Ik vind het ook de taak van de gemeente als ze zien dat ze bij één of twee projecten de raakvlak zien met dit project, dat ze dat dan ook even melden en met elkaar om tafel gaan zitten.

L: Bedoel je hiermee te zeggen dat ze elkaar ook moeten kennen?

C: Ja, en dat je A geen dubbelwerk doet. Dus het is ook verantwoordelijk dat gemeente gaat samen werken en dat ze weten van elkaars bestaan. Ze moeten ook weten wie de regiocoach is en wat hij doet.

L: Zichtbaarheid en Vindbaarheid dus?

C: Ja, je moet enorm zichtbaar zijn.

L: In hoeverre is goede communicatie belangrijk?

C: Ja, dat is natuurlijk wel gemakkelijk. In principe verloopt de meeste communicatie tussen regiocoach en gemeente. Wij zijn coördinator van het provinciale project, dus ik heb ook af en toe vragen bij de gemeente, dus daar ontkom je niet helemaal aan. Maar je moet gewoon altijd communiceren, maar we merken wel dat de gemeente daar niet altijd tijd voor heeft. Ik vraag hier wel betrokkenheid van de gemeente in, omdat ik het zo jammer zou vinden.. Het zou zo mooi zijn als je met dit project op bij kan dragen aan de doelstelling van de gemeente. Als de gemeente WMO doelstellingen heeft waar dit bij aansluit, dan zou het jammer zijn als het daar niet voor gebruikt wordt, want je betaalt er als gemeente ook aan. Je mag er dus ook wat van verwachten.

L: Dus er wordt wel makkelijk contact gezocht met een gemeente?

C: Ja, wij doen dat wel. Maar de gemeente heeft niet altijd tijd om dat te doen. Bij het regionale overleg.. de ene keer is dat een beter succes dan de andere keer, omdat ze het dan te druk hebben. Ik snap dat ook wel, want er zijn soms ook dingen die nijpender zijn en ze hebben hier de regiocoach die dingen doet. De regiocoach, kan naar mijn inzicht, pas goed werk doen als ook die betrokken ambtenaar, ook een betrokken ambtenaar is. Want anders doe die maar wat.. Nou ja dat is niet helemaal waar, maar het zou mooi zijn als het werk het gemeentelijke beleid ondersteunt en elkaar ook vindt. Dat ook niet dingen langs elkaar heen gaan lopen, want dat zou langer zijn.

L: Wat ik in de andere gesprekken ook merkte, dat de externe communicatie belangrijk is. Dus dat je dingen moet laten zien. Dat kwam bij jullie bij PR en Voorlichting naar voren. Kun je daar is een paar voorbeelden bij geven. Hoe maken jullie zo'n samenwerkingsverband nou bekend?

C: Zichtbaarheid is toch wel heel erg belangrijk inderdaad. Bij Tubbergen, één van de gemeente, is rolstoelbasketbal wel geïntegreerd bij de basketbal verenigingen, maar ze voelen zich nog niet helemaal als één van de verenigingen. Daar is bijvoorbeeld nu bijvoorbeeld een wedstrijd gehouden met de wethouders. Dus dat is een zichtbaarheid waarvan ik denk, dat aangepast sporten zichtbaarder maakt. Het kan op verschillende manier. Ik vind dat je altijd gewoon PR moet maken voor datgene wat je doet. Zichtbaar zijn, altijd een kaartje bij je hebben, verwijzen naar de website. De regiocoach in Deventer heeft verschillende petten op. Je hebt in Deventer ook de Deventer sportploeg. Het aangepast sporten voor mensen met een beperking, iedereen sport bij zijn eigen verenigingen, maar één keer per jaar doen ze mee als team, alle sporten samen, met de special olympics evenementen. De landelijke evenementen. Wat zij heel slim doen, dat vind ik wel een

voorbeeld als je het hebt over PR maken, zij gaan bijvoorbeeld naar de special olympics in Heerenveen. Zij regelen dan een bus, de burgemeester is een beetje de ambassadeur van hun club. Hij zit in de bus en ze nemen naast wethouders ook bedrijven mee die ze sponsoren. Zij gaan daar heen. Lunchen ergens, dus een soort netwerklunch. Ze gaan dan even kijken. De burgemeester is aanspreekbaar. En gaan vervolgens weer terug. In het kader van de regio hebbe ze gezegd, Deventer gaat niet alleen. Ze regelen ook een bus voor de sporters en er gaan ook sporters uit Raalten en Olst-Wijhe mee. In de bus zijn ook de bestuurder uit die regio aanwezig. Dat zijn PR dingen, waarvan ik denk, dat maakt je zichtbaar. Dat A het aangepast sporten nodig is. Je geeft wat ruimte om te netwerken, je laat zien wat je doet. En dat vind ik mooi. Het gaat ook om een toernooitje dat er wordt georganiseerd en daar de pers of de wethouder voor uitnodigen. Of de verenigingen zichtbaar laten maken.

Het is altijd een beetje schipperen tussen: je wilt gewoon het aangepast sporten in beeld brengen, dus je wilt daar PR voor. En je wilt graag dat je functie zichtbaar wordt. Dus dat is altijd wel een beetje zoeken.

L: Social Media?

C: Ja, ze zijn allemaal actief op Twitter en Facebook. Alle regio's.

L: Wordt dat vanuit eigen naam gedaan?

C: Nee, we hebben een account aangemaakt voor alle regio's.

L: Met een eigen naam?

C: Ja, we hebben Iedereen Actief. We hebben Iedereen Actief als een motto. We hebben dan Twente Actief, Salland Actief en IJsselland Actief. Dat communiceren zij ook in de communicatie naar buiten toe.

L: Dus dat vinden jullie ook belangrijk, Eén naam, Eén logo en Eén website?

C: Ja, ook een beetje qua vindbaarheid. Wellicht moeten we straks wel naar iets landelijks actief. Je moet wel weten waar je bent vind ik. Je moet iets hebben waar de regio in zichtbaar is. Dus Twente, dan weet je gewoon dat dat Twente is. Dat vind ik opzicht nog wel handig. Wij hebben inderdaad ook een website gemaakt met iedereenactief.nl. Daar staan de gegevens van die personen op en we gaan nu ook onze sportwijzer, we hebben ook een digitaal overzicht van het sportaanbod, gaan we ook qua kleuren iets meer afstemmen op die website, zodat je ook naar elkaar linken hebt.

L: Met kleuren?

C: Ja, zij hebben dat heel sterk gedaan, ik ga hem wel even halen, we hebben elke regio een kleur gegeven inderdaad. Dit is een poster die je overal kan ophangen. Groen, blauw en paars. En de website iedereenactief is eigenlijk meer een doorverwijs website, omdat we er eigenlijk niet te veel nieuwtjes op wilden plaatsen, dan moet je het ook echt bijhouden. Als we hier linken naar de sportwijzer, naar NOC*NSF of de gemeentes. Het is voornamelijk een doorverwijs website. Alleen de contactgegevens staat erop. Je mag hem wel meenemen.

'Doe Mee' is dan eigenlijk een beetje het motto. Ooit kan het ook groter en hoeft het niet alleen aangepast sporten te zijn. Ook is het een WMO doelstelling, doe mee.

L: Ik ben wel door mijn succesfactoren heen. Heb jij zelf nog dingen waarvan je zegt: hier moet een samenwerkingsverband aan voldoen? Dus ook voor de andere samenwerkingsverbanden in Nederland.

C: Ja, draagvlak is wel erg belangrijk. Zonder draagvlak van de gemeente wordt het toch best wel lastig. Dat heb je nodig. Een gezamenlijk doel. Dat hangt ook samen met draagvlak. Je moet samen willen om het aangepast sporten te vergroten. Je moet samen het doel hebben om een optimaal aanbod te maken. Dat één dat doet omdat die meer leden wilt, of de andere alternatieven achter zitten. Dat is prima. Het liefst zou ik straks hebben dat er een ondersteuningsbureau in Twente komt of je nou voor special heroes komt over voor her revalideren, dat maakt niet uit. Je komt bij het bureau uit en dat alle projecten zich daar onder scharen. Dat alles voor het aangepast sporten vanuit daar wordt gedaan. Dat zou mijn ideaal plaatje zijn.

L: Een soort paraplu-functie?

C: Ja, en dat je daar ook alles kan aanhangen wat betreft aangepast sporten en dat je daarin ook de krachten bundelt en niet langs elkaar heen werkt. Wat nu nog wel gewoon gebeurt. Special Heroes heeft doelstellingen en die hebben mijn regiocoaches ook. Ze zoeken wel echt, wat doe jij en wat doe ik en hoe lopen we elkaar nou niet voor de voeten. Dat is best wel eens lastig. Terwijl je allebei wel hetzelfde doel hebt, alleen je zit allebei net iets anders gefinancierd. Dus dat draagvlak, dus samen. Een regiocoach is denk ik onvermijdelijk als je een regionaal samenwerkingsverband hebt. Je hebt iemand nodig die de kar moet trekken, dus dat lijkt mij ook van belang. Dat is denk ik wel het belangrijkste.

L: Dus jij zegt, voornamelijk draagvlak, samen doen en samen willen, iedereen moet er ook achter staan,...

C: Dat maakt het wel ja. Draagvlak is zeker wel van belang, want je moet het uiteindelijk ook in gaan bedden en kijk dat vind ik nu ook wel de grootste uitdaging die er aan komt, hoe gaan we hier mee door. We zoeken ook wel hoe we ons nog zichtbaarder kunnen maken. Veel PR. De politiek erbij of andere financieringsorganisaties waar mogelijkheden zijn. Kijk als je al een betrokken ambtenaar hebt, is het makkelijker om naar haakjes te zoeken als je een betrokken iemand hebt die zegt: ik doe wel mee, het maakt me niet zoveel uit. Uiteindelijk zou het mooi zijn als het zonder subsidie kan dragen. Het zou mooi zijn als de functie door de maatschappij zo belangrijk wordt gevonden, dat het ook gefinancierd wordt. Dat je daar in deze tijd dan gebruik kan maken van de buurtsportcoach regeling, dat maakt het makkelijker. Zonder die uren wordt het waarschijnlijk nog moeilijker.

L: Waar zie jij nog echt de kansen liggen?

C: Het zou mooi zijn als vanuit die WMO hoek, dat daar vanuit landelijk ook wat meer op aangestuurd wordt wellicht. Bij de speerpunten voor het nieuwe landelijke beleid wordt ook gebruikt gemaakt van sport en bewegen in de buurt. Het zou natuurlijk mooi zijn als je daar in iets sturender zou kunnen zijn over de inzet van aangepast sporten. Nu wordt er

bijvoorbeeld gebruik gemaakt van de buurtsportcoachregeling. En onze regiocoaches die zetten een deel van hun tijd in om sportimpuls vragen op te stellen voor aangepast sporten.

L: Ik heb denk ik al mijn informatie gehad. Heb jij verder nog dingen die je kwijt wilt?

C: Ik klets nogal veel ha-ha. Nee hoor. Ik ben benieuwd naar de uitkomsten. En als je nog een keer wilt praten met de regiocoaches die staat daar zeker voor open.

10.2.5 Interview 5

F= Respondent

L= Interviewer

L: Ik zal hem maar gelijk aftrappen. Ik ben Lars Cornelissen bezig met mijn afstudeeronderzoek binnen het NISB en NOC*NSF. NOC*NSF heeft namelijk de kennisvragen met betrekking tot de gehandicaptensport neergelegd bij het NISB. Ik ga eerst onderzoeken waar zich überhaupt regionale samenwerkingsverbanden bevinden in Nederland. Ik heb nu bijna de landkaart af met daarop de samenwerkingsverbanden, maar ook vooral de witte vlekken.

F: Super interessant.

L: Vooral dat je kan waar is nog niks en waar is al wel wat. Vervolgens – en daarom zit ik ook hier – kijken naar de kritische succesfactoren van zo'n samenwerkingsverband. Dat moet dan uitmonden in één checklist die opstartende, maar ook al bestaande samenwerkingsverbanden kunnen gebruiken om het samenwerkingsverband te versterken.

F: Ja, dat kan geen kwaad.

L: Ik heb al in de literatuur gezocht naar succesfactoren van samenwerken. Daar is heel veel over te vinden. Ik ben nu al bij verschillende samenwerkingsverbanden geweest. Arjo, Ed uit Venlo, Tilburg en iemand Overijssel. Zo krijg ik toch wel een goed beeld van wat zij nou zien als succesfactoren van een samenwerkingsverband. Dat wil ik ook proberen om er bij jou uit te krijgen.

F: Ik ben heel benieuwd.

L: Misschien kan jij beginnen met jezelf voor te stellen en te vertellen wat je zoal doet.

F: Ik ben Fieke de Goede en ik ben coördinator van de netwerkorganisatie Rotterdam Sport op Maat. Je bent hier bij Rotterdam SportSupport en daar werk ik ook voor. Wij zijn de regie organisatie van dat netwerk. Ik heb zelf eerst HBO Sportmanagement gestuurd en daarna op de USBO gezeten. Toen hier stage gelopen en lekker blijven plakken. Ik ben begonnen bij de sport plus verenigingen. Wij zijn in de basis een verenigingsondersteuning organisatie en sportplus is ons programma waarmee we verenigingen uitdagen om een bredere en maatschappelijkere rol in te nemen. Toen hebben we de opdracht gewonnen om iets te kunnen gaan betekenen voor de gehandicaptensport. Daar werd ik eerst projectmedewerker van en later coördinator. Op dit moment is dat weer een fulltime baan. Het is heel erg divers

je bent deels projectmedewerker, maar natuurlijk ook de coördinator van het netwerk. Maar daar komen we nog wel op.

L: Het samenwerkingsverband of de netwerkorganisatie is Rotterdam Sport op Maat. Zou je daar iets meer over kunnen vertellen?

F: Ja, we vertellen altijd dat het eigenlijk een servicepunt is. Het is een soort van naam waarmee we aan de Rotterdammer kenbaar maken, dat zij met alle vragen over het sport en bewegen voor mensen met een beperking bij ons terecht kunnen. Dat is echt het eerste doel. De herkenbaarheid van, "hé daar kan ik mijn vragen stellen". Hoe we het hebben ingericht is die netwerkorganisatie, want sportsupport had ook kunnen zeggen van: we gaan alles zelf doen. Daar hebben we dus niet voor gekozen. We zijn opzoek gegaan naar partners die al een rol speelde in deze stad. Met die partijen, dus wat we inmiddels doen, is het zo efficiënt mogelijk bereiken van ons doel en dat is om de sportparticipatie te verhogen. Dan nog weer, hoe we dat doen daarvoor hebben we twee basis diensten. Verenigingsondersteuning, dus om het aanbod te verbeteren en het tweede product, wat we echt als hoofdproduct zien, is de sportvragen beantwoorden. Dat is volgens mij bij de meeste netwerken ook wel zo. Dat is heel simpel, hoe we het vaak uitleggen wie we zijn en wat we doen. Dus in eerste instantie het communicatiekanaal en dan hangen er twee hoofdproducten onder die we zo efficiënt mogelijk met zijn alle proberen te bereiken.

L: Wat ik bij veel andere samenwerkingsverbanden merk, is dat ze twee pijlers hebben die de hoofddoelstellingen zijn en waar ze zich continu mee bezig houden. Dat is vaak ook het sportaanbod in kaart brengen en verenigingsondersteuning.

F: Ja, klopt.

L: Het is dus een samenwerkingsverband. Met welke partijen werk je allemaal samen?

F: In Rotterdam zijn we gestart met Rotterdam Topsport. Om ook direct de verbinding te kunnen leggen van topsport en breedtesport. MEE Rotterdam / Rijnmond daar zijn de sportconsulenten in dienst. Zij hebben gewoon veel kennis en ervaring voor het ondersteunen van personen met een beperking. We hebben Pameijer, dat is de grootste aanbieder als het gaat om wonen en dagbestedingstrajecten voor mensen met een verstandelijke beperking en psychische problemen. Rijndam revalidatiecentra is in deze regio het grootste centrum als het gaat om revalideren voor de doelgroep. Omdat we aantal jaar geleden zij gestart en toen opzoek waren naar 'hoe dan', hebben we NOC*NSF als partner toegevoegd. Zodat we de landelijke ontwikkelingen direct hier in het Rotterdamse konden toepassen en dat zij ook van ons konden leren. En dan onbepakt sportief, ook voor een landelijke kennis en programmaonderzoek. De gemeente Rotterdam is in ons geval een beetje een bijzonder, want die heeft een dubbele rol. Deels als opdrachtgever en deels doen zij zelf ook wat aan sportstimulering en sportactiviteiten. Tot nu toe zijn dat nog steeds onze vaste partners.

L: Is er met de partners ook een gezamenlijk doel?

F: We hebben mega veel gezamenlijke doelen. Ik heb ook even ons jaarplan meegenomen, zodat je een beeld krijgt van hoever die gezamenlijke doelen inmiddels gaan. We hebben

jaren geleden al de missie, visie en doel bepaald. Elk jaar controleren we ook of dat hetgene is wat ons nog steeds bind. Ook dit jaar hebben we gezegd, dat het nog steeds zo is. Volgens mij hebben we in de loop daar jaren ook iets meer toegevoegd. Sport als doel is echt ons hoofddoel. We hebben ook wel gezegd dat sport als middel moet gelden, omdat we dan meer de interesse trekken van sommige partners. Die zitten namelijk iets meer op sport als middel, dan op sport als doel. Dit is dus het doel waar we al jaren lang samen aan werken. We hebben ook nog een hele boel subdoelen die daar onder staan. We hebben er een soort hoofdthema's boven hangen en dat zijn de randvoorwaarden die volgens ons aanwezig moeten zijn om in Rotterdam goed te kunnen sport en bewegen voor mensen met een beperking. Die randvoorwaarden hebben we vorig jaar ook zelf vastgesteld. Je moet het zien dat we als doel hebben dat de sport en beweegactiviteiten in een passende en veilige omgeving zijn, zowel sociaal als fysiek en dan staan daar allerlei acties onder. Bijvoorbeeld verbonden zijn aan een organisatie die dat gaat doen. Tot zo ver gaat inmiddels en dat hebben we inmiddels zo ver ingericht. Een deel is dus heel erg basis en hangt vast en die twee producten die ik net al noemden: verenigingsondersteuning en mensen helpen. Heel veel is inmiddels ook ambitie. "We signaleren dat dit echt een gaat is en wat kunnen we hier gezamenlijk aan doen".

L: Dus in principe hebben alle partijen die meedoen wel een gezamenlijk doel en dat is die sportparticipatie omhoog halen.

F: Ja, klopt.

L: Maar daar vallen dus nog allemaal andere dingen onder?

F: Ja.

L: hoe belangrijk vind je dat alle partners één gezamenlijk doel hebt waar je met zijn alle naar toe wilt streven?

F: Ja, ik denk dat je anders niks bent, want dan ben je een praatgroep en streef je niet naar een hoger doel. Dat gezamenlijke doel hebben we inmiddels al een paar jaar en dat snappen we ook wel en dat leest af en toe niet zo heel veel meer per jaar. We hebben ook gezegd: dit jaar is het jaar van de focus op deze en deze doelgroep, dus dan maken we hem net nog iets specifiek. Zodat er weer nieuwe energie is maar, wel een gezamenlijke lijn.

L: Pakken jullie in principe elke doelgroep mee?

F: Ja, eigenlijk wel, maar dan vraaggericht en aanbodgericht. We hebben dus echt wel moeten constateren dat we veel mensen met een gezamenlijke beperking bereiken. Vandaar dat we af en toe een focus aanbrengen bij wat moeilijkere doelgroepen, zodat je daar weer wat extra energie in kan steken. Om ze allemaal uitgebreid te bieden, zo groot zijn we nou ook weer niet, dus dat gaat gewoon niet. Maar vraaggericht moet zeker iedereen bij ons terecht kunnen.

L: Hoe kunnen zij bij jullie terecht? Hoe zijn jullie te bereiken voor de doelgroep?

F: Voor de doelgroep zijn we te bereiken via de telefoon. Dan kunnen ze of terecht bij Rotterdam Sportsupport of ze kunnen direct terecht bij onze sportconsulenten van MEE. Op onze communicatielijnen staat duidelijk: wanneer u vragen heeft over het sporten dan kunt u contact op nemen met MEE en verenigingen kunnen contact opnemen bij ons. Via de website hebben ze ook invulformulier. Waar ze hun vragen kunnen stellen en we hebben een Facebook pagina waarop we echt proberen aandacht aan te besteden. We hebben ook een aparte website van alleen Rotterdam Sport op Maat. Maar je kunt ook via alle partners binnen komen, want die profileren zich af en toe ook van: "hé, wij zijn partner van". We hebben ook een info@sportopmaat.nl en ik zit daar achter. We hebben ook gezegd dat iedere vraag bij ons terecht moet komen en achter de schermen zoeken wij uit bij wie deze vraag dan het beste past. We weigeren en soms zal het best gebeuren omdat het makkelijk is.. We zullen nooit zeggen: "beste Meneer u moet contact opnemen met MEE". Maar nee, wij sturen het dan door naar mee en wij beantwoorden het dan weer. Zodat ze niet meer die hobbels , hobbels, hobbels hebben.

L: Is dat ook belangrijk?

F: Héél belangrijk. Wij vinden het onze taak om achter de schermen dat eerst voor de persoon uit te zoeken en we gaan hem niet zeggen, "misschien kun je contact op nemen met die, die of die en succes". Dus dat doen we achter de schermen, zodat dat allemaal veel gemakkelijker is.

L: Dus je adviseert andere samenwerkingsverbanden ook om niet door te sturen, maar om zelf het eerst zelf uit te zoeken?

F: Ja. Je kent niet voor niets je collega's van de andere organisaties zo goed. Dan stuur je de vraag door en zeg je bijvoorbeeld: beste Paul, volgens mij is dit een vraag die beter door jullie kan worden beantwoord. Zo praktisch gaat het en daarom zijn we ook een servicepunt met zijn alle.

L: Je gaf ook aan dat er een revalidatiecentrum in het samenwerkingsverband zit. Wat is dan de rol van zo'n revalidatiecentrum in het samenwerkingsverband?

F: In eerste instantie hopen we natuurlijk altijd dat ze hun rol zelf intern pakken, dus dat ze er intern voor zorgen dat mensen sportminded worden. In hun geval is het, leren dat ze echt nog wel een sportkeuze hebben. Daar begint het. Die rol neemt Rijndam al jaren serieus en is deze ook aan het uitbreiden. Wij maken die rol dan weer gemakkelijker en proberen ze te voeden met lijntjes van buitenaf. Als ze opzoek gaan naar een basketbalclinic, dan weten wij zo waar ze die kunnen regelen. Maar dat is dus intern en dan gaan we samen bouwen aan dat weggetje naar buiten. Van, "leuk dat ze straks bij jullie uit gerevalideerd zijn maar waar gaan ze dan sporten?". Dan verwachten we natuurlijk ook inzet van, dus we verwachten niet dat de revalidatie ophoudt en dat ze dan pas zeggen "misschien moet je ook maar eens gaan sporten". Néé, we hebben samen dus afgesproken hoe ze dan ook wel mensen kunnen helpen om toch weer zelf te gaan sporten. Dat zie ik eigenlijk als het meest belangrijk: de sportstimulering binnen hun eigen muren en dan ook de mensen helpen om buiten te gaan sporten.

L: Dus ze zijn vrij zelfstandig daarin?

F: Ja, eigenlijk is dat met al onze organisaties zo. Het is niet zo dat wij ons dan gaan bemoeien met hoe ze het dan zouden moeten doen, tenzij ze dat natuurlijk vragen. Andere dingen die we dan ook gezamenlijk doen, is dat we onder de medewerker aandacht proberen te vragen voor het sport en bewegen. Dus dat er een heel kanaal voor hen klaar ligt waar ze terecht kunnen met vragen en hulp kunnen vragen. Dat is iets waar ze zich dan ook aan moeten committeren, dat ze er ook intern voor zorgen dat het servicepunt bekend wordt.

L: Als jij een definitie zou moeten geven van een samenwerkingsverband aangepast sporten, hoe zou jij dat dan omschrijven?

F: Vind ik een hele brede vraag.

L: Ik stel deze vraag, omdat ik veel merk dat de definitie nogal verschilt. De ene noemt het een samenwerkingsverband, maar de andere weer een netwerkorganisatie.

F: Dan wil ik hem wel aanvullen. Wij hebben op een gegeven moment inderdaad signaleerd dat we best wel beleidsmatig en strategisch bezig blijven. We moeten twee niveaus inrichten binnen die netwerkorganisaties, dat is een stuurgroep en een werkgroep geworden. Die stuurgroep blijft dus inderdaad nadenken over het lange termijn beleid en de werkgroep is absoluut niet een netwerk, zoals Arjo hem dan definieert. Die bespreekt casussen van de praktijk. Daar hebben wij even een paar jaar over moeten doen om van te leren. Dat zou ik wel echt als advies willen meegeven, werk eerder toe naar twee niveaus en misschien ook wel andere niveaus, zodat je niet alleen maar blijft praten met zijn allen.

L: Bedoel je daar ook mee dat je twee verschillende soorten mensen in je team moet hebben?

F: Ja, en wij hebben die dan gesplitst in twee groepen. En inderdaad bij de ene zitten we met de managers of soms de directeuren van organisaties en bij de andere zitten we echt met de uitvoerders rond de tafel. Dat is een hele goede toevoeging, omdat je dan opeens gaat naar, dat je letterlijk een persoon kunt spreken waar we gezamenlijk een oplossing proberen te vinden.

L: Eén van de succesfactoren die ik ook heb opgeschreven, is dat je moest zorgen voor de juiste mensen in het team. Dus zou dat dan één de 'enthousiaste' moeten zijn, die heel enthousiast is met de doelgroep?

F: Ja

L: En de andere persoon moet meer de beleidspersoon of verkoper zijn?

F: Ik zou hem niet zien als de verkoper, maar wel die iets strategischer kan denken. Daar zitten dan mensen in die zich committeren met deze gezamenlijkheid, maar hoe gaan we er dan voor zorgen dat we hier ons ook over vijf jaar nog op richten. Daar wil ik ook wel gelijk bij noemen, dat je niet altijd invloed hebt op wie er in je team komt te zitten, omdat het niet de organisatie zijn waar je sturing op hebt. Zij kiezen ook maar een afgevaardigde die daar in moet of wil, dat verschilt nogal een beetje. Dus daar heb je ook mee te dealen. De mensen

leren kennen en wat hen triggert en is hun visie ook die visie van de organisatie of is het een persoonlijke visie en daar moet je mee werken.

L: dus je moet ook goed de belangen kennen van een andere organisatie?

F: Ja, dat heb ik ook als echt een belangrijk punt opgeschreven. Je moet er ook naar willen luisteren. Waarom zit jij hier nou aan tafel en soms is dat persoonlijk en soms is dat omdat de organisatie dat wilt. Dat moeten zij dan ook terug zien in wat je het jaar gaat doen. Als het mijn verhaal is waar zij aan mee moeten werken, dan kom je natuurlijk nergens.

L: Dus het is ook vooral belangrijk om open te staan en te luisteren naar andere partijen en daar proberen op in te spelen?

F: Ja, héél belangrijk.

L: Ik zat bij Cindy Oosterga van sportservice Overijssel en die gaf aan, dat je overal haakjes moet zien te vinden.

F: Ja, dat is echt de basis. In het begin moet je die mega haak zien te vinden natuurlijk, want dan moeten zij zich committeren, als het goed is, aan het langere termijn van samenwerking. Verder is het in elke vergadering en in elk jaarplan kijk wat er nou voor jou inzit. In begin moesten we dit apart doen en zat ik apart met elke organisatie. Inmiddels voelt iedereen zich zo vrij en gaat dat over de hele tafel. Dat is ook een sfeer die je moet proberen te creëren.

L: Dus je zit nu met zijn alle bij elkaar en iedereen kent elkaar ook?

F: Ja, precies. Dan is dus echt dat stukje proces begeleiding, van hoe is de sfeer en hoe beweegt deze vergadering.

L: Dus dan is het wel echt belangrijk dat iedere partij elkaar kent en weet wat ze doet?

F: Ja, want anders zat ik nu nog steeds met elkaar organisatie apart de gesprekken te voeren.

L: Zouden ze zelf ook al buiten jou om contact zoeken?

F: Ja, en dat hebben we ook echt wel zo moeten organiseren. Het hoeft niet allemaal via mij, dus hebben we daar soms ook wel bewust naar gekeken. Als we deze taak of deze ambitie hebben, welke groep voelt zich er dan verantwoordelijk voor. Hoe komen we hier gezamenlijk uit.

L: Dus ze hoeven niet alles via Sport op Maat te regelen, maar mogen ook zelf initiatieven nemen?

F: Ja! Maar dat is soms ook wel lastig hoor, want je wilt de netwerkorganisatie blijven profileren, maar hoe fijn is het als men zich daar zelf verantwoordelijk voor voelt en iedereen het dan gaat oppakken. Het enige wanneer ik het zonde vind, is als ze ons niet aansluiten, zodat we niet kunnen kijken of we de ketenaanpak completer konden maken. Als een partij

iets gaat doen met sportstimulering intern, dat is leuk, maar gaan ze dan ook uiteindelijk door naar die sportverenigingen.

L: Heeft dat ook met een stukje controle te maken bij die partijen? Of ze het daadwerkelijk doen?

F: Ja, en daar hebben we inmiddels ook een soort van formele structuur voor ze. Een verantwoordingstructuur. Het klinkt heel zwaar hoor. In principe krijgen ze er geen euro voor. Maar het is er wel. We hebben het jaar ingedeeld in blokken en één blok staat in het teken van het nieuwe jaarplan voor volgend jaar om te ontwikkelen, het volgende blok is evalueren. Dan kan je het ook iets vrijer laten. Als het goed is krijg je dan ook terug wat ze aan het doen zijn en waar ze mee bezig zijn geweest.

L: Je controleert die partijen ook of ze wel daadwerkelijk doen wat ze zouden moeten doen?

F: Ja. We hebben ze niet voor niets opgeschreven, dus dan bespreken we ze in ieder geval half jaarlijks uitgebreid, dan heb je in ieder geval nog eventueel de ruimte om het bij te sturen en om de zoveel maanden iets minder uitgebreid. Dan schrijven we echt uitgebreid op: 3a komt u maar wat is er al gebeurd en welke cijfers zijn er al behaald. Dat is ook om met zijn alle het gevoel proberen bij te houden, dat je samen iets doet. Als je dat niet doet, dan doet iedereen gewoon weer zijn eigen dingetje.

L: Het samen doen en samen dingen oppakken is dus ook belangrijk?

F: Ja, inderdaad. Samen evalueren, en samen inderdaad bespreken wat de stand van zaken is.

L: Het ligt volgens mij voor de hand om dingen samen te doen. Maar het is volgens mij één van de belangrijkste dingen in een samenwerkingsverband. Wellicht is een succesfactor dus ook, zorg ervoor dat je het ook samen doet.

F: Ja, zeker. Maar waar we het net ook over hadden, geef elkaar ook de ruimte om die eigen initiatieven of eigen groepen te doen. We hoeven echt niet alles samen te doen. Alleen de grote lijn bewaken we en bespreken we alles samen en bepalen we samen.

L: En dat bewaken doe je door met elkaar in gesprek te gaan?

F: Ja! Doordat we inmiddels dit soort stukken hebben, kan je ook bewaken. Een aantal jaren hiervoor hadden we nog niet zoveel en wat bewaakte we dan. We hebben als onderlegger bij dit jaar staat er ook letterlijk wat we in januari doen, wat we in februari doen. Dan kan ik het ook echt vragen: in maart stond clinic x en is dit gebeurd? Anders valt er ook niks te bewaken.

L: stel je voor een partner houdt zich niet aan de afspraken.

F: Dan ga je in gesprek en dan moet je voelen of dit aan de grote tafel kan en waarschijnlijk zal je dit dan moeten aanvullen met een persoonlijk gesprek. Waarom niet en wat kunnen we nog doen om het wel te doen. Ze de ruimte proberen te geven om het uit te leggen, maar

ook daar weer: ik kan ze niet dwingen. Het blijft de hele tijd voelen, aftasten, ben je nog wel happy met deze samenwerking.

L: Want waarom zou een partij, bijvoorbeeld een revalidatiecentrum of het topsport centrum, met jullie willen samenwerken?

F: Profileren, denk ik in veel gevallen. Van, "kijk is wij doen dit zo goed samen". Maar ook wel proberen we dat het voor iedereen efficiënter moet zijn, dus voor iedereen moet het ook iets opleveren voor hun eigen town. In Rotterdam hebben we ook het geluk dat er al zoveel partijen zijn die al hun eigen taak hebben als het gaat om de gehandicaptensport. Als we Rijndam niet hadden gehad, met wie had ik dan gaan moeten praten om mensen met een lichamelijk beperking te bereiken? Gelukkig hebben zij die taak dus en hopen we dat we gezamenlijk efficiënter de boel kunnen laten draaien. En het is ook wel gewoon deels, geloven in het hogere doel. Dat sport en bewegen voor mensen echt wel veel kan betekenen.

L: Moeten die partijen zich ook bij jullie inkopen?

F: Nee, we hebben alleen met de sportconsulenten een financiële relatie. Dat kan gewoon niet anders om de vragen te kunnen behappen die we inmiddels hebben gegenereerd, hadden wij meer sportconsulenten nodig. Dat is de enige officiële, formele relatie die er onder hangt. De rest is echt samenwerking en een samenwerkingsovereenkomst. En die hebben we inmiddels ook al niet meer. Dat vonden we zo achterhaald.

L: Dus ze hoeven niks meer te tekenen?

F: Nee. Op dit moment werken we wel naar een nieuwe toekomst voor Sport op Maat. Als die nieuwe toekomst helder is, dan willen we dat wel weer gaan doen. Er komen dan nieuwe rollen, nieuwe functies. Maar hoe we nu georganiseerd zijn, zijn we al vier jaar zo. We vonden het heel achterhaald om iedereen per jaar weer zijn handtekening te laten zetten.

L: Wat ik bijvoorbeeld in Tilburg merkte, is dat zij echt van iedereen elk jaar weer een handtekening wou hebben, zodat zij een bewijs had en dat iedereen mee moet doen.

F: Ik zou daar in het begin ook zeker voor kiezen, want dan is het voor organisaties deels minder spannend. Wat daarmee is vastgelegd wat er wordt verwacht. Wij hadden er bijvoorbeeld ook in staan, dat we verwachten dat ze minimaal 4 of 6 dit of dat doen. Ze kunnen er dan wat mee en dit is het dan. Inmiddels hebben wij er juridisch niks meer in aan en is de relatie zo goed dat een samenwerkingsovereenkomst wantrouwen schept. Snap je wat ik bedoel? Dan krijg je: "ik wil nog wel even je handtekening hoor".

L: Ja, oké. Wat ik hieruit kan opmaken, is dat jouw advies is: begin je net zorg dan wel dat het wordt vastgelegd, maar naar mate de tijd vordert en je al langer aan het samenwerken bent, dan zou ik niet adviseren.

F: Eens, want niemand gebruikt het, het verdwijnt op de grote hoop en sommige organisaties houden er heel erg van. Als ze zelf zouden komen met een vraag, dan heb ik er niets op tegen, maar dat gebeurt bijna niet hoor. Ik vraag al wel toestemming voor: "vind je het goed

dat we onze samenwerking dit jaar niet vastleggen". Als ze daar zenuwachtig van worden, dan zou ik het gewoon doen hoor. Er valt voor allebei wat te zeggen.

L: In hoeverre is iedereen gelijk binnen jullie samenwerkingsverband? Dus heeft iedereen evenveel bevoegdheden.

F: Inmiddels niet meer, want met die splitsing stuur en werkgroep is niet elke partij in de stuurgroep gekomen. In de stuurgroep zitten dus minder partijen, dan die ik net opnoemde. Dat is een beetje zo gegroeid door de situatie waarin een partij zat of welke behoeften ze zelf hadden. We hebben in ieder geval gezegd, dat we voor de strategie twee landelijke partijen en de twee partijen hier in Rotterdam de hoofdproducten uitvoeren en die willen we dus in de strategiegroep hebben. Bijvoorbeeld Baanmeijer en Topsport Rotterdam zijn daarin afgefallen. Dat is ook in een onderling gesprek geweest en het is afgesproken dat het ook niet voor eeuwig is. Laten we op dat moment weer opnieuw bespreken of jullie nu wel in de stuurgroep willen.

L: Dus jullie hebben een hoofdgroep die bepaald en de rest moet dat volgen?

F: Hmmm. Formeel gaat het natuurlijk wel zo, want de werkgroep heeft het beleidsplan voorbereid die de stuurgroep in grote lijnen wel bepaald. Maar ik zorg er persoonlijk voor dat beide groepen zich bemoeien met hun eigen inhoud. Ik vind dat wanneer de werkgroep zegt: voor de praktijk is dit en dit het aller belangrijkste, dan wil ik dat we die werkgroep geloven. De stuurgroep mag bepalen wat er over drie jaar belangrijk is en welke grove lijn we moeten volgen.

L: Dus eigenlijk mag degene die er het dichtste bij staat het aangeven wat er gebeurt?

F: Ja, en het is aan mij om de visie van de werkgroep zo goed mogelijk over te brengen aan de stuurgroep en natuurlijk andersom.

L: In de literatuur had ik gevonden dat iedereen in een samenwerkingsverband gelijk moest zijn, maar uit jouw worden merk ik dat het niet per se zo hoeft te zijn?

F: Zo zijn we wel begonnen. In het begin zou ik niet moeilijk gaan doen, want dan is het wel zo van, 'waarom mag ik daar niet bij'. Uiteindelijk is de praktijk ook zo gegroeid, dat mensen zich ook prima konden vinden in de werkgroep en hoger niveau was voor sommige ook niet meer per se wenselijk. Dus dat is een gevolg. Wat ik je ook wel zou willen meegeven om over na te denken. We hebben ook wel eens bedacht om diverse partner groepen te bepalen: De kernpartners die nu nog steeds bij ons zijn. De financiële partners, project partners en kennispartners. De kennispartners zou dan bijvoorbeeld NISB of NOC*NSF kunnen zijn. Misschien moet je daar ook wel naar toe gaan om een structuur in te richten dat je nadenkt hoe deze partners nou te betrekken zijn. Moet je een kennispartner om de twee maanden aan tafel hebben zitten? Of wil je die kennispartner gewoon op aanvraag een vraag kunnen stellen?

L: Dus het model dat NOC*NSF heeft opgesteld met daarin de verschillende partners van een samenwerkingsverband, zoals een MEE, bond en vereniging, zou je die willen onderverdelen in de verschillende groepen?

F: Ja, ik denk het wel. Wat je je dan vervolgens moet afvragen is of het vasten groepen zijn of je dat je ze ook op een andere manier aan je kan verbinden. **Bijvoorbeeld een projectpartner moet je dan structureel bij je structurele overleggen hebben of is dat gewoon een samenwerking die je voor korte termijn aangaat en dan tot ziens?** Dat doen we natuurlijk al wel, maar niet formeel.

L: Is het voor een samenwerkingsverband dan makkelijker, zodat ze precies weten wat ze wel en niet met een partner moeten doen?

F: Ja. We wilden het netwerk laten groeien, dus we hebben gezegd, dat we daar niet te snel aan gaan prutsen. We gaan ook niet te snel werken met: "jij mag er niet meer bij en kom jij er maar bij". Ik denk dat inmiddels wel op zo'n moment aangekomen zijn en dat we opnieuw moeten kijken naar die partners.

L: Zou je de partners dan tegen hun heen aanstoten als ze naar hun idee niet in de goede groep komen?

F: Ja.

L: Hoe ga je dat voorkomen?

F: Daar zou natuurlijk een goede analyse aan vooraf moeten gaan, van wat heb je ze te bieden en wat vraag je ze? **Ze moeten zich natuurlijk nog wel onderdeel voelen van.** Het is ook niet zo dat je ze verschuift naar een slechtere plek. Het is gewoon een strategische keuze denk ik. Maar dat moet je zeker goed voorbereiden denk ik.

L: Zie je dit als een hulpmiddel?

F: Ja, want bijvoorbeeld NOC*NSF zat altijd structureel bij ons aan tafel, maar die hebben het op een gegeven moment ook wel gezien. Die snappen nu hoe we werken, dus wat halen zij er dan nog uit om de hele tijd aan te schuiven. Misschien moeten we daar wel een andere partner voor zien te vinden.

L: Hoe belangrijk is het dat je je partners in kaart hebt en dat je weet wat ze voor je kunnen betekenen?

F: Ja, héél belangrijk. **Je begint natuurlijk met wat is je doel. Die kan je nog niet dicht timmer, want je moet wel een gezamenlijk doel hebben. Maar je weet wel dat je wilt werken aan de sportparticipatie. Welke producten en diensten heb je dan nodig om die sportparticipatie te verhogen en welke partijen kunnen die producten en diensten leveren. Dan ga je praten en onderzoek welke partijen hierbij betrokken willen zijn. Dat is wel wat we heel veel doen, kijken naar wat je als organisatie al kunt bieden. We hebben heel weinig budget en we kopen bij niemand, behalve de sportconsulenten. Dus het moet echt vanuit de eigen organisatie worden gedragen.**

L: Hoe pak je dan zoiets aan, indien jij een goede partner voor ogen hebt?

F: Ik heb zelf nog een formele partner toegevoegd. Ik begin zelf altijd met interesse en dat vind ik ook belangrijk voor de persoon die zo'n netwerk moet gaan bouwen. Je moet op bezoek bij heel veel verschillende sectoren en ook buiten de sector die je misschien zelf gewend bent. Ik kom binnen bij een revalidatiecentrum en je moet dus interesse tonen. "wat doen jullie hier, mag ik weten hoe jullie dat aanpakken?". Dan pas weet ik ook betere vragen te stellen: "kunnen we dit dan niet samen gaan oppakken"?

L: Strategisch / politiek achtig daarmee omgaan?

F: Ja. Politiek is ook wel weer, **durf te achterhalen wat hun belang dan zou zijn. Misschien wel 90 procent moet eigenlijk gaan om enthousiasme.** We hebben geen euro's, dus we doen dit omdat we enthousiast zijn. **Natuurlijk moet het ook iets opleveren voor de eigen organisatie en neger dat niet.**

L: Komt hierin ook weer dat verschil naar voren van de twee typen mensen.

F: Ja, **maar ik vind dat je het overhalen van mensen ook op praktijkniveau moet kunnen doen. Iemand moet de verbinder zijn tussen de meerdere lagen. Dus weet ook te schakelen tussen de verschillende niveaus.**

L: Hoe belangrijk is het voor de coördinator dat deze zich kan inspelen in twee werelden?

F: Héél belangrijk en **weet de wegen hoe je voldoende informatie kan krijgen over beide werelden. Ik bedoel je hoeft echt niet alles te doen.**

L: Wat zijn volgens jou nog andere eigenschappen van goede coördinator?

F: **Een procesbegeleider. Ik probeer al altijd voor te zorgen dat er na een vergadering tevreden gezichten zijn. We willen niet vergaderen om het vergaderen. We willen er zijn om problemen op te lossen of om te bepalen waar we volgend jaar naar toe gaan.** Dus de kennis van processen vind ik belangrijk. **Beleidsmedewerker, want ik ben wel verantwoordelijk dat wat wordt besproken te bepalen in beleid. Je bent strategisch, je verzamelt de nodige kennis, je moet gericht zijn op de relaties en je kunnen verdiepen in de verschillende niveaus. Ik denk dat het ook wel iets verschilt per fase waarin je zit, wat je dan moet doen en waar je de focus op legt.** Op dit moment hoef ik niet meer heel echt te enthousiasmeren. Dat blijf ik natuurlijk wel doen, want ik sta er ook achter, maar het is geen grote taak meer. **Het is meer echt willen en kunnen luisteren naar de behoeften van anderen en daar de overeenkomsten in zien te vinden.**

L: Eigenlijk zou je dus twee profielen van de regiocoach moeten opstellen?

F: Misschien wel. Maar je kan ook kijken waar je per fase de nadruk op moet leggen.

L: **Hoe belangrijk is kennisdeling binnen het samenwerkingsverband?**

F: Heel belangrijk. Maar bij ons zou ik het nog meer willen zien, alleen dan in kleinere groepjes. **Dus een gezamenlijk onderwerp waar ze zich dit jaar op gaan focussen, bijvoorbeeld het pedagogisch klimaat verbeteren.** Dat delen we niet aan de grote vergader

tafel met iedereen natuurlijk. Dat is een klein groepje die samen gaat uitwisselen van hoe of wat. Maar aan de grote tafel verwacht je natuurlijk dat grote partijen groepen van: "ik weet dat mijn doelgroep hier en hier tegenaan lopen, dus partijen van de aanbod kant kunnen jullie daar wat aan doen"? Als je het daarover hebt dan is het heel duidelijk kennisdeling inderdaad.

L: Maar dat heeft, als ik jou zo hoor, ook heel erg te maken met goede communicatie tussen die partijen?

F: Ja, en dat is heel vaak heel lastig hoor. Ik zou niet willen zeggen dat, dat allemaal even soepel gaat hier. Aan tafel moet je daar in ieder geval goed naar vragen en zal bij ons in ieder geval antwoord geven.

L: Wat vind jij belangrijk aan communicatie?

F: Ik denk dat onze gezamenlijkheid nog vooral in die vergaderingen zit, maar we hebben een aantal subgroepjes waarvan ik weet dat ze elkaar goed weten te vinden. Dat zie ik ook als mijn taak om dat voor elkaar te krijgen en dan daar ook weer uit te gaan. Ik kan niet bij al die groepjes blijven. Ik initieer, verzamel, verbind en ga weer weg. Dan moeten ze het echt met zijn allen zelf uitzoeken. Wat je dan wel merkt is, dat ik dan altijd gebruikt wordt als er iets misgaat. Maar die rol moet je dan ook pakken vind ik.

L: Als er klachten of problemen zijn, dan schakelen ze jouw in?

F: Ja.

L: Hoe kijken jullie tegen de vindbaarheid van een samenwerkingsverband aan?

F: Zichtbaarheid is zo belangrijk en ik denk dat we daar nog heel veel aan kunnen doen. Dat blijft echt onze grootste uitdaging. We zijn dan echt wel een grote stad, dus we kunnen niet al onze scholen even langs gaan om even ons gezicht te laten zien en het foldertje daar neer te leggen. Daar hebben we er gewoon veel te veel van. Onze grootste uitdaging vind ik nog om het stedelijke netwerk veel verder te verdiepen naar wijknetwerken, want daar zullen we het van moeten hebben. Dat is dan alleen de pech als je een redelijk grote gemeente hebt. We kunnen het gewoon niet voor elkaar krijgen om alle woonvoorzieningen en alle scholen af te gaan.

L: Wat doen jullie om de zichtbaarheid en vindbaarheid te vergroten?

F: Zoveel mogelijk in spelen op wat de partners kunnen doen. Dus, "hé Rijndam hoeveel locaties hebben jullie en hoeveel personen zouden we kunnen informeren over Rotterdam Sport op Maat". En dit dan bij alle partners. Het is best wel intensief en we hebben niet altijd sturing op het resultaat. We moeten dus maar afwachten hoe het binnen hun eigen organisaties land. Dat soort dingen en we hebben gewoon folder materiaal, via sportdagen op scholen, we hebben een grote Rotterdam Sport op Maat dag. Dat is een evenement en dat is wel echt ons grootste promotie moment. We steken vooral in via onze partners.

L: Betekend dit ook dat jullie ook vanuit andere namen communiceren?

F: Klopt, **wij communiceren niet altijd via Rotterdam Sport op Maat**. Het kan ook gewoon zijn dat Rijndam deelt van: "hé heb je vragen over sport en bewegen neem dan contact op met". Het kan soms zelf zo zijn dat ze dan doorverwijzen naar hun interne contactpersoon. Dat kan ook en we vinden dat ook niet erg, want hun interne contactpersoon weet dat wanneer hij er niet uit komt, ons kan inschakelen.

L: In eerdere interviews is aangegeven, dat je er voor moet zorgen dat je communiceert vanuit één naam, **één logo en één website**, zodat het voor de doelgroep zo eenvoudig mogelijk wordt. Hoe...

F: Ja, dat is het meest ideale en daar ben ik het helemaal mee eens. Wij kunnen alle niet dwingen dat onze partners dat ook gaan doen. Wij hopen wel dat ze af en toe ons logo erbij zetten. Maar wat hij zegt is echt helemaal waar.

L: alleen bij jullie is dat niet haalbaar / realistisch ?

F: Ja. **De naam is niet voor niks ontwikkeld en zeker bekend.**

L: Dus enerzijds adviseer jij andere samenwerkingsverbanden doe wat aan je PR en communicatie en ook zorg voor één naam, logo en website.

F: Ja.

L: Welke rol speelt de gemeente bij jullie in het samenwerkingsverband?

F: Vooral financieel en als opdrachtgever. Wat ik zei ze hebben zelf al een aantal taken als het gaat om sportstimulering. Ze organiseren zelf ook nog wel wat evenementen en dan zorgen wij ervoor dat we iemand laten meehelpen en weer folders uitdeelt.

L: Dus de borging van het samenwerkingsverband is geregeld door de gemeente?

F: Voor een aantal jaren leggen ze hier vast wat het sportbeleid is. Ook voor de komende jaren willen ze weer het servicepunt opnemen. Dat is wel met minimale middelen en inmiddels zijn onze ambities wel veel groter geworden, dan dat waar we de middelen voor krijgen. Dus we werken wel heel erg aan het uitwerken van andere financiële bronnen. Voor de borging denken wij wel echt dat het nodig is om minder afhankelijk te worden van de gemeente.

L: Is dat iets om in de toekomst aan te gaan werken?

F: Ja.

L: Heb je daar al ideeën over?

F: Ja, daar zijn we nu mee bezig en ook aan het uitwerken. Vandaar dat de stuurgroep ook met hele andere dingen bezig is dan dat waar de werkgroep mee bezig is. **Zo kunnen we nu bijvoorbeeld aan gaan werken buiten de grenzen van Rotterdam. Dus werken we aan het uitzetten van onze activiteiten bij onze buurgemeentes, dus die kunnen bij ons**

verenigingsondersteuning inkopen. Dat is één en de andere is dat we af en toe best wel innovatief zijn en dat we de uitdaging gezamenlijk zoeken om een knelpunt op te lossen en daar willen we meer fondsen en dergelijk voor. We doen heel veel zelf en middels zijn onze ambities zo groot geworden en met dat kleine budget kan eigenlijk gewoon niet meer.

L: Je zei net innovatief. Kan je daar een paar voorbeelden van geven?

F: In het verleden deden we nog best wel weinig als het gaat om de randvoorwaarden om te gaan sporten. We dachten het vervoer is geregeld, accommodaties zijn er genoeg en de rest is eigenlijk wel prima. Inmiddels hebben we gesignaleerd dat erop dat soort zaken best wel veel bezuinigen zijn geweest. Wat we dit jaar hebben gezegd is, sportmiddel wat een goede en super duur. We vroegen ons af of we niet konden werken met een soort poule. Waar alle oude producten worden verzamelen en wanneer iemand iets nodig heeft, dat daar dan kan lenen. Hoe en wat daar willen we nog over nadenken. Maar dat is dus gezamenlijk kijken naar wat je kan doen aan die randvoorwaarden. We hadden ook kunnen zeggen: gemeente los het is op. Zo gaat het ook met vervoer. We hebben eens gekeken in één klein gebied welke busjes er wanneer stil staan en kunnen we daar dan iets mee. Dat moeten we nog allemaal gaan doen.

L: Het is dus wel zo dat het belangrijk is om als samenwerkingsverband flexibel en innovatief te zijn?

F: Dat vind ik wel. Maar dat is natuurlijk ook wel iets Rotterdams. Dat we allemaal dingen willen aanpakken. Ik merk dat dat bind. De dingetjes die we al vier jaar doen dat snappen we wel. Ik merk dat er in een vergadering dan soms gewoon een bepaalde energie loskomt over een bepaald onderwerp. Dat is bijvoorbeeld dat vervoersvraagstuk geweest. Je moet het natuurlijk wel naast je doel leggen en kijken of we met de input van partners daar niet teveel buiten vallen. Als we er buiten vallen, dan moet het gewoon een formele beslissingen worden en bepalen of we ons daar daadwerkelijk opgaan inzetten. En ik vind dat je dit soort dingen nodig hebt om te blijven bestaan. Als we nu nog alleen maar de dingen doen die we vier jaar geleden ook deden, dan zou het enthousiasme minder.

L: Ligt dat er niet aan welke regiocoach er actief is.

F: Ja, dat wel. Maar je moet je ook laten voeden door je omgeving. Ik moet soms afgeremd worden en daar is dan de stuurgroep handig voor.

L: Betekend dit dat er ook een soort van hiërarchie in het samenwerkingsverband aanwezig is?

F: Eigenlijk zou ik willen zeggen van niet, maar iedereen heeft gewoon een hele andere rol. Ik probeer heel erg te maken, dat de wil van een stuurgroep de wet is. Maar de werkgroep heeft ook niet voor niks gezegd van dit is belangrijk. Het is dus niet zo dat de stuurgroep altijd maar mag beslissen.

L: Dus iedereen heeft gewoon zijn eigen rol en moet daarmee aan de slag?

F: Ja.

L: Probeer jij te zorgen voor een platte organisatie?

F: Ja. Ik geloof erin dat wanneer de werkgroep voelt dat zij de uitvoerders zijn van de stuurgroep, dat ze dan denken van "doe het lekker zelf".

L: Dus iedereen heeft zijn eigen taak en weet wat hij of zij moet doen?

F: Ja

L: Maar je moet elkaar wel belangrijk maken in het samenwerkingsverband?

F: Ja. Ik ben de enig die daar echt intensief tussen zit en dat zie ik als een hele belangrijk taak. Lukt het met niet dat zou ik daar gewoon extra aandacht aan moeten besteden.

L: Ben jij dan ook een echte verbinder tussen die partijen?

F: Ja. Ik leg niet alleen het jaarplan voor, maar ik vertel dan bijvoorbeeld ook dat er om punt c enorm veel enthousiasme is ontstaan. Dat ze ook voelen waarom er een bepaalde keuze is gemaakt. Ze moeten namelijk voelen dat ze het samen doen en dat doe ik dan ook door alles erachter te delen in plaats van wat er alleen maar op papier komt.

L: En alles met als doel...

F: Om de sportparticipatie te verhogen.

L: En niet bijvoorbeeld om werkgelegenheid te creëren?

F: Nog niet, maar dat is wel één van de punten die we op onze strategische agenda hebben gezet of we dat in de toekomst willen uitbreiden? Wij hanteren altijd sport als doel en proberen het niet in te zetten als middel. Bij voorkeur proberen we sport ook in te zetten in een verenigingsverband. We geloven dat ze veel meer aan een verenigingsverbanden hebben, daar hebben ze een grote sociale kring en daar kunnen ze bijvoorbeeld wel vrijwilligerswerk doen. Ons doel is bij voorkeur wel binnen verenigingsverband. Prima als iemand bij de fitness terecht komt. Dat doen we ook. Alleen het is natuurlijk bewezen dat die minder lang daar actief zullen zijn. Bij een vereniging zijn ze gewoon minder lang lid dan bij een fitness.

L: Stel je wijst iemand door naar de vereniging, is dan het contact afgelopen.

F: Nee, de sportconsulenten vragen er wel naar alleen niet heel uitgebreid. Soms gaan ze zelfs ook mee. Mensen kunnen sowieso altijd hun vraag stellen als er bijvoorbeeld iets is of ergens tegen aanloopt. Eén keer per jaar doen ze dan ook iets van een onderzoek (nadat er is doorverwijzen naar een sport).

L: Vind je dat ook belangrijk voor andere samenwerkingsverbanden?

F: Ja, want realistisch gezien kan iemand een andere sport gaan doen of gaat iemand verhuizen, hebben ze problemen met de financiën. Dat soort vragen beantwoorden wij ook. Ze moeten wel weten dat ze ook weer altijd opnieuw die vraag kunnen stellen.

L: Ik denk dat ik wel veel informatie heb over die kritische succesfactoren. Waar zie jij nog kansen voor het samenwerkingsverband?

F: Meer inzet op die randvoorwaarden en daar dan ook de partners bij zoeken. Dat is dus een uitdaging en ik zie de uitdaging om het nog veel meer bij de wijken te krijgen.

L: Heeft dat ook met de wijkteams te maken?

F: Ja. Dat is ook zeker een uitdaging die we aangaan om het ook zeker daar zoveel mogelijk in te bedden. Maar ook nog breder dan dat, dus dat elke locatie van elke partner weet van ons bestaan.

L: Hoe meten jullie binnen het samenwerkingsverband?

F: Toen we drie jaar bestonden hebben we een boekje gemaakt met daarin de totale cijfers van het samenwerkingsverband en die vergeleken met de eerste cijfers. We hebben gekeken naar het aantal sportverenigingen die we hebben geholpen, we hebben gekeken naar het aantal personen die we hebben geholpen en we hebben gekeken naar het aantal trainer / coaches die we hebben geholpen. We hebben alleen geen cijfers waarin is te zien dat de sportparticipatie daadwerkelijk is verhoogd. Dat kunnen we helaas nog niet, maar dat vind ik wel echt de grootste uitdaging voor in de toekomst. Het enige wat we nu dus kunnen laten zien, is dat we meer hulpvragen hebben. Ik denk ook dat een succes weer voor je samenwerkingsverband intern, van "he wow we leveren met zijn alle ook echt iets op".

L: Dus echt het resultaat?

F: Ja, succes vieren en zien. Ik denk wanneer dat resultaat niet was geweest.. Het is in ieder geval heel fijn om te zien dat we echt met honderden omhoog zijn gegaan.

L: Dus ga niet continu alleen maar door en door,

F: Maar blik ook even terug bij wat je al bereikt hebt. Dat doen wij af en toe door dit soort dingen.

L: Heb jij zelf nog andere succesfactoren waarvan je denkt die zijn belangrijk voor andere samenwerkingsverbanden?

F: Volgens mij hebben we deze nog niet benoemd, maar je moet iemand hebben die een kartrekker kan zijn. Dus dat is in uren en in financiën. Ik vind dat dat altijd geregeld moet zijn en ik vind dat daar ook altijd middelen voor moeten zijn om dat te zijn. Vanuit daar kan je een hele hoop verder regelen.

L: Dus voordat je begint met een samenwerkingsverband moet je ervoor zorgen dat het belangrijk is om uren en geld vrij te hebben voor de regiocoach?

F: Ja. Volgens mij hebben we verder echt al heel veel besproken. Misschien nog: **start met een probleem of met de noodzaak.** Wij hadden in 2008 een onderzoek in Rotterdam en daaruit kwam naar voren dat een aantal randvoorwaarden om te gaan sporten voor onze doelgroep nog niet genoeg georganiseerd waren. Wat er vooral uit kwam, was dat mensen nergens terecht konden met hun vraag. **Dan heb je ook echt iets in handen waarvoor je ook gezamenlijk een oplossing kan zoeken.** Dat gaf bij ons denk ik meer energie. **Echt een startpunt.** Wij hebben dit toen voorgelegd aan de gemeente en daarvoor een oplossing aangewezen. Zij hebben daarvoor ons geld gegeven en toen konden wij beginnen. Dus ik denk dat het ook echt wel helpt.

L: In hoeverre zie jij nog kansen om aan te sluiten bij het WMO-beleid?

F: Wij zijn vooral bezig met specifieke producten via dat kanaal mogelijk te maken. Alleen we hebben er nog niet over gesproken om het netwerk via die constructie te financieren. Ik denk wel dat we daar in de toekomst iets mee moeten.

L: De laatste vraag. Zou jij nog meer in contact willen komen met andere regiocoördinatoren?

F: Ja, dat vind ik heel interessant. **Laatst hadden we ook een idee om meer per onderwerp bij elkaar te komen. Ik zou graag willen weten hoe andere nou bepaalde onderwerpen oplossen.**

L: Dus je zou wel meer in contact willen komen met andere samenwerkingsverbanden?

F: Ja, en dus niet alleen maar over die netwerkorganisatie. Tuurlijk ik kan nog heel veel leren en ik ben ook heel benieuwd wat hieruit zal komen. **Alleen soms is het ook interessant om een inhoudelijk onderwerp mee te nemen.**

L: Oké. Dan wil ik jou bij deze bedanken voor het interview

F: Graag gedaan.

10.2.6 Interview 6

M= Respondent

L= Interviewer

M: Loop je nog een beetje op schema?

L: Jawel. Ik heb de landkaart bijna af, dus alle regionale samenwerkingsverbanden zijn in kaart. Het moet alleen nog mooi worden weergegeven en we zijn nu aan het kijken hoe we dat het beste kunnen doen. Voor de rest ook best wel al wat interviews gehad. Dus al redelijk wat inkijk gehad en wat succesfactoren gevonden. Ik ben eerst in de theorie opzoek gegaan naar de succesfactoren van samenwerking en samenwerkingsverbanden. Daar heb ik één checklist van gemaakt en vervolgens wil ik die checklist gaan toetsen in de praktijk bij de coördinatoren of consultants aangepast sporten. Ik probeer eigenlijk overal wat van te pakken, omdat dat het beste beeld geeft. Uiteindelijk wil ik dan een checklist creëren die mensen kunnen gebruiken bij het opstarten van of de verbetering van zo'n samenwerkingsverband. Daarom vandaag ook hoe. Ik zou best wel meer willen weten over hoe het

nou in Groningen is geregeld. Maar ook om te kijken wat jij nou als succesfactoren van een samenwerkingsverband ziet. Dit is wie ik ben en waar ik momenteel mee bezig bent. Misschien kan jij om te beginnen vertellen wie jij bent en wat je doet?

M: Ja. Ik werk op het gebied van de aangepaste sport en zorg. Ik werk inmiddels als zelfstandige. Dus ik doe dingen bij het huis van de sport en ik doe ook nog dingen bij andere organisaties. Ik ben in 2005 afgestuurd voor de opleiding Sport, Gezondheid en Management en ik werkte toe al voor de gemeente Assen. Ik ben toen in 2009 terecht gekomen bij het huis voor de sport Groningen op het gebied van de aangepaste sporten. Toen liep daar nog het laatste jaar van de breedtesport impuls en zo ben ik eigenlijk in Groningen gerold. Ik heb daar heel veel verschillende dingen gedaan. In begin kregen we nog heel veel subsidie van de provincie. Dat stopte op een gegeven moment, waardoor onze rol steeds meer ging naar het verbinden van partijen. Samen kijken naar waar de kansen liggen en hoe kunnen we meer van elkaar gaan leren op het gebied van de aangepaste sport. Welke initiatieven zijn er welke kunnen opnieuw gaan opzetten en welke kunnen we gaan verbeteren. Als je kijkt naar de subsidie die we nu krijgen, zijn we meer gegaan naar netwerken en verbinden en ondersteunen van bijvoorbeeld lokale verenigingen voor het sport en beweegaanbod. Misschien nog goed om te vermelden dat er in 2012 Sportplein Groningen is opgezet. Sportplein Groningen is een samenwerkingsverband van negen organisaties. Waarvan het Huis van de Sport er één is, maar daarnaast ook nog opleidingsorganisaties, de provincie, gemeente Groningen, Topsport Noord, de Rug en UMC Groningen. Dat zijn negen organisaties die in eerste instantie partners van Sportplein Groningen zijn geworden. Omdat de provincie op een gegeven moment zij: er gebeurt steeds meer op het gebied van Sport en Bewegen en ga nu alstublieft samenwerken. Eén thema waar sportplein Groningen zich actief op in zet, is kwetsbare groepen. Dat is natuurlijk heel erg breed. Maar wij richten ons voornamelijk op de kwetsbare senioren, mensen met een beperking of een chronische aandoening. Daarin zie je dat de werkzaamheden van het Huis van de Sport vanuit de subsidie, dat dat meer gaat aansluiten wat we vanuit Sportplein Groningen willen, meer die structurele samenwerking zoeken.

L: Dus alles wat je doet heeft eigenlijk wel betrekking op de aangepaste sport?

M: Ja, wel veel.

L: Je vertelde dat je het Sportplein hebt en het Huis van de Sport Groningen. En allebei zijn zij eigenlijk bezig met het aangepaste sporten in de provincie?

M: Ja. Kijk het huis van de Sport ontvangt van de provincie subsidie om een aantal provinciale taken uit te voeren. Daarnaast hebben we Sportplein Groningen en het huis van de Sport is één van die negen partners van het sportplein. We proberen dat wel goed bij elkaar te brengen, omdat het uiteindelijk voor mensen wel duidelijk moet zijn waar zij terecht kunnen voor informatie. Ik zal een voorbeeld geven: in het verleden stond al het sportaanbod ook op de website van het huis van de sport Groningen. Dat is inmiddels op de website van Sportplein Groningen terecht gekomen.

L: Dus als ik nou wil gaan sporten in Groningen, dan moet ik naar het Sportplein?

M: Ja, maar dat is nu nog lastig. Het is nu eenmaal nog niet hetzelfde.

L: Wat zou er dan op de Landkaart van NOC*NSF moeten komen te staan?

M: Als het gaat om het vinden van de sport, dan moet je naar Sportplein Groningen gaan. Als je daar dan vervolgens specifieke vragen over hebt, dan kun je ook mailen naar het Sportplein. Alleen de vraag komt dan vervolgens wel terecht bij het huis van de sport, dat is uiteindelijk de uitvoerende organisaties.

L: Achter de schermen wordt er dus wel veel samengewerkt?

M: Nou ja, tot voor kort was ik degene die beide dingen deed. Nu heb ik een aantal collega's bij het huis van de Sport die een de provinciale taken uitvoeren. Maar nogmaals dat moet gewoon nog dichter.. Er wordt al wel veel samengewerkt alleen het zijn gewoon twee verschillende subsidies.

L: Verder in Groningen, zijn dat dan de twee belangrijkste organisaties.

M: Er zijn ook in Groningen heel veel organisaties bezig met dit thema. Als je kijkt zijn er eigenlijk twee hele grote zorginstellingen in de provincie Groningen. Dat zijn Mezijde en NOVO. Die zijn allebei ook heel actief op het gebied van Sport en Bewegen. Het is misschien wat kort om te zeggen, dat dit de organisaties zijn. Alleen als je provinciaal kijkt, waar je het beste je vragen kunt stellen, dan zijn dit wel de twee beste organisaties. Dan kun je vanuit daar wel weer verder. In Groningen hebben we bijvoorbeeld ook nog een innovatie werkplaats voor mensen met een verstandelijke beperking. Ook daar zit een heel netwerk aan, maar dat is eigenlijk een Noord-Nederlands netwerk. Daar zijn ook alle zorginstellingen bij aangesloten. Zo zijn er toch weer verschillende partijen die allemaal harstikke belangrijk zijn.

L: Er zijn alleen geen regionale samenwerkingsverbanden in Groningen. Zou je dat wel willen?

M: Sterker nog. We zijn er eigenlijk al een tijdje mee bezig. Wat wij op een gegeven moment gezegd hebben, vanuit sportplein Groningen dan, in de basis zitten daar negen partners onder en het zou heel goed zijn voor kwetsbare groepen te zorgen dat we die samenwerking verbreden. Dus dat ook organisaties als de zorginstellingen eigenlijk ook partners worden. En dat we ervoor zorgen dat we die samenwerking structureler maken. Als je kijkt naar de laatste jaren zijn we steeds meer samen gaan werken, maar was dat heel veel op project basis. Bijvoorbeeld in 2011 hebben we een provinciale onderzoek aangepast sporten uitgevoerd. Daarvoor hebben we iets van 1500 vragenlijsten via patiëntenorganisaties en zorginstellingen de deur uit gedaan om te kijken waar nou behoeften aan is. Dat is wel een heel mooi middel om vanuit de provincie te laten zien wat voor een meerwaarde je nu hebt. Een zorginstelling kon daarom kijken wat hun cliënten nou allemaal willen.

L: Wil je daar wel naar toe streven?

M: Wat we graag willen, is dat meer gemeentes ook voor dit soort doelgroepen activiteiten opzetten. Bijvoorbeeld vanuit de WMO of de participatiegraad. Ik denk dat regionale samenwerking daar een heel goed middel in kan zijn. Enerzijds heb je dan nog provinciaal, dat is iets waar ik nog wel naar zoek: 'wat doe je dan provinciaal en wat doe je dan regionaal'. Ik geloof wel dat het echt zo dicht mogelijk bij de mensen moet zijn en moet je ook echt gebruik maken van het lokale netwerk. De buurvrouw zegt bijvoorbeeld kom op we gaan bewijs van spreken. Dus dat is iets wat ik nog we naar zoek. Wat regel je dan provinciaal en wat regel je dan regionaal / lokaal.

L: Ik heb ook gevraagd in de verschillende gesprekken hoe zo'n regionaal samenwerkingsverband nou is ontstaan. Wat er veel werd aangegeven, is dat de provincie echt belangrijk is voor het opstarten van zo'n samenwerkingsverband. Na een tijdje gaat dat steeds verder uit elkaar. De provinciale consulent aangepast sporten blijft dat den helikopterview houden en een beetje de controlerende rol. De rest laten ze bijna allemaal aan de regionale coördinator over. Dat is wat ik een beetje opvang in alle gesprekken.

M: Alleen wij hebben in Groningen een provincie die zich eigenlijk steeds meer terug gaat trekken van het domein van sport en bewegen. In ieder geval hoe het tot nu toe zo is. Er zijn net provinciale verkiezingen geweest en er gaat in Groningen best wel veel veranderen, dus wie weet verandert het. Maar eigenlijk zien wij dus steeds dat de provincie steeds verder terug gaat. Dus nu zegt het

sportplein harstikke goed die regionale samenwerkingsverbanden, maar als we daar nu daadwerkelijk van start mee zouden gaan en het van de grond willen krijgen. Dan is een gemeente daarin super belangrijk.

L: In hoeverre speelt een gemeente nu een rol?

M: Tot nu toe zijn er niet heel veel gemeente die iets actiefs doen op het gebied van de aangepast sporten. Het komt nu wel meer hoor, maar daarin zie je dat de ene gemeente gewoon veel verder is dan de andere.

L: Doen ze het nu allemaal afzonderlijk?

M: Ja, elke gemeente doet apart iets. Wat er in Groningen staat te gebeuren, is dat er een herindeling komt van de gemeente. Er zijn op dit moment 23 gemeentes in Groningen en dat zou betekenen dat er zeven regio's zijn. Het zou natuurlijk heel mooi zijn.. Dat is ook wat we nu zeggen: dat je nu het provinciale hebt, maar dat het mooi zou zijn als je naar die zeven regio's kan gaan, want dan wordt het bereik wel wat groter. Sommige gemeentes zijn nu gewoon echt heel klein.

L: Als ik jou zo hoor staat er best wel wat te veranderen in de provincie Groningen?

M: Dat proberen we wel. Ik denk dat we vanuit het provinciale niveau moeten kijken welke gemeentes er allemaal mee willen. Maar ook vanuit provinciale kijken welke mensen er nu in moeten komen.

L: Als jij kijkt naar het Sportplein Groningen is er dan een gezamenlijke doelstelling?

M: Nou, het sportplein heeft natuurlijk wel een gezamenlijk doel voor de kwetsbare groepen. Dat is niet het brede samenwerkingsverband en dat zijn gewoon die negen organisaties. Dus wat ik de laatste periode heb gedaan: is ik heb overleg gehad met de verschillende organisaties en gevraagd: wat jullie belangrijk vinden, wat zou je er uit willen halen en wat heb je te bieden als organisaties. Waar we naar toe willen, is dat we met die organisaties ook een gezamenlijk intentieverklaring kunnen tekenen om die samenwerking ook iets meer te kunnen formaliseren. Als je zo'n intentieverklaring opgesteld, dan zet je daar natuurlijk ook in wat we met elkaar beogen. Wat we straks in begin mei hebbe, we gebruiken nu nog de naamgeving kwetsbare groepen en dat is eigenlijk de meest verschrikkelijke naam die je kan bedenken. Met die bijeenkomst willen we met het brede scala aan partners brainstormen over, wat dan wel een goede naam zou kunnen zijn. We willen straks ook een sterk merk creëren. Ik denk dat er best wel heel veel gebeurd in de provincie Groningen, maar hoe kunnen we dat nou meer zichtbaar maken. Ergens geloof ik wel, dat als je daar met elkaar iedere keer een zelfde naam aanhangt of een zelfde slogan laat terug komen, maakt dat je herkenbaarder. Een beetje met de gedachte, als we nu met elkaar een nieuwe naam bedenken, dat die ook daarin een rol kan gaan spelen. Zonder dat iedereen hun eigen logo's direct moet gaan laten varen, want ik geloof niet dat dat een haalbare kaart is. Maar wel dat je daar iets mee met elkaar kan versterken.

L: Dit zijn eigenlijk de dingen waar ik naar opzoek ben. Dus jij zegt nou: we willen ervoor zorgen dat we vanuit één naam, één logo, één website willen communiceren.

M: Ja, maar dan niet voor alles. Ik geloof dat als we nu aan alle verschillende organisaties gaan vragen van, vervang je logo en gebruik dit logo. Dan denk ik niet dat dat realiseerbaar is. Daarvoor heeft iedere organisatie ook zijn eigen belang, doelgroepen en cliënten. Maar als je er wel voor kan zorgen dat je met zijn alle iets herkenbaars heb, dat in al die verschillende dingen wel terugkomt, dat ook een bijdrage zal leveren.

L: Wat ik in veel gesprekken hoor, dat als je een samenwerkingsverband hebt. Het samenwerkingsverband ook een zelfde naam moet hebben. Maar wat jij nu aangeeft, is dat de organisaties een klein teken of logo mee moeten dragen, waarin ze laten zien dat ze iets doen met het aangepaste sporten.

M: Ja, maar dat is dan wel een naam van een samenwerkingsverband, denk ik.

L: Door het zien van het logo moeten ze ook gelijk weten wat je doet en waar je mee bezig bent.

M: Ja, en dat is die herkenbaarheid. Ik geloof wel dat het mooi is als je daar een digitaal platform of een website aanhangt waar je meer informatie op kan vinden. En dat je als samenwerkende organisaties een agenda hebt waarin verschillende items weer in terugkomen. Die ieder voor zich organiseert, maar wel op een gezamenlijke agenda komt te staan. Of dat je zorgt dat je met elkaar een nieuwsbrief vult.

L: En je zei dat je nu bezig bent om de samenwerking op papier te krijgen om het echter te maken...

M: Nou ja, wat ik gevraagd hebt aan de contacten van de organisaties: hoe sta je er tegen over om een intentieverklaring te ondertekenen. Opzicht staat de meeste daar positief tegenover, maar wel met de kanttekening: het hangt natuurlijk wel af van de inhoud die erin staat.

L: Hoe belangrijk is dat?

M: Ik denk dat uiteindelijk een handtekening op papier niet heel veel zegt. Ik denk dat het wel een mooi moment kan zijn en met elkaar kan vieren.

L: Dus het gaat er bij jou niet zozeer om, om het vast te hebben. Maar meer om een symbolisch teken van dit gaan we samen doen.

M: Ja, ik heb het ook allemaal niet wetenschappelijk onderbouwt hoor. Ik heb het ook maar...

L: Ik ben gewoon opzoek naar jouw mening. Ik ben hier voor jou en ik ben benieuwd wat ze in Groningen als succesfactoren zien. En dan met al die verschillende succesfactoren één checklist maken. Ik denk dat niet eerlijk is om alleen in Gelderland te kijken en die te verspreiden.

M: Je hebt een aantal gesprekken gehad met partijen die het al hebben en waar het al draait. Zover is het bij ons nog niet. Dus de dingen die ik eigenlijk noem, zijn ook de dingen die ik eigen een beetje afkijk bij de bureaus.

L: Maar jij bent wel bezig om op provinciaal niveau samen te werken. Dus dat zou ook weer nieuwe inzichten kunnen geven voor de regionale samenwerkingsverbanden. Ik ben ook die succesfactoren bij jou aan het checken en kijk wat jij hier nou van vind. Eén van die succesfactoren is een gezamenlijke doelstelling. Dan ga ik bij jou kijken of jij een gezamenlijke belangrijke vindt voor een samenwerkingsverband.

M: Ja, ik vind een gezamenlijke doelstelling belangrijk. Er moet wel een reden zijn waarom je samenwerkt. Soms zit het ook in hele kleine dingen. Ik heb twee weken geleden een bijeenkomst georganiseerd in de gemeente Assen, een netwerkbijeenkomst. Je verbaast je er gewoon over. Het eerste wat er gebeurd: er zit iemand van de woonzorginstelling voor ouderen en die zegt: Ja, we willen wel veel meer activiteiten bij ons in de locatie laten plaatsvinden. Dan zit er iemand naast en die zegt: o, wij zijn bezig met het opzetten van oldstars voetbal, dan moeten we even praten. Er zat iemand bij uit Assen-oost en die zegt: Maar er gebeurt al wel een hele boel, zullen we het daar eerst over hebben? Dat soort dingen alleen al, dan denk ik hoe simpel kan het zijn. Daarvoor moeten mensen wel eens in de zoveel tijd samen om tafel zitten.

L: Dat zou dan de rol moeten zijn voor de regionale coördinator.

M: Ja, dat vind ik wel... Enerzijds kun je ook dingen op provinciaal niveau doen, maar anderzijds dit soort voorbeelden spelen gewoon in de regio. Het is gewoon een lokaal voorbeeld. Het is wel interessant wat je op provinciaal niveau doet, daar kun je het soms wat meer op strategisch niveau doen en kijken wat voor een subsidie mogelijkheden er zijn. Welke ambities zijn er die we hebben en die we heel mooi met elkaar kunnen bewerkstelligen. Wat kun je met elkaar dan bedenken qua financiële mogelijkheden. Zo kom je weer bij hele nieuwe dingen. Dan denk ik: misschien is het wel goed, dat je twee keer per jaar zo'n soort overleg hebt en dat je twee keer per jaar op provinciale niveau de mensen uit de regio laten komen. Van, zeg het maar, waar loop je tegenaan? Gewoon hele praktische dingen. Ik vind ook wel, dat de agendavulling vanuit de mensen die actief zijn in de regio's moet komen. Dat het niet alleen zoiets is, dat je de coördinator dan bedenkt en dat komt op de agenda.

L: Dus het is ook belangrijk om de mensen gewoon bij elkaar te zetten en te gaan praten.

M: Ja, kennisdeling. Dan denk ik wel eens hoe ingewikkeld kan het zijn. Daar hoeft je toch niet voor bij elkaar te komen. Alleen als ik dan zo'n voorbeeld zie in Assen, blijkbaar dus wel.

L: Je zei, ze moeten wel een gezamenlijke doelstelling hebben. Wat moet die doelstelling dan zijn volgens jou?

M: Dat weet ik niet. Een doel is natuurlijk wel weer wat anders dan een doelstelling. Ik vind dat je wel samen moet streven naar hetzelfde en dat kan bijvoorbeeld zijn: wij willen gewoon met elkaar meer mensen met een beperking en een chronisch aandoening aan het bewegen krijgen. Of wij hebben nu vanuit Sportplein Groningen de droom opgeschreven van, het moet voor iedereen met een beperking of een chronische aandoening mogelijk zijn in de omgeving te sporten. Ik vind we dat je iets van een gezamenlijk streven moet hebben.

L: Het zijn dus negen partijen die samenwerken. Is iedereen gelijk in die samenwerking?

M: Als je nu kijkt naar de negen organisaties, die Sportplein Groningen officieel vertegenwoordigen, dan is de provincie op dit moment de enige grote geldschietster. We hebben nu wel met het bedrijfsleven projecten gezamenlijk uitgevoerd, dus dat is in wezenlijk een andere rol. De provincie is eigenlijk de opdrachtgever. Als je kijkt naar kwetsbare groepen dan zie je dat onder die negen organisaties daar gewoon weinig of niks mee hebben in de regio qua werkzaamheden. Dus daar zit in wezen wel degelijk verschil tussen. Dat is dus één van de redenen waarom wij zeggen, dat we die samenwerking juist breder willen. Het is prachtig, maar als verder groeien op het gebied van die kwetsbare groepen, dan zou het mooi zijn als je die samenwerking verbreed en het netwerk verbreed.

L: Dus het hoeft voor jou ook niet dat elke organisatie evenveel bevoegdheden heeft in dat samenwerkingsverband?

M: [stilt] Tot nu toe gaat het helemaal niet zozeer om bevoegdheden. Het gaat meer, je stelt met elkaar een plan op, waar ga je naar toe. En dan bepaal je eigenlijk gezamenlijk wie is daar gewoon de beste uitvoerder voor. Omdat het huis voor de sport ook die provinciale subsidie ontvangt, is dat eigenlijk vaak de aangewezen persoon. Ik vind ook dat je uit moet kijken dat je dingen niet heel erg versnipperd en ook niet te persoonlijk moet maken. Ik vind het dus wel lastig dat je andere bevoegdheden hebt.

L: Hoe goed moet je elkaar dan kennen?

M: Ja, goed. Maar goed samenwerking heeft denk ik ook een deel te maken met vertrouwen? De ene keer is het meer geven en de andere keer is meer krijgen. Daar geloof ik wel in, maar ik vind dat een organisatie ook zelf moet kijken: waar ben ik nou goed in en welke rol past bij mij en wat zou iemand net een beetje anders doen. Dat zou in de regio wel een lastigere uitdaging kunnen zijn.

L: Want?

M: Stel dat een aantal gemeenten zeggen: wij hebben wel middelen beschikbaar. Je hebt bijvoorbeeld een behoefte pijler uitgevoerd bij organisaties en de doelgroep zelf. En daar komt een beeld uit waar je met elkaar aan de slag gaat. Wie vult dan wat aan? Dat kan natuurlijk lastiger zijn, omdat je dan dichterbij het belang komt van eigen organisaties.

L: Dus het is wel belangrijk binnen zo'n samenwerkingsverband dat je dingen durft af te geven?

M: Ja, dat vind ik wel. Ik vind dat je soms ook wel moet kunnen zeggen: hier ben ik een beetje minder goed in en der zijn andere die dat beter kunnen.

L: Het is dus vooral belangrijk dat je moet weten wie in het samenwerkingsverband zit en vervolgens moet je daarvan ook de kwaliteiten kennen, zodat je dingen kan afgeven.

M: Ja. Ik denk vooral dat iedere organisatie vooral voor zichzelf heel goed moet weten, van hier ben ik goed in en hier ben ik iets minder goed in. Dat je elkaar daarin ook kent en dat je weet van elkaar dat jij hier veel beter in bent dan ik en daarom doe jij dat maar. Ik zat na te denken en dat is gewoon wel een algemene basis voor samenwerking. Ik denk dat je daarin wel streeft naar een gezamenlijk doel en een gezamenlijk resultaat. Dan komt dat daar wel uit voort. Ik realiseer me heel goed dat de praktijk soms wat weerbarstiger kan zijn, maar dit is mijn ideaal.

L: Ik denk dat we daar ook naar moeten kijken en naar het ideale ook toe willen streven.

M: En leren van dingen die je het verleden hebt gedaan. Het kan zo zijn dat je een project bent gestart en niet goed weet wat je er eigenlijk mee moet.

L: Dus evalueren en daar ook op durven in te spelen?

M: Ja, zeker.

L: Waaruit bestaat volgens jou een goed team?

M: Ik denk dat samenwerking uiteindelijk uit persoonlijkheden bestaat en ik denk dat je soms gewoon je eigenbelangen moet kunnen laten varen.

L: Stel je voor jij gaat in Groningen beginnen met regionale samenwerkingsverbanden. Welke mensen zou jij dan in zo'n samenwerkingsverband willen hebben?

M: Bedoel je dan een soort partijen?

L: Nou, meer welk typen mensen zou je willen hebben?

M: Ik denk dat het er vanaf hangt wat je in de regio wilt bereiken. Maar wat is de opdracht waarmee je in de regio aan de slag gaat. Volgens mij hangt daar vervolgens vanaf wat voor een soort mensen. Idealiter heb je natuurlijk een mix van mensen. Als je alleen maar iemand hebt die alleen maar kan verbinden en niemand hebt die kennis heeft van de doelgroep, dan kom je er ook niet helemaal denk ik.

L: Dus een mix van deze personen?

M: Ja, maar ik denk dat het ook goed is dat je ook echt wel lokale partijen hebt. Tenminste er van uitgaande dat er wel al wat is in de regio. Het zou natuurlijk mooi zijn dat er iemand is die het netwerk al kent.

L: Iemand die ook de regio kent?

M: Ja, provinciaal red ik mezelf aardig. Maar zet mij in drie gemeentes... Ja, het kan per ongeluk goed gaan. Maar het kan ook.. Het verschilt een klein beetje per regio, maar ik ken niet iedere sportvereniging in iedere regio bijvoorbeeld. Ik ken niet vanuit alle zorginstellingen alle locatieleiders van een bepaalde regio. Uiteindelijk als je stimuleringsprojecten vanuit de zorginstelling zou willen doen, dan is het altijd een hekse / heckse (?) dat je alle locaties goed kent en dat je iemand mee krijgt die zegt: dat zou nou voor ons het allerbeste zijn.

L: Welke partijen zou jij dan in een regionaal samenwerkingsverband willen hebben?

M: Dat hangt er natuurlijk een beetje van af... Je hebt natuurlijk een opdrachtgever en daar is denk ik geen één gemeente gelijk mee. De ene gemeente zal een speciaal onderwijs hebben en de andere niet. Dus ik denk dat je echt naar het lokale veld moet kijken en waar ligt nou de grootste uitdaging hier in deze regio. En op basis daarvan die partijen moeten uitnodigen.

L: Dus jij zegt eigenlijk dat je in moet spelen op de situatie in een regio wat je wilt bereiken.

M: Ik denk niet dat iedere regio een kopie is van elkaar. Daar geloof ik niet in.

L: In veel gesprekken hoor ik dat er bepaalde pijlers zijn waar een samenwerkingsverband zich op richt. Wat zijn volgens jou goede pijlers waar zo'n samenwerkingsverband zich op moet richten om naar toe te streven?

M: Kijk, wat ik mooi zou vinden, is dat je op provinciaal niveau een aantal faciliterende dingen doet. Dus bijvoorbeeld je communicatiekrachten met een digitaal platform waarop allerlei informatie te vinden is. Maar ook met het sportaanbod in kaart. Ik denk dat je ook een stuk scholing hebt hoe je het op provinciale niveau zou kunnen doen, maar dan wel vanuit de behoefte die er gepeild wordt vanuit de regio's. Dan denk ik dat wanneer je in die regio's echt inzet op verbinden activiteiten. Want uiteindelijk kunnen we van alles faciliteren, maar als we meer mensen met elkaar in beweging willen krijgen of een gezonde leefstijl willen laten aannemen, dan moet dat wel echt lokaal gebeuren.

L: Dus meer het beleid van bovenaf bepalen en daar vanaf onderaf uitvoering aangeven?

M: Ik denk dat je het beleid niet alleen vanaf bovenaf moet bepalen. Het tegendeel. Ik denk dat je heel erg moet kijken naar waar lokaal behoefte aan is. Provinciaal eigenlijk de paraplu en de verbinder zijn.

L: Hoe wordt het beleid nu bijvoorbeeld bepaald in Sportplein?

M: Dat doen we vanuit een werkgroep waarin momenteel drie organisaties in vertegenwoordigt zijn vanuit die negen organisaties. Of vier met mij erbij natuurlijk. Dat is iets waar ik vanuit de structurele samenwerking meer naar toe zou willen. Dat je dat ook meer als gezamenlijk partners meer in de provincie hebt en wat zouden nou voor dit jaar onze speerpunten moeten zijn.

L: Bepaal je dat dan met die groep?

M: Ja, dat zou ik idealiter dan wel willen doen.

L: Hoe zou jij het dan in zo'n regionaal samenwerkingsverband willen doen. Wie bepaalt daar dan de richtlijnen voor?

M: Uiteindelijk, zo ver zijn we in Groningen nog niet, maar als je regio's hebt, waarin allerlei verschillende dingen worden uitgevoerd. Denk ik dat het belangrijk is, dat je wel vanuit de regio's luistert, wat zou hier nog verder nodig zijn. En hoe kun je dat op provinciaal niveau zo goed mogelijk inplannen. Want ik denk dat het daar uiteindelijk omgaat.

L: Opzicht vind ik dat best interessant, want jij hebt nog helemaal een blanco view. Dat geeft aan hoe je het wel zou willen en hoe jij het voor je zou...

M: Ik vind het nog best wel zoeken hoor. Ik heb ook wel een aantal keren terug gekregen van, denk nou is goed na over : het waarom? Waartoe zijn wij hierop uit. Wat is de Je moet uitkijken dat je niet structuren optuigt om maar mooie structuren te maken, zonder dat een meerwaarde is.

L: Denk je dat het een meerwaarde zou hebben in Groningen?

M: Anders zou ik er nu niet mee bezig zijn. Ik vind het dus wel heel erg zoekende. Om een voorbeeld te geven ik heb laatst gesprek gehad in Stadskanaal. Daar voert een welzijnsorganisatie het sportbeleid uit en die zijn daar eigenlijk al best wel heel ver in. Zij doen het hier gewoon en wat is voor mij de meerwaarde om der met andere gemeentes in samen te werken. Misschien geven zij in dat geval wel meer, dan dat ze er direct voor terugkrijgen.

L: Dus zij stelde jou de vraag: waarom wil ik eigenlijk met andere gemeentes samenwerken?

M: Ja, wat is voor hun de meerwaarde en wat is voor hun ook de meerwaarde qua provinciaal? Omdat zij heel erg lokaal zijn. Zij kiezen er bijvoorbeeld ook voor om de buurtsportcoach heel uitvoerend weg te zetten. Dat zijn de mensen die bijvoorbeeld gaan wandelen met de woonlocaties of de zorginstellingen. Daar kiest niet iedere gemeente voor.

L: Dus het gemeente beleid verschilt nog heel erg veel in Groningen?

M: Ja, ontzettend. Het lastige is gewoon dat het startpunt heel erg per punt verschilt.

L: Stel je voor dat jij een samenwerkingsverband gaat opstarten. Hoe zou je dan beginnen?

M: We hebben nu bijvoorbeeld wel een gesprek gehad met een gemeente die zegt, ik zou wel meer voor deze doelgroep willen doen, alleen ik vind dat wij alleen te klein zijn. Zo starten we eigenlijk. Die gemeente heeft wel gezegd, ik zou het interessant vinden om meer te doen. Daar heb ik dus een eerste gesprek mee gehad. Ik heb net een mail gehad, dat ze daar nu nog gewoon de tijd voor hebben om daar mee bezig te gaan. Maar goed is wel de eerste aanleiding en zouden we in die regio een soort pilot kunnen starten. Ik denk dat het goed is, dat je in die lokale setting kijkt, van goed waar is hier behoefte aan. Enerzijds wat er gebeurd er nu al en anderzijds waar is er behoefte aan. Ergens denk ik van, dat kan je peilen onder de doelgroep zelf, maar ik denk dat het ook wel interessant kan zijn om daarin de professionals mee te nemen. Ik kan allemaal sport stimulerende activiteiten opzetten, maar het is denk ik ook wel interessant wat de professionals, die bezig zijn met de doelgroep, nodig hebben. We doen van alles aan verenigingsondersteuning, maar misschien zou het wel heel veel meerwaarde kunnen hebben om gewoon ondersteuning te bieden en meer kennis. Ik zou wel.. We trekken het altijd wel naar sport en bewegen, maar soms denk ik misschien moet het nog wel een stapje verder en moeten we kijken naar de gezondheid in het algemene.

L: Dus je zegt, misschien moet je hem nog wel heel breder trekken?

M: Ja, want we weten gewoon als het gaat om gezondheid, dat alleen bewegen niet voldoende is. Dus misschien moet dat wel.

L: Bij jullie is het helemaal open en kan je nog precies alle kanten op met zo'n samenwerkingsverband.

M: Ja, maar tegelijkertijd is het ook de kunst om het niet te groot te maken.

L: De literatuur geeft ook aan eenvoud. Dus zorg dat je weet voor wie en wat je het doet....

M: Alleen dat al, zorg voor wie je het doet, is al enorm breed. Want het is zo'n grote diversiteit aan doelgroepen. Als je doelgroep mensen met een verstandelijke beperking hebt, hebt je de licht verstandelijke beperking en je hebt de zwaar verstandelijke beperking. De ene zegt weer: Ja, daar hoor ik niet bij, want ik ben niet gek.

L: Wie nemen jullie allemaal mee met het sportplein al doelgroep?

M: Eigenlijk zeggen we nu, enerzijds mensen met een lichamelijke beperking, verstandelijke beperking en een chronische aandoening en ook wel bijzonder gedrag zit daar wel in. Anderzijds hebben we de kwetsbare ouderen. Dat is natuurlijk ook een hele belangrijke doelgroep.

L: De ene zegt we pakken het zo breed mogelijk en zijn echt een vangnet voor iedereen en de andere richt zich weer echt op de vier doelgroepen.

M: Ik vind dat je zoveel mogelijk moet betrekken.

L: Ja, wat doen jullie met Sportplein aan de zichtbaarheid voor de doelgroep?

M: uhm.. Nou ja, we hebben wel een werkgroep profilering, dus we zijn er wel mee bezig. [stilte] . Maar het is tot nu toe geen doel op zich zeg maar. Ik denk ook wel dat de bekendheid ook veel groter zou moeten. Maar dat is ook iets waar je als netwerk samen een rol in hebt. Wij kunnen wel een prachtige website hebben waar al het sportaanbod op staat, maar als bijvoorbeeld zorgorganisaties dat verder niet bekendmaken.. Maar goed, bij ons gaat nog wel heel veel via intermediaire organisaties. Dat vind ik nog wel lastig, want wij zijn toch diegene die de mens zelf moeten bereiken. Een hele media campagne hebben we ook nog opgezet.

L: Wat doe je dan aan de PR en Communicatie.

M: [stilte]. Dat is meer voor het Sportplein in het algemeen. Wat we nu wel hebben in november, is de maand van het aangepast bewegen. De maand waarin we aangepast bewegen en de gehandicaptensport centraal staat. De gedachte daarachter is wel dat we veel dingen tegelijkertijd in één maand laten gebeuren en daarmee het groter kunnen laten worden. Een andere beeld, dat wel weer aansluit bij de gedachte van het sportplein.

L: Je vind het dus wel belangrijk?

M: Je kan wel een merk willen creëren, maar een merk is niks waard zolang niemand het kent. Kijk als Coca Cola niks aan de marketing had gedaan, dan was het nu nooit zo bekend geweest.

L: Ja oké. Wel echt belangrijk dus.

M: En tegelijkertijd moet je ook laten zien hoe je werkt.

L: Hoe wordt er tussen de verschillende partijen gecommuniceerd?

M: Eigenlijk via persoonlijk contact met de mail. Er is niet een persoonlijke linkedin groep of zo. Of één of andere portal. Dat is er allemaal niet. We hebben in ieder geval één keer per jaar een netwerkbijeenkomst waar veel organisaties bij aanwezig zijn. Maar verder is vooral één op één of in een overleg.

L: Als er zo'n overleg wordt gepland. Door wie wordt die dan gepland?

M: Door mij.

L: Ja?

M: Ja, wel vaak. Dat komt ook vanuit de provinciale rol die je daarin hebt. Als het gaat om aparte projecten, zoals die innovatie groep waar ik je net over vertelde, dat wordt gewoon gedaan vanuit de innovatiegroep zelf.

L: Dus het komt vanuit de provinciale rol dat die partijen bij elkaar worden gezet?

M: Ja.

L: Zouden die partijen, ook buiten jou om, contact hebben met elkaar over het doel?

M: Ja, dat denk ik wel. Contact over om mensen in beweging te krijgen. Daar is best wel eens onderling mail contact over. Dat is natuurlijk ook alleen maar goed, want dat is juist wel je wilt. Wat we nu bijvoorbeeld in Assen willen doen, is dat de mensen die bij dat netwerkoeverleg aanwezig zijn geweest, dat we die ook zichtbaar willen maken op de website. Er is een netwerk en wat doen die partijen dan? Maar ook als projecten zijn die spelen in Assen, of die wel of niet zijn gesubsidieerd door de gemeente, dat je die ook inzichtelijk maakt van, goh wat gebeurt er daar eigenlijk. Als iemand denk van ik wil er wat meer over weten of ik wil iets nieuws beginnen, zodat zij heel gemakkelijk kunnen zien van wat speelt er in Assen. Als ik daar dan meer over wil weten, dan bel ik even met piet of klaas.

L: Het woord netwerk is een keer gevallen en het woord samenwerking is een keer gevallen. Hoe zou jij het willen noemen?

M: Er wordt nu achter de schermen hard gewerkt om toe te werken naar een netwerkorganisaties. Ik vind het lastig met dit soort termen, dat ik denk van iedereen heeft daar gewoon zijn eigen beeld bij. Ik vind dit ook een ingewikkelde vraag.

L: Waarom deze vraag, omdat de ene het weer een netwerkorganisatie noemt en de andere weer een samenwerkingsverband en ik ben aan het kijken hoe ik het nu zou willen noemen. Regionaal netwerkorganisatie, of een regionaal samenwerkingsverband. Ik ben daar nog naar op zoek.

M: Ik denk dat het belangrijk is, dat je daar gewoon dezelfde uitleg bij als partijen die daar betrokken bij zijn. Met dit soort dingen is het ook kijken, wat ligt waar gewoon goed. Dus je moet ook een beetje kijken met hoe wordt de term opgepakt. Wat is er in verdelen gebeurd en wat is er niet zo goed gegaan. Dat blijf je houden.

L: Ja, oké. In hoeverre is het belangrijk dat het een plat samenwerkingsverband is?

M: Plat vind ik héél belangrijk. Ik vind, samenwerking dat doe je met elkaar.

L: Dus het is niet zo dat de ene meer macht heeft dan de andere?

M: Nee! Uiteindelijk is er wel altijd één iemand, als je kijkt naar het sportplein, een projectleider die ergens een keer een klap op geeft. Of in dit geval de provincie die subsidieaanvragen beoordeelt. Ik vind in de basis dat je gewoon samenwerkt.

L: Is die projectleider dan ook verantwoordelijk voor de controle?

M: Nou ja, weet je. Je moet wel kijken of we dat wat we hebben afgesproken ook daadwerkelijk gebeurd en wat hebben we bedacht. En kijken over ergens extra ondersteuning nodig is.

L: Maar dat gebeurt wel in het samenwerkingsband?

M: [stilte]

L: Of gaan jullie er vanuit dat het gewoon gebeurt?

M: Nee, zover is het gewoon nog niet. Maar zo zijn het in de toekomst wel moeten zijn. Als ik kijkt naar het sportplein, dat zit er ook gewoon een projectleider die af en toe kijkt hoe we het allemaal doen, gebeuren er goede dingen, loopt het zoals het moet lopen of loop je ergens tegenaan wat van te voren leuk bedacht is, maar vervolgens niet lukt.

L: Dus het is wel belangrijk?

M: Ik denk wel dat het goed is. Je hebt natuurlijk de neiging om gewoon weer iets af te breken en dan ga je weer opnieuw van start en vervolgens kun je allerlei verschillende kanten op.

L: Dus dat heeft weer met een stukje evalueren te maken?

M: Ja, dat denk ik wel.

L: Wat doen jullie aan evalueren met Sportplein Groningen?

M: We doen gewoon per jaar, en inmiddels maken we daar per kwart een korte rapportage over, van: goh, ik lees dit en kun je daar iets meer over vertellen waarom jullie hier mee bezig zijn. Zo kun je elkaar natuurlijk veel meer informeren. Ook vanuit de andere thema's die er zijn. En we maken een jaar rapportage

L: Wat betekent een NOC*NSF of een NISB voor jou?

M: Ik denk dat daar landelijk wel kennis ligt die we kunnen gebruiken. Daar zie ik wel een meerwaarde in. Als ik kijk naar de provinciale rol, zoals we die hebben, kijken we voor een deel ook landelijk en hoe zouden we die kunnen vertalen naar de provincie. Daar zie ik wel een meerwaarde in in een NOC of een NISB.

L: Je gaf in het begin van het interview ook aan dat je keek naar andere samenwerkingsverbanden. Wat is je bijvoorbeeld opgevallen bij andere samenwerkingsverbanden?

M: Opzicht vind ik dat lastig, ik heb bijvoorbeeld gekeken naar Overijssel. Hoe ziet uiteindelijk dat plan eruit waar zij mee van start zijn gegaan. Binnenkort heb ik een afspraak met Noord-Holland om te kijken hoe daar is, omdat het daar al heel lang draait en ik daar de vraag neer wil leggen, van hoe zit het nu provinciaal. Wat heb je provinciaal en wat doe je regionaal. Ik vind het nu nog lastig om te zeggen, van ja. Ik vind het wel belangrijk dat je ervoor moet zorgen, dat je het wiel niet opnieuw uitvind. Als je kijkt naar die vragenlijst, dan denk ik dat heel veel organisaties zo'n vragenlijst hebben. Dan denk ik dat het interessant is om te kijken in hoeverre je die vragenlijst met elkaar kunt formaliseren. Dat je ook gebruik kunt maken van data die regionaal verzameld wordt en dat je die met elkaar kunt vergelijken.

L: Heeft dat ook met kennisdeling te maken?

M: Ja.

L: Zou je dat nog meer willen zien?

M: Ik denk uiteindelijk dat, dat nog wel veel meer kan. De vraag is echter wel: hoe doe je dat? Soms zit het gewoon in kleine dingen. Als ik de nieuwsbrief ontvang, dan kijk ik altijd even waar zijn ze mee bezig en wat gebeurt er allemaal. Als ik daar dingen in lees waarover ik meer zou willen weten, dan

bel ik daar even achteraan. Dat is wel veel makkelijker als je elkaar kent en zo werkt het volgens mij altijd zo. Zo zijn er wel meer dingen, die ik jat van de burens. Ook hetzij, met de maand november als aangepaste maand, dat heb ik ook niet zelf bedacht. Alleen in de sportwereld doen we altijd heel veel, alleen in de sportwereld wordt er niet altijd even goed gemonitord wat het nou daadwerkelijk oplevert.

L: In hoeverre zijn er cijfers in Groningen bekend?

M: We hebben toen in 2010 die behoefte pijler uitgevoerd, maar dat is alweer een tijdje geleden. Ik denk dat ik zo'n 1100 reacties heb gehad. Daarin zie je wel een heel groot verschil wat je per gemeente of regio terugkrijgt. We hebben toen wel gezegd, dat het mooi zou zijn als die behoefte pijler opnieuw zou uitvoeren. Alleen het lastig op de doelgroep zelf te bereiken. Als je op een gegeven moment het effect wilt meten, dat is van zoveel factoren afhankelijk, dus dat is wel lastig. Wat je zei heb je wat aan NOC*NSF of NISB, dan heb ik ook zeker wat aan Onbeperkt Sportief. Ik denk dat we zeker moeten uitkijken, dat wel niet allemaal dezelfde programma's gaan ontwikkelen. Ik denk dat het heel sterk is, als je landelijke interventies hebt waar je landelijk aan vast kan houden. Alleen dan zou ik het mooi vinden dat je als landelijke organisatie, gebruikt maakt van de regio die er al is. In plaats dat je vanuit het land mensen heel ver laat reizen.

L: In hoeverre maken jullie in Groningen al gebruik van de buurtsportcoach?

M: Er zijn heel veel gemeente die wel een buurtsportcoach in dienst hebben. Al dan niet met het huis van de sport of gewoon bij een gemeente. Of zelf in een andere constructie vanuit een welzijnsorganisaties.

L: Valt daar dan het aangepast sporten ook onder?

M: Dat zouden we wel graag meer willen. Tenminste ik zou dat graag meer willen zien.

L: Daar liggen dus nog zeker kansen?

M: Wat mij betreft wel. Ik denk dat we in Groningen ook echt naar andere beleidsterreinen moeten kijken dan alleen de sport. Er is gewoon giga veel bezuinigd hier in Groningen. Wat betekent dat sport bijna geen financiële mogelijkheden meer heeft.

L: Zie jij nog meer kansen in de provincie Groningen?

M: We doen nu vanuit het huis van de sport wel wat dingen met fondsen. We hebben wel bijvoorbeeld een partner platform. Alleen dat allemaal gebeurd nog heel veel vanuit het huis van de sport en kunnen we nog veel breder trekken.

L: Wat bedoel je precies met zo'n partner platform?

M: Dat is dat we het bedrijfsleven bij sport en bewegingsprojecten vragen. Verder denk ik dat je gewoon enorm goed moet blijven kijken. Ik denk dat we met de sportimpuls, er lopen nu nog twee projecten tot en met augustus voor mensen met een verstandelijk beperking. Er zijn ook alweer wat nieuwe aanvragen gedaan. Ik denk dat je wel moet kijken naar wat voor een mogelijkheden zich voor doen.

L: Ik denk dat ik genoeg informatie heb.

M: Heb ik je een beetje op weg geholpen?

L: Ik vond het vooral interessant om te kijken hoe de provinciale view er nu uitzag. Heb jij nog punten die kwijt wilt of dingen waarvan je zegt die vind ik interessant om terug te laten komen op de checklist?

M: Nee, dat vind ik lastig.

L: Of waarvan jij zegt, dit zie ik nu als succesfactoren van samenwerking

M: Ik denk dat de grootste uitdaging is, hoe creëer je gezamenlijke betrokkenheid. Nogmaals, je kan wel een naam bedenken en dat niet gezamenlijk uitdraagt en als je daar niet gezamenlijk verantwoordelijk voor bent. Of je kan wel zeggen we gaan gezamenlijk een activiteit opzetten, als je dat niet samen doet, dan kom je er als Sportplein alleen niet.

L: Dus dat kan wel een succesfactor zijn, zorg je dat samen betrokken bent.

M: Ja, maar ook vooral samen verantwoordelijk en creëer je dat dan.

L: Yes. Dan denk ik wel dat ik klaar ben en wil ik je bij deze bedanken voor je tijd en moeite.

M: Graag gedaan.

10.2.7 Interview 7

E= Respondent

L= Interviewer

L: Ik zal hem maar gelijk aftrappen. Ik ben Lars Cornelissen en momenteel ben ik bezig met mijn afstudeeronderzoek binnen het NOC*NSF / NISB. Het is een combinatie van beide, omdat NOC*NSF vier kennisvragen met betrekking tot de gehandicaptensport heeft neergelegd bij het NISB. Vandaar dat het ook vanuit het NISB is. In eerste instantie ben ik bezig om de regionale samenwerkingsverbanden in kaart te brengen, dus waar zijn überhaupt die regionale samenwerkingsverbanden. Maar het gaat ook vooral om te kijken waar nog witte vlekken zijn. Vervolgens dat maken in één landkaart en het is met name bedoeld om het voor de doelgroep nog makkelijker te maken om te gaan sporten. En vervolgens langs succesvolle samenwerkingsverbanden om te kijken wat zij nou zien als kritische succesfactoren. Uiteindelijk daar één checklist van maken om opstartende maar ook al bestaande samenwerkingsverbanden helpen te verbeteren of misschien wel om nog succesvoller te worden. Ik ben ook al bij een paar samenwerkingsverbanden langs gegaan. Ik heb eerst in de literatuur naar succesfactoren van samenwerking gekeken en nu wil ik deze in de praktijk gaan toetsen om daar vervolgens één checklist van te kunnen maken. In de loop van het gesprek zal ik ook deze succesfactoren gaan toetsen om te kijken wat jij er nou van vindt. Of misschien vind je het helemaal geen succesfactor, dat kan natuurlijk ook.

E: Haha... Moet ik me ook nog even voorstellen?

L: Ja, dat was mijn volgende vraag. Misschien kan jij jezelf ook even voorstellen om te kijken wie jij bent en wat je doet.

E: Ik ben - en ik werk 21 uur voor de Zaanstreek / Waterstreek op het aangepast sporten vanuit sportservice Noord-Holland. Daarnaast werk ik ook als freelancer en ben ik onder andere gemeente ambtenaar in de Bilt en heb ik opdrachten bij de gemeente Amersfoort en Baarn. Dus bij mij is het niet alleen aangepast sporten.

L: Maar dus wel 21 uur in de week met het aangepast sporten bezig?

E: Ja. Het NISB ken ik ook goed, want daar heb ik ook freelance voor gedaan.

L: Ik heb denk ik een maand geleden gesproken met Marina Jansen die de samenwerkingsverbanden in Noord-Holland heeft opgezet. Zou je iets meer kunnen vertellen over het samenwerkingsverband waarin jij actief bent?

E: Ik heb eerlijk gezegd met mijn collega's uit Noord-Holland en Midden-Nederland een overleg gehad en heb ik de vragen die jij had gesteld met de collega's besproken, dus dat wat betreft de voorbereiding. En ik heb een folder meegenomen waarin staat hoe wij het doen in Noord-Holland. Maar ik ben je vraag kwijt nu.

L: Of jij iets kan vertellen over het samenwerkingsverband?

E: In Zaanstreek / Waterland, en dat geldt eigenlijk precies hetzelfde voor de andere regio's, is het altijd zaak dat je een heel goed netwerk hebt. Wat wij dus hebben als werkzaamheden is: doelgroep advisering en daar hebben we verschillende gradaties in. Van een eenvoudig telefoontje tot een uitgebreid sportadvies, als naar een locatie gaan met iemand. We hebben verenigingsadvies, dat is met name op de G-sport gericht. Dan gaan we als verenigingen een G-tak willen starten in overleg met die vereniging, "goh wat heb je er voor nodig?". Ik ga kijken of de bond hierin een rol kan spelen, daar neem ik ook altijd contact mee op, want zij hebben ook vaak medewerkers die daar iets mee doen. Dan ondersteunen we ze in het opzetten, attenderen ze op bepaalde dingen en brengen we ze in contact met andere verenigingen die hetzelfde G-aanbod hebben. Vaak hebben verenigingen geen idee welke verenigingen ook G-sport hebben. Dan kunnen ze bijvoorbeeld onderling wedstrijdje doen. Dus ik probeer het altijd te matchen en te koppelen.

Verder doen we coördinatie en veel netwerken. Dus je moet er heel goed voor zorgen dat je goed contact hebt met de gemeenten, de WMO en nu de wijkteams. Je moet met de eerste lijn goed contact hebben. Met ziekenhuizen en dan vooral de revalidatieafdelingen moet je goed contact hebben. Bijvoorbeeld daar ga ik dan naar toe en dan houd ik een presentatie over wat wij allemaal doen. We hebben bijvoorbeeld ook een uitgebreide beweegwijzer. In mijn gebied hebben we zo ongeveer 116 activiteiten. We hebben precies in kaart gebracht wat bij de eerste lijn fysiotherapie is, waar ze gespecialiseerd zijn. Als wel alle sportverenigingen die een aanbod hebben voor de doelgroep, die hebben we in kaart. Ook als ze dus vervallen, dan haal ik ze uit het boekje. Dus het komt erbij en het gaat er weer af. Je houdt goed in de gaten hoe dat netwerk er is.

En verder is de PR en de Voorlichting erg belangrijk. PR: We hebben een nieuwsbrief, we hebben een website voor aangepast sporten, we hebben een Twitter account en we hebben een heel goed adressenbestand, maar dat moet je wel goed bijhouden. Maar dat is een beetje die vier poten waar we mee werken: doelgroep advisering, verenigingsondersteuning, coördineren en netwerken en PR en communicatie.

L: Dus dat zijn de vierpijlers waar je continue mee bezig bent?

E: Ja, dat zijn de haakjes van de kapstok en daaronder hebben we in Noord-Holland ook een werkmethode voor ontwikkeld. Ik houd dus mijn aanbod op dezelfde manier bij als mijn collega in Kennemerland. We kunnen ook heel makkelijk in elkaars bestanden, maar we hebben dezelfde opbouw van mappenstructuur in de computer.

L: Onderling hebben jullie dus goed contact.

E: Ja, dat wilde ik ook toevoegen bij je vragen. Je stelt de vraag waar een regionaal netwerk aan moet voldoen. Maar ik wil daar graag een vraag aan toevoegen: waar moet een goed provinciaal netwerk

aan voldoen, omdat wij dat namelijk hebben. Ik denk dat wij de enige zijn, want wij in Noord-Holland naast de regionale overleggen ook nog eens provinciale overleggen.

L: Dus een overleg met alle regiocoördinatoren bij elkaar?

E: Ja, en dat zijn dan niet alleen de collega's die ook zijn aangesloten bij sportservice Noord-Holland, maar ook de gemeente die hier niet onder vallen, zoals bijvoorbeeld Amsterdam. Hiermee zitten we 2 keer per jaar samen en we kennen elkaar dus goed.

L: Vind je het belangrijk dat je elkaar goed kan vinden?

E: Ja, zeker. Kijk bij het aangepast sporten ben je heel erg op de provincies gericht of op gemeentes. Maar bij het aangepast sporten moet je echt veel groter denken, omdat je volume nodig hebt. Voordat je bijvoorbeeld een G-voetbalteam heb opgestart heb je wel drie gemeentes nodig. Dus bij ons moet je 8 dorpen of gemeentes echt bundelen, omdat je anders geen volume hebt. Anders heeft het gewoon geen zin eigenlijk.

L: Is dat een reden waarom jullie gekozen hebben voor een regionale aanpak?

E: Ja, dat is de kracht, laten we zeggen een succesfactor. Omdat je dan volume hebt en dan kan je ook gewoon meer. Kijk een Amsterdam daar is gewoon veel meer en heb je veel meer mensen met en beperking, dan een kleine gemeente hier.

L: Welke partijen vallen allemaal onder jouw samenwerkingsverband?

E: Patiëntenorganisaties, MEE, een revalidatiecentrum, wijkteams, special onderwijs. Dit zijn allemaal partners. Dat is voor ons een vindplaats van mensen met een beperking. De gemeente is het aangepast sporten. In mijn geval zijn dit die 8 gemeentes en die andere partijen zijn gewoon partners. Wij zorgen ervoor dat zij ons weten te vinden en omgekeerd. Maar ze betalen niet mee. Het is echt structureel gemeentelijk geld. Dat vind ik ook wel echt een succesfactor, dat het gewoon structureel in het beleid van de gemeente zit. Dat er gewoon een 'x' bedrag per jaar.. Het is ook nog niet eens een fix bedrag en je moet als gemeente wel heel zielig zijn wanneer je daar op weet te bezuinigen.

L: De gemeente is dus verantwoordelijk voor de borging van het samenwerkingsverband?

E: Absoluut. Dat is ook de kracht en daarom is het ook al zeker twaalf jaar in Noord-Holland geborgd.

L: Is dat een voordeel?

E: Dat is, zoals jij het ook wel noemt, een duidelijke kritische succesfactor.

L: Zou je dit andere samenwerkingsverbanden adviserern?

E: Ja, absoluut. In Utrecht is het ook zo. De Ronde Venen heeft ook vijf zes gemeentes die gebundeld zijn. Door die bundeling kan je het ook betalen. De taart is dan in stukjes verdeeld en dan betaalt iedere gemeente een x bedrag per inwoner.

L: Aan wie betaalt de gemeente dat bedrag dan?

E: Aan de sportservice. Maar sportservice Noord-Holland betaalt mij weer.

L: Hoe ziet het samenwerkingsverband er nu precies uit?

E: Je hebt de partners waarvoor je het doet en waar je ook elk jaar een projectplan schrijft, dat zijn ook die acht gemeentes. Dan heb je daaronder een netwerk zitten en dat is een schil. Daarin zitten

bijvoorbeeld de verenigingen, MEE, patiëntenorganisaties, ziekenhuizen, revalidatiecentra, speciaal onderwijs. Kijk ik heb ook contact met HelioMare, terwijl dat niet in mijn regio zit. Dat maakt helemaal niks uit. Dan krijg ik van HelioMare een berichtje voor een persoon uit een gemeente bij mij in de regio en die verwijs ik dan door.

L: Ze weten jou dus wel te vinden.

E: Ja, de eerste lijn wel.

L: Hoe wordt er met de partners een doel opgesteld.

E: Het doel is eigenlijk om mensen met een beperking te stimuleren. Dat is gewoon ons doel. De sportparticipatie verhogen.

L: Geldt dat doel dan ook voor iedereen?

E: Ja, ook voor de partners. Bij de doelgroep is de sportparticipatie een stuk lager dan bij de reguliere mensen.

L: En die is ook bij iedereen bekend?

E: Ja, wij hebben gewoon convenanten.

L: Ondertekenen?

E: Ja.

L: Waarom kies je daarvoor?

E: Kijk het is eigenlijk net een goed huwelijk. Als je met elkaar wilt werken en je wilt zorgen dat het geborgd is, dan moet je afspraken met elkaar maken en dan moet je dat ook vastleggen. Ook vooral omdat gemeentes bij bezuinigingen nog wel eens rare fratsen hebben en alles wat dan niet goed geborgd is, gaat er als eerste uit.

L: Hoelang is dat dan? Bijvoorbeeld voor één jaar?

E: Nee, wij hebben langdurige contracten. Kijk als iemand niet meer wilt, dan wordt er een afspraak gemaakt. Dan is er meestal ook wel een reden waarom ze niet meer willen. In ons geval zijn er alleen maar gemeentes bijgekomen, omdat ze klein zijn en toch wat willen doen voor de doelgroep.

L: Je gaf net aan dat het ook belangrijk is om afspraken te maken. Hoe worden die afspraken dan vastgelegd?

E: In het convenant. Iedereen weet wat hij of zij moet doen en hoeveel er betaald moet worden. En wat de werkzaamheden zijn. Kijk per jaar maak je gewoon een werkplan en dan kunnen er gewoon andere accenten in liggen op die vier gebieden die ik al noemde: doelgroep advisering, verenigingsadviesing, coördinatie en netwerken, PR en voorlichting. Dan kan je zeggen: dit jaar gaan we wat meer doen aan PR en voorlichting en er moet een beweegwijzer komen. Dat kost meer tijd en dan ga je daar extra tijd insteken. Dat geef je dan ook aan.

L: Wie bepaalt dat dan?

E: Ik doe een voorstel, want dat werk meestal het beste en dan gaan zij wel of niet akkoord en dan worden er nuances aangebracht. We komen met de gemeentes twee keer per jaar samen. Eén keer voor de zomer en Eén keer na de zomer. In maart en oktober zeg maar. In maart hebben we het

werkplan vastgesteld. In het eind van het jaar wordt er een soort tussen rapportage gedaan. Dus ze worden er wel bij betrokken.

L: In hoeverre heeft daarin bijvoorbeeld een speciaal onderwijs of een revalidatiecentra invloed in?

E: Nee, dat zijn gewoon vindplaatsen en doorverwijzing.

L: Dus die hebben niet veel bevoegdheden?

E: Nee. Die zitten er financieel niet in?

L: Moeten die wel...

E: Nee, die moeten niks. Zij hebben geen contractuele afspraken met ons. Het gaat over belangen. Zij willen ook graag dat mensen worden doorverwezen. En wij krijgen daarvoor geld van de gemeente en moeten daarvoor dus zorgen. Wij hebben die matchingsfunctie.

L: Dus er zijn echt twee groepen waar je mee samenwerkt. De gemeentes en anderzijds de revalidatiecentra...

E: Nee. De gemeentes zijn de opdrachtgevers en de revalidatiecentra, de scholen, de patiëntverenigingen, MEE, dat zijn de partijen waarmee samen wordt gewerkt. Dat is wel een wezenlijk verschil.

L: Heeft iedereen gemeente daarin evenveel te zeggen?

E: Ja, want het gaat om de kracht van bundeling. Dat de één wat groter is dan de andere dat maakt dan niks uit. Dat betekent natuurlijk wel dat er bij de grote natuurlijk wel altijd wat meer werk is. Er is daarvandaan meer vraag, want we werken vraaggericht. Dus dan is er meer vraag. Maar goed dat is verder ook geen punt.

L: Als je kijkt naar het team. Wie is er dan verantwoordelijk?

E: Ik ben alleen verantwoordelijk, maar we hebben wel contact met de buurtsportcoaches. Dat netwerk is natuurlijk ook veel belangrijker geworden en dat die mij ook weten te vinden. Net als de wijkteams in het kader van het nieuwe WMO. Dat gaat over de inrichting van de gemeentes. Dat zijn wel mensen die heel direct contact hebben met de cliënten.

L: Dus dat zijn meer de uitvoerders en jij bent meer de beleids....

E: Nee. Ik voer ook gewoon uit. Maar de buurtsportcoaches hebben bijvoorbeeld iemand in de wijk wonen of die kennen ze dan van school en die zit dan bijvoorbeeld in een rolstoel. Zij komen er dan wel achter of iemand wel of niet beweegt, dan gaan zij in gesprek en dan nemen ze contact met mij op. Dan zeggen ze: goh Evelien ik heb hier iemand in een rolstoel en die wilt graag sporten. Dan neem ik contact op met diegene. Ik kan natuurlijk ook de buurtsportcoaches ook inzicht geven in het netwerk. Maar de doorverwijzing, je moet heel goed weten wat de aandoening is. Bijvoorbeeld G-tennis. Daarvoor hebben we drie verenigingen. De ene is meer gericht op hersenaandoeningen, de andere meer op geestelijk en lichamelijk beperkingen en de andere zit meer met gedragsproblematiek. Die hebben dat onderling verdeeld die tennisverenigingen. Als iemand bijvoorbeeld wilt gaan tennissen en die heeft een hersenaandoening, dan zeg ik: dan moet je echt naar de kromme bal toe. Dus je moet wel echt weten waar je dan naartoe doorverwijst. Dan moet ik hem niet naar een vereniging verwijzen waar alleen maar lichamelijk beperkingen zijn, want dan haakt hij meteen af.

De juiste doorverwijzing is dus essentieel, want zitten mensen op de verkeerde plaats dan haken ze meteen af.

L: Doen jullie alleen aan doorverwijzing of gaan jullie ook wel eens mee met zo'n iemand?

E: Wij geven sportadvies op drie niveaus. 1 is gewoon als je een belletje of een mailtje krijgt. 2 is als je uitgebreid met iemand gaat bellen, dus een uitgebreid sportadvies. 3 is dat je met iemand mee gaat naar de locatie, maar dat komt niet veel voor.

L: Vind je die buurtsportcoaches echt onder jouw team vallen?

E: Nou, echt onder het team... We hebben geen hiërarchie, maar je hebt meer te maken dat je elkaar weet te vinden. Zij moeten gewoon weten, dat ik er ben voor deze doelgroep, dat ze bij mij altijd terecht kunnen en dat ik weet hoe het netwerk in elkaar zit. Dat is wel belangrijk. Kijk als zij er meer van af willen weten, dan kan je ze daarin natuurlijk prima bijscholen. Er zijn ook buurtsportcoaches, zoals ik, die worden gefinancierd vanuit de buurtsportcoachsubsidie. Dat is bijvoorbeeld ook zo in Heemskerk. Daar is degene van het aangepast sporten, is gefinancierd vanuit de gemeente door de buurtsportcoachregeling. Dus dat kan ook, want dat is ook structureel geld.

L: Je gaf aan dat er geen hiërarchie in het samenwerkingsverband moet zijn. Hoe ziet de organisatie er dan uit?

E: Ik vind dat je het meer moet zien als een netwerk. Je bent een spin in het net en je moet gewoon goed contact met de buurtsportcoaches hebben en die moeten jouw kunnen vinden. Je hebt goed contact met de andere organisaties die met mensen met een beperking werken. Daar gaat het om. Dat ze weten wie je bent en dat je zichtbaar bent.

L: Dus je staat niet boven maar tussen?

E: Zij spelen mensen aan mij door en ik kan ze wegwijs maken.

L: Je bent dus meer een verbinder?

E: Ja.

L: Je gaf aan dat je 2 keer per jaar met de gemeentes om tafel gaat. Doe je dat ook met de buurtsportcoaches?

E: Nee. Ik ga nu wel met de gemeente Zaanstad volgende week om tafel met de WMO ambtenaar. Om te kijken naar de wijkteams en hoe we de verbinding beter kunnen maken van sport naar WMO.

L: In veel andere gesprekken zagen de coördinatoren het aansluiten bij het WMO beleid echt als een kans.

E: Ja, ik denk dat je het wel een gemeentelijk beleid moet verankeren. Of dat nou sport is of WMO, dat maakt mij eigenlijk niet zoveel uit. Kijk uiteindelijk gaat het om het geld om iemand dit werk te laten doen en of dat nou uit de WMO pot of uit de Sport pot of uit Armoede beleid, dat maakt mij niet zoveel uit als het maar vast ligt. Bij ons geval vind ik het sterk dat er gewoon per inwoner een vast bedrag opzij wordt gezet. Het is uit het algemene geld. Dat is veel minder riskie dan dat je op een bepaald vlak zit. Kijk WMO, in die pot is nu natuurlijk wel geld, maar dan moeten de gemeentes wel integraal gaan werken. Kijk WMO sport, maar je kan het ook over WMO participatie hebben. Omdat wij acht gemeentes hebben, kan je niet bij elke gemeente onderhandelen uit welk potje je het gaat halen, dus is het gewoon het meest simpele en het werk ook het beste, gewoon per inwoner

een vast bedrag. Dan ben je van het hele gemakker af. Ze krijgen dan gewoon een fractuur met daarin het aantal inwoners maal het bedrag. Dat krijgen ze gewoon jaarlijks.

L: In hoeverre ben je afhankelijk van de wethouder per gemeente? Moet deze sport-minded zijn?

E: Het is altijd elke vier jaar weer afwachten welke wethouder er zit. Of deze wel of niet sport-minded is, dat doet er eigenlijk niet toe, want het is structureel geld. Kijk wat je altijd wel moet proberen: als er een evenement is, de wethouder uitnodigen van WMO of sport om daar een rol aan te geven en ook om ook te laten zien wat het aangepast sporten doet. Ik moet zeggen, dat in het algemeen wethouders heel positief staan tegenover het aangepast sporten. Omdat ze ook wel weten dat er voor deze doelgroep relatief weinig is en alles wat er is en dat wordt in kaart gebracht, dan vinden ze dat fantastisch.

L: Is dat ook een beetje tactisch?

E: Dat is je relatie uit je netwerk. Dat moet je continu doen. Je moet je continu zichtbaar maken en laten zien dat je er bent en dat er continu activiteiten zijn. Dat ze gewoon voelen dat er wat gebeurt.

L: Succesfactor?

E: Je moet altijd proactief zien. Het is altijd goed om je relatief goed te bekijken.

L: Dus kijken met wie je te maken hebt en kijken of er haakjes te vinden?

E: Ja, precies. Maar de relatie met de gemeente en de wethouder.. Je moet ervoor zorgen dat hij een platform krijgt.

L: Zijn er nog andere manieren die jullie doen om zichtbaar te zijn?

E: We hebben een eigen nieuwsbrief die eens in de drie maanden uitkomt. We hebben enorm veel adressen. Ik noem al 800 mailadressen. Iedereen krijgt een digitale nieuwsbrief en daarin staan leuke activiteiten die geweest zijn of nieuwe activiteiten. Daarnaast wordt er ook getwitterd en we hebben ook een eigen website en die is alleen voor de acht regio's van ons.

L: Hoe wordt er te werk gegaan binnen het samenwerkingsverband?

E: We hebben typisch onze eigen werkmethode en die werkt uitstekend.

L: Zou je die is kunnen toelichten.

E: Dat zijn eigenlijk die vier poten en dat is zeg maar de kapstok. Vanuit daar werk je en hoe dat gedaan wordt hebben we verfijnd. Je had ook de vraag: wat zou je willen meegeven aan opstarten samenwerkingsverbanden? Voor opstarten samenwerkingsverbanden is het vooral belangrijk om een netwerk op te bouwen en dat je daar eerst je energie in stopt. Dat je weet wat er is en als je dat allemaal op een rij hebt, dan ga je het pas de bekendheid geven. Dus eerst al die partners in kaart brengen. Gewoon een onderzoek doen.

L: Dus niet zomaar beginnen?

E: In kaart brengen wie er allemaal zijn en vooral aansluiten bij bestaande c.q. relevante netwerken. Ik denk dat als ik nieuw zou starten en al die netwerken in kaart heb gebracht, dan zou ik een bijeenkomst organiseren met de partners en gemeentes erbij. En dan moet hun bespreken hoe het beste vorm gegeven kan worden. Wij zijn in een heel vroeg stadium gestart en als je nu wilt starten zijn er misschien al wel dingen geregeld. Dus dan moet je het niet dubbelop gaan doen. Dan moet je gaan zeggen: wat missen jullie nou echt? Daar moet je dan focus op leggen.

L: Dus je zou het anders gaan benaderen?

E: Ja. Dan kijk je eerst wat er is. Dit is natuurlijk anders in gestoken. Er was een bepaalde werkmethode en daar tekenen gemeente voor en ik zou het zelf andersom doen nu in deze tijd waar al harstikke veel is. En ik zou ook de rol van de buurtsportcoaches daarin veel meer verweven.

L: Ligt daar een grote kans?

E: Buurtsportcoaches zitten dicht bij de mensen. Dus die komen veel op scholen en die zien en horen veel. Dat zijn de mensen die bij verenigingen en scholen komen, dus komen in contact met de doelgroep.

L: Is dat dan voornamelijk signaleren?

E: Ik denk dat zij inderdaad een signaleringsfunctie hebben, maar ik denk dat zij ook wel meer kunnen. Stel dat je de gemeente het ook belangrijk vindt, dat zij ook kunnen doorverwijzen, dan kan je daarin natuurlijk trainen.

L: Dat zou ook kunnen begeleiden?

E: Ja, dan zou ook mensen kunnen doorverwijzen. Je moet dus veel meer kijken wat er nu allemaal is en hoe je het dan gaat inrichten. Het kan ook rustig zijn dat de buurtsportcoach dat voor zijn of haar rekening neemt.

L: Dus daar liggen echt kansen?

E: Zeker bij grote gemeentes zou ik met de buurtsportcoaches werken. Het is wel handig dat er eentje het overzicht heeft en dat allemaal in kaart probeert te brengen. Dat zijn allemaal doeners en dat is iets wat niet helemaal hun ding is.

L: Je vindt het dus belangrijk dat je ook twee typen mensen hebt.

E: Het vult elkaar aan. Kijk als je meer in de regio werkt, dan moet je meer helikopteren. Op de grote lijnen zitten ook, naast dat je ook weer sportadviezen individueel geeft. Maar je moet wel het grote belang in de gaten houden.

L: Als je naar het samenwerkingsverband kijkt. In hoeverre doen jullie ook aan meten?

E: Evalueren, meten. Wij hebben altijd wel een werkplan. Wij meten altijd wel sowieso hoeveel sportadviezen wij geven, dus dat houden we ook bij. Ook het niveau van adviseren houden wij bij, dan weet ik ook altijd per jaar hoeveel dat is. Ook nazorg, dus als iemand sportadvies heeft gehad, dan wordt er ook na gebeld. Ook niet heel consequent hoor, maar dat is wel iets wat je eigenlijk moet doen. Het kost heel veel tijd, maar dat is niet ingebakken. Dat zou eigenlijk wel goed zijn. Ik heb maar 21 uur, dus dan maak je keuzes. Ik kijk wat de twijfelgevallen zijn en die check ik dan nog even na. Maar dat zou wel goed zijn. Wat gemeentes het beste vinden, is dat sportadviezen geeft en daarna is het de verantwoording voor diegene zelf. Sommige hebben gewoon wat meer ondersteuning nodig, en als jij in het contact denk die heeft dat nodig, dan doe je dat.

L: Zou jij dat nog meer willen doen?

E: uhm.. niet bij iedereen. Maar als je het soms in het gesprek merkt dat die het nodig heeft, dan komt het er soms niet van moet ik zeggen. Dan moet je dat natuurlijk heel consequent na twee of drie maanden doen... We doen in ieder geval wel onderzoek, dat is via de WMO. We hebben WMO-enquête die ik bij iedere gemeente die bij ons aansluit doet.

L: Je hebt dus cijfers waarin is te zien dat de sportparticipatie is verhoogd?

E: Ik heb toevallig voor de sportimpuls wel geprobeerd het proberen op te vragen bij de gemeente Zaanstreek. Dan hebben ze alleen maar cijfers van het voortgezet onderwijs en ze hebben geen cijfers van het primaire onderwijs. Dus nu heb ik zelf een 0-meting gedaan op het primaire onderwijs en dan blijkt gewoon dat 61 % van de leerlingen niet sport. Het blijft gewoon lastig omdat het gewoon openbare cijfers zijn.

L: Dus jullie kijken in principe alleen of het aantal sportadviezen verhoogd?

E: Ja, maar dat is redelijk stabiel, want op een gegeven moment heb je het inwoners aantal. Je ziet dat die lijn gewoon stabiel is, tenzij je weer opnieuw een WMO-enquête houdt, dan gaat die weer omhoog. Wat we ook hebben gedaan qua monitoring, is elk jaar doen we een update van het adressen bestand met daarin alle sportaanbieders en dan vragen we ook hoeveel nieuwe mensen er zijn bij gekomen. Dan is het een heel simpel tooltje die ze moeten invullen en dan krijg je 25 procent respons en de tweede keer 15 procent en eigenlijk 60 procent moet je nabellen. Dat is dus jammer en je weet het alleen van die groep die reageert.

L: Heeft een samenwerkingsverband effect?

E: Ik denk dat het wel degelijk effect heeft. Als je dat wilt meten moet je jaarlijks bij iedere vereniging erbij en eraf komt. Dat moet je dan meten en dat is dus net het probleem. Dan kan je dus eigenlijk alleen een steekproef doen.

L: Vind je het wel belangrijk dat er wordt gemeten?

E: uhm.. Ik heb liever de metingen van de GGD. Want A zijn zij daarvoor. Kijk de kinderen op het voortgezet en het primaire onderwijs zijn eigenlijk prima in staat om te sporten. Als het volwassen zijn die ongelukken hebben gehad, die komen via de revalidatie. Die krijg je dus wel te pakken en kan je wel goed doorverwijzen. Dan heb je ook nog de mensen met een chronische aandoening en die komen meestal via de eerste lijn. Die gaan of naar de fysio of naar een wandelclub. Weet je wat het is, je bent afhankelijk van de invullers. We hebben er wel cijfers van, we hebben het tot twee jaar geleden bij gehouden, maar hoe betrouwbaar die zijn.... Ik ben er wel van overtuigd, doordat je er bent en je hebt het in kaart gebracht, dat vooral de mensen het weten. Kijk als het er niet is, laatst zei iemand "dan zoek ik het toch op internet op Google". Dan zeg ik "Dan heb je nog die specifieke categorieën qua tennisvereniging". Waar ga je dan naartoe? Er wordt een beetje makkelijk overgedaan en je kan het wel via Google vinden, maar dat is dus niet zo, omdat het maatwerk is.

L: Dus ze moeten wel echt naar jou komen.

E: Naar wie dat dan is, dat maakt niet zoveel uit. Maar dat er wel iemand goed in kaart brengt wat er dan is en welke doelgroep nou specifiek daarvoor is. In onze beweegwijzer kan je ook precies zien voor welke doelgroep het is. Alle beperkingen die er zijn die staan in bepaalde categorieën. Dus als je slechthoren bent, dan staat er precies waar je terecht kunt. Zo weet je in je hele gebied precies wat je kan vinden.

L: Je kan wel advies geven, maar dan moet het ook passend zijn>

E: Ja, passend. Maar ook wat vinden mensen nou eigenlijk leuk, wat hebben ze vroeger gedaan, waar worden ze warm van, zijn ze bereid om te reizen. Vaak is het niet in je dorp, dus vaak moeten ze reizen.

L: Vaak hoor je dat vervoer ook wel een probleem is.

E: Nou, dat heeft te maken met ouders die een kind heb met syndroom van down, die zijn vaak wel bereid om te rijden en die kunnen ook rijden. Je hebt ook, dat hoor ik nu veel vanuit het speciaal onderwijs, dat de ouders ook beperkt zijn. Die kunnen dan niet auto rijden of die krijgen dat niet voor elkaar. Het is niet alleen het busje dat te vroeg of te laat komt, maar ook ouders die er niet toe in staat zijn. Dat wordt nog wel eens vergeten, men denkt altijd het is dat regiobusje die komt dat te vroeg of te laat op de training en dan zitten ze te wachten. Dat vind ik altijd wel een triest gezicht. Maar vervoer is altijd wel een knelpunt. Vooral die busjes bedrijven vind ik echt irritant. Alleen ze mogen een half uur eerder of later komen dan de afgesproken tijd. Dus ik weet ook niet echt goed hoe je dat moet verhelpen, want dat is al veel langer een punt. **Het zou het mooiste zijn als ze in woon- / zorginstellingen zitten en dat die een eigen busje hebben.** En hup naar de atletiek rijden en weer terug. Bijvoorbeeld in Wormer, die zijn er die doen dat en dat is gewoon harstikke goede.

L: Ja, oké. In hoeverre is vertrouwen binnen het samenwerkingsverband belangrijk? Dus dat je op de andere partijen kunt vertrouwen?

E: **Vertrouwen moet je opbouwen. Wat je afspreekt, dat je dan nakomt is natuurlijk heel belangrijk. Maar goed dat vind ik eigenlijk heel normaal, want anders moet je geen afspraken maken. Vertrouwen is gewoon, stel dat je iets meer hoort over een kind, dat je dat gewoon bij je houdt.**

L: Je geeft aan dat het belangrijk is dat wat je afspreekt ook gedaan moet worden. Hoe wordt dat gecontroleerd?

E: **Je schrijft altijd alles op, net zoals ik hier ben. Je vraagt ook collega's hoe zij er in staan en wat we allemaal aan jou mee kunnen geven.** Dat is ook gewoon je werk.

L: Dus het is eigenlijk heel normaal?

E: Voor mij is dat heel normaal ja.

L: Ik heb het wel als succesfactor opgeschreven.

E: Ja, **het is iets abstracts. Waarin heb je dan vertrouwen. Ja, ik vind het te abstract, dan moet je ook concreet maken welke richting dat vertrouwen gaat.** Kijk als ik zo'n onderzoekje hoe op scholen bij de kinderen, dan staat er ook altijd wel wat bijgeschreven, dan is het niet de bedoeling dat ik dat bestand dan ga verspreiden. Je moet met de privacy van mensen gewoon heel voorzichtig zijn. Ik geef bijvoorbeeld ook geen bestanden af. Dat doen we gewoon niet, omdat we dan eerst toestemming willen vragen aan diegene die bij ons in het bestand zitten. Voor je het weet krijgen ze allemaal ongewenste mailen en weet ik het wat.

L: Vind je het belangrijk dat een samenwerkingsverband flexibel is?

E: Ja, natuurlijk. **Je moet goed kijken naar de omgeving en als deze verandert moet je ook mee veranderen. Nu heb je dan die beleidsbrief van het VWS, dat moet je dan ook met elkaar bespreken en dat is ook het leuke met ons provinciale verband, dat bespreek je dus.**

L: Leer je hierdoor veel van elkaar?

E: Ja, **wat zijn trends, wat zijn ontwikkelingen,** wat wilt VWS met de beleidsbrief, wat betekent het voor ons werk en kunnen we daar iets me of niet?

L: Andere regiocoördinatoren hebben aangegeven dat ze wel meer met andere coördinatoren willen praten.

E: Kijk en dat zit er bij ons dus al in, omdat het vanuit sportservice Noord-Holland is opgezet.

L: Bij jullie is het dus al iets structureels?

E: Ja, maar dat kunnen andere sportservice ook doen natuurlijk. In Utrecht hebben ze er één, maar ze kunnen ook kijken of ze niet mee gemeentes kunnen verleiden om zo'n verband op te richten. Dus kijk dan heb je natuurlijk wel een hele duidelijke werkwijze, zoals wij hebben.

L: Dus jullie hebben geluk daarbij?

E: De sportservice heeft het kunnen opzetten, omdat ze vanuit de provincie hiervoor subsidie kregen om dit op te zetten. Het was ook provinciaal beleid en daardoor is dat opgezet. Het opzetten van hoe je moet werken, de uitwerking daarvan hebben ze kunnen doen met die gelden. Deze tijd is ook anders. Provincies geven steeds minder geld aan provinciale sportorganisaties. Daar heeft sportservice Noord-Holland ook mee te maken en nu zou het dus niet zomaar meer gaan. Maar ik geloof wel in de insteek dat gemeentes betalen, omdat het een goede borging geeft.

L: Hoe wordt er gecommuniceerd met de verschillende partijen?

E: Met het netwerk per mail of telefoon.

L: Vind je het ook belangrijk dat er goede communicatie is?

E: Wat versta je onder goede communicatie?

L: Dus dat je structureel hebt en dat je kan bellen in plaats van mailen.

E: O ja hoor. Met de fysiotherapeut mail ik bijvoorbeeld altijd. Dat gaat over de mail, want hij heeft altijd patiënten en dan is bellen nooit handig. Voor sommige beroepen is de mail gewoon handig en met een wijkteam bel ik bijvoorbeeld even eerder.

L: Dus het ligt er ook aan wie je voor je hebt.

E: Ja, zeker.

L: Eén van de regiocoaches gaf aan dat het heel belangrijk is om vanuit één naam, één logo en één website te communiceren.

E: Ja, dat vind ik ook. Weetje waarom dat is, dat heeft met volume te maken. Als je dat voor één klein vlekje, doet dan schiet dat gewoon niks op. Wat heb je dan te melden. Je moet juist bundelen.

L: Hoe belangrijk is eenvoud? Dus dat je je puur focust op de vier pijlers?

E: Nou, we hebben ook nog dingen die daar buiten vallen, bijvoorbeeld school op wheels. Of als er bijvoorbeeld een extra evenement komt. Het is niet zo, dat je zegt: ik doe alleen die vier en dan houdt de wereld op. Als er bijvoorbeeld fondsen zijn dan breng je die in kaart en als er bijvoorbeeld kansen zijn op subsidies, dan zorg je ervoor dat je daar op meedoet. Dus dat zijn wel extra dingen die je doet. Je moet dus wel kijken wat er om je heen gebeurt en daar gewoon scherp op zijn.

L: En dat heeft weer met die kansen en flexibiliteit te maken.

E: Ja en kijk je moet een gemeente laten zien, dat wanneer je voor hun werkt je ook meerwaarde hebt. Dat betekent dat je die vier dingen doet, maar dat je ook een sportimpuls gaat schrijven. Of dat als er een fonds is en er wilt iemand een tillift, dat je er voor zorgt dat die twee met elkaar in contact komen. Dat je misschien wel meegaat om het eerste gesprek te doen. Dat heeft ook net met iets meer brengen te maken. Dit (wijst een folder aan met daarop de vier pijlers van het samenwerkingsverband) is gewoon je basis en je moet de dingen om je heen gewoon in de gaten houden.

L: Alles moet als doel hebben om de sportparticipatie te verhogen?

E Ja, dat is de insteek en dat is de focus. Daar hebben wij die kapstok voor van hoe je dat gaat doen. Dat zijn onze werkwijzen zeg maar.

L: Dus als je kijkt een samenwerkingsverband wordt aangestuurd door een regiocoördinator...

E: Nee, iedereen stuurt zichzelf aan.

L: Ja...

E: Ik val toevallig onder sportservice West-Friesland en daar heb ik ook overleg mee, maar ik weet gewoon precies wat ik moet doen. Het is heel veel van die kleine dingetjes. Ook vind ik, dat wanneer je in dit werkveld zit je ook al blij moet zijn met kleine resultaten.

L: Kan je wat voorbeelden geven van die kleine dingetjes?

E: Als bijvoorbeeld iemand wilt bewegen en nadat je sportadvies hebt gegeven, gaat deze persoon ook echt bewegen. Nadat je er tien hebt gegeven en bijvoorbeeld de helft gaat er maar bewegen, dan kan je zeggen: jesus de andere helft niet, maar wat je dus wel moet doen, is focus op de helft die wel is gaan bewegen. Het is namelijk voor deze doelgroep best wel lastig om in beweging te komen hoor.

L: Kleine successen moet je dus vieren?

E: Ja, die moet je koesteren. Je moet niet denken in grote getallen. Als een vereniging weer een g-tak opricht, dan moet je dat voor jezelf zien als een overwinning en "dat hebben we weer goed voor elkaar gekregen". Dus daar is ook weer een goed aanbod.

L: Wat vind jij nou dat een goede regiocoördinator moet hebben?

E: Dat heb ik even voor mezelf opgeschreven. Goede communicatieve vaardigheden, pro actief zij, kansen zien, verbindingen kunnen leggen, goed afstemmen dus vraag en aanbod (makelaars functie), goed kunnen laveren op verschillende niveaus (gemeente – vereniging), inzicht hebben in het politieke spel (wat vind de gemeente belangrijk en valt er voor mij nog iets extra's te halen), affiniteit met de doelgroep, je moet representatief zijn, goed presentatie kunnen verzorgen waar vooral interactie inzit. Als ik bijvoorbeeld naar het ziekenhuis ga of een revalidatiecentra, dan sta ik wel voor artsen en fysiotherapeuten en dan moet je met een goed verhaal komen. Je moet ook wel weer een goed verhaal kunnen vertellen aan een vereniging die begint met iets. Je moet dus heel goed weten met welke groep je staat te praten.

L: Heeft dat ook met jezelf verkopen te maken?

E: Nou niet zozeer verkopen. Je moet goed kijken wie je voor je neus hebt en daarop je verhaal aanpassen. Verder moet je attent zijn en snel kunnen reageren. Vooral positief kunnen denken, tevreden zijn met kleine resultaten en een lange adem hebben.

L: Waarmee heeft die lange adem te maken?

E: Dat je gewoon kleine resultaten hebt door het jaar heen en het is natuurlijk geen massaproduct. Verder moet je het ook niet erg vinden om op onregelmatige tijden te werken. Je moet nog wel eens naar verenigingen in het weekend of 's avonds. Maar goed, dat is inherent aan de sport. Wat je bij ons ook moet zijn is competent met een computer. Dat heb ik zelf iets minder. Een nieuwsbrief moeten wij gewoon zelf maken. Ik vind het niet slim dat wij dat moeten maken, want ik ga liever de boer op en netwerken, dan dat ik vanachter de computer weer een bestand zit te corrigeren.

L: Je moet eigenlijk een alleskunner zijn?

E: Ha ha eigenlijk wel. Een soort van duizendpoot.

L: Vind jij het samenwerkingsverband zelf succesvol?

E: In Noord-Holland? Ja, dat vind ik succesvol?

L: Zou je ook uit kunnen leggen waarom?

E: Omdat het een duidelijke werkstructuur heeft en het is goed geborgd. Er is ook vooral onderling goed contact tussen de regiomedewerkers, zoals ik al zei. Als er vragen zijn of voor feedback kan je ook altijd bij elkaar terecht.

L: Ik heb middels dit gesprek heel veel inzichten heb gekregen, heb jij nog verder dingen die je kwijt wilt die nog niet aan bod zijn gekomen?

E: Ik denk dat het allemaal wel goed aan de orde is gekomen, dus ik denk dat je het allemaal goed in kaart hebt. Het enige wat we nog als extra hadden, is dat we een goed provinciale samenwerkingsverband hebben. Dat de andere misschien wel iets te solistisch werken zeg maar. Wij hebben echt die uitwisseling en als je iets niet weet dan bel je even die op. Of die heeft dat volgens mij al wel eens eerder gedaan. Zo doe je dat dan.

L: Deze heb ik eigenlijk bij niemand nog gehoord.

E: Deze is ook uniek, want wij zijn daar de enige in. Wij vullen bijvoorbeeld ook met zijn alle de sportzoeker en wanneer er een regio bijkomt kan deze gewoon aansluiten bij onze samenwerking en de ontwikkelde producten die wij hebben. Oh ja, dat was ik vergeten te zeggen: alle verenigingen die bij ons in de beweegwijzer zitten, zijn door ons gecheckt. Ze hebben het erover dat ze een landelijke beweegwijzer willen. Wat ik dus wenselijk vind, is dat wanneer je doorverwijst je de achtergronden van de sportaanbieder kent, want de scholing is, hoe toegankelijk de accommodatie is. Dat zijn dingen die ik allemaal persoonlijk check.

L: Dus jullie weten naar wie je doorverwijst?

E: Ja. Dus als er een nieuwe komt, bijvoorbeeld laatst in Volendam, dan ga ik kijken bij dat zwembad of dat ook rolstoeltoegankelijk is en of die mensen speciale opleidingen hebben gehad. Gewoon daar naar toe gaan om te kijken en te praten en zien hoe die vereniging er uit ziet. Dat is wel een hele belangrijke, want sommige die doen dat ook niet, maar check het altijd. Dat is wel heel essentieel. Altijd de check van de sportaanbieder op opleiding, accommodatie, op welke doelgroep ze kunnen hebben en welke ze ook niet kunnen hebben. Dat doe ik bij elke vereniging en ook bij de fysio, daar ga ik allemaal langs, gewoon om te checken.

L: Dus dat zie je we als een echte succesfactor.

E: Ja, die was ik even vergeten. De kwaliteit van de aanbieder. Ook als ik hoor dat het niet goed gaat, dan bel ik ook. Dan zeg ik bijvoorbeeld: Goh ik heb gehoord dat er geen begeleiding. Dan is het ook boem en dat gaat die gene uit het bestand, dat zeg ik dan ook. Dan haal ik jullie uit het bestand, want het is essentieel dat er begeleiding bij is. Je wilt ook kwaliteit leveren.

L: Oké, helemaal duidelijk. Heb jij verder dingen die je nog kwijt wilt?

E: Nee, dat laatste vind ik wel enorm belangrijk. Stom eigenlijk, maar omdat die zo normaal is vergeet je hem.

L: Als pratend kom je toch wel bij een hele boel succesfactoren. Verder nog dingen waarvan je zegt die moet je echt meenemen tijdens je onderzoek.

E: Ik hoop dat er ook op landelijk niveau een progressie geboekt gaat worden. Kijk er is een landelijk initiatief voor een sportzoeker en ik denk dat het heel goed is als die er komt. En dat alle organisaties het belang van de doelgroep in de gaten gaat houden en het eigen belang even opzij willen zetten en dat geldt ook voor sportservice Noord-Holland.

L: Ik merk dat er veel partijen zijn die allemaal wat doen.

E: Er zijn zoveel partijen en die vinden zich allemaal belangrijk. **Gooi je eigen belang eens lekker aan de kant** en we doen een landelijke sportzoeker of weet ik veel wat je verzint, maar dat het aanbod landelijk in kaart is gebracht. Dat we kijken hoe we het voor de doelgroep het beste kunnen doen.

L: Ook weer een succesfactor.

E: Ja, en **niet je eigen belang voorop stellen**. Maar als je zo'n landelijk sportzoeker doet, dan vind ik wel dat je kwaliteitseisen met elkaar moet afspreken. Zoals de accommodatie met elkaar bekijken, maar dan moet je ook afspraken met elkaar maken, van hoe je het beheer en onderhoud gaat doen. Dat is essentieel, want anders wordt het een troep. Dan gaat iedereen weer zijn eigen ding doen en gaat iedereen weer zijn bestandjes bijhouden. Iedereen moet er dan gewoon aan mee betalen. Het moet geen VWS tool zijn, als iedereen een klein stukje betaald, net zoals als die gemeentes, dan is het best wel te doen.

L: dat moeten ze dan wel kunnen.

E: Als je gewoon vanuit de doelgroep denkt, dan moet dat best wel lukken en dan doen we gewoon gezamenlijk dingen organiseren. En er is best wel een flinke slag te maken op dit gebied. **Je moet ook dingen erboven hangen en kijken wat nou belangrijk is voor het werkveld en hoe moeten we dit dan inrichten. Wat kunnen we dan samen doen en welke dingen doe je dan juist niet samen.**

L: Het overgeven van taken is daar dan weer heel belangrijk in?

E: Ja en gewoon de kwaliteit wel hoog houden.

L: Oké, Ik ga hem afronden. Harstikke bedankt voor je tijd en moeite.

E: Graag gedaan.

10.2.8 Interview 8

S= respondent

L= Interviewer

L: Ik zal hem wel even aftrappen. We hebben gelukkig al een keer kennis gemaakt. Lars Cornelissen en ik ben binnen het NISB bezig met de regionale samenwerkingsverbanden gericht op het aangepast sporten. Daarom zit ik nu ook hier. In principe heb ik nu alle gegevens voor de landkaart bij elkaar. Het ligt nu bij het RIVM om daar een mooie landkaart van te maken. Niet alleen de regionale samenwerkingsverbanden zijn in kaart, maar ook juist de witte vlekken waar zich nog helemaal niks bevindt. Ik ben nu bezig om de succesfactoren van zo'n samenwerkingsverband te onderzoeken. Ik heb in de literatuur toch wel tien succesfactoren van samenwerking gevonden en die wil ik nou gaan toetsen in de praktijk of jullie er ook zo over denken. Dat is het in het kort. Ik ben al bij een paar

regiocoaches langs geweest en dit is eigenlijk de één na laatste. Dan is het uittypen geblazen en er een checklist van maken.

S: Want waar ben je met name geweest. In Noord-Holland neem ik aan een paar?

L: Rotterdam Sport op Maat, Uniek Sporten, Tilburg, Assen, Overijssel, in Noord-Holland de Zaanstreek, Ed Noordhuis in Venlo. Dus best wel enorm verspreid over het land. Ik denk dat, dat ook het beste beeld geeft, want niet overal is het hetzelfde. Ik ben bijvoorbeeld wel alles in Gelderland doen, maar dat zal bijvoorbeeld niet werken in Groningen. Dus daarom ook door het hele land heen crossen. Dat was ik in het kort, misschien dat jij jezelf ook even kan introduceren?

S: Nog even kort. We hebben al eerder kennis gemaakt. Sandra van Wijhe en ik ben werkzaam bij sportservice provincie Utrecht. Mijn functie bestaat uit drie verschillende delen, maar voor jou van belang is het regio consultantschap. Ik ben regiomedewerker voor drie gemeentes: de Stichtse vecht, Woerden en de Ronde Venen. Dat is het samenwerkingsverband, want in Utrecht is er op dit moment één waar ook echt die gemeentes samenwerken. Daar ben ik ook consultant van. Voor de rest waar ik nog in Utrecht voor special heroes als combinatiefunctionares en een x aantal uren hier aan de overkant bij het Bartimeus voor het opzetten van het opzetten van schoolsport. Het is dus een heel divers gebeuren, maar voor hier van belang: de regiomedewerker van dat samenwerkingsverband.

L: Om maar gelijk te beginnen. Zou je wat over dat samenwerkingsverband kunnen vertellen?

S: Ja, ik kan er een stuk over vertellen, want ik ben er niet vanaf het begin bij geweest. Het bestaat al heel erg lang. Momenteel zitten er nog drie gemeentes in het samenwerkingsverband. Dat zijn de Stichtse vecht, Woerden en de Ronde Venen. Het samenwerkingsverband in die zin dat gemeentes hebben aangegeven het aangepast sporten graag te willen bundelen. De doelgroep is te verspreid en we willen gewoon de kennis op een betrouwbaar één punt hebben. **Wat we eigenlijk doen is ook in samenwerking met die drie gemeentes afstemmen wat we het aankomende jaar in dit gebied gaan doen, waar liggen de prioriteiten en maak gebruik van elkaars kennis.** Dus op het moment dat er één project in Woerden werd gedraaid dat succesvol bleek, dat we dat ook ergens anders doen. Scholingen samen oppakken. Het kan zijn dat een deelnemers uit de Stichtse Vecht dichter bij woerden woont, dan is dat weer een makkelijke schakel. Het regiobestand heeft bestaan uit meerdere gemeentes. Montfoort heeft er een tijdje bijgezet en die zitten er nu niet meer bij. Waarom ze er niet meer bijzitten dat weet ik niet en dat moeten we achterhalen.

L: Dan moet ik dat volgens mij nog wel aanpassen op de landkaart.

S: Ja, dat moet je maar even kijken hoor. Abcoude is tegenwoordig onderdeel geworden van de Ronde Venen dus dat hoort bij elkaar. Loenen, Breukelen en Maarsse is Stichtse Vecht in zijn geheel en Woerden is een geheel.

L: Dus Montfoort kan er uit?

S: Ja, die zit op dit moment niet in een verband.

L: Dus het is een samenwerkingsverband tussen verschillende gemeentes. Vallen daar ook nog andere partijen onder?

S: Nou, niet zozeer onder dat verband. Het regioverband is zeg maar een samenwerking met de gemeentes, maar het betekent wel dat ik in die gemeentes actief contact heb met de welzijn organisatie, met de buurtsportcoaches en noem allemaal maar op. Alleen die zijn er geen onderdeel

van zeg maar. Het gaat echt om de gemeente en de partijen die met een gemeente van doen hebben. Die vallen onder dat verband.

L: Als je kijkt naar het samenwerkingsverband. Hoe worden dan doelstelling voor zo'n verband geformuleerd?

S: We hebben een x aantal keer per jaar een bijeenkomst met de ambtenaren van die drie gemeenten. Daar spreken we, naar aanleidingen van ervaringen uit het afgelopen jaar en de landelijke ontwikkelingen, hoe we het het volgende jaar gaan doen. Dus het kan bijvoorbeeld zijn, dat gemeente Stichtse Vecht het belangrijk vindt om te zien wat er nou in de woonvoorzieningen aan het sporten en bewegen is. Dan kijken we of we dat een plekje kunnen geven in het werkplan, alleen dat betekent ook dat we dat niet in de stichtse vecht gaan doen, maar dan pakken we dat ook voor de Ronde Venen en Woerden mee. Dus eigenlijk zijn de ambtenaren continu, die houden elkaar ook scherp, bij elkaar aan het kijken wat interessant is voor ons en misschien de interventie die daar is toegepast, misschien kunnen wij daar ook iets mee. Uiteraard ligt het opstellen van het projectplan wel bij mij. De kennis zit bij mij en ik maak een eerste opzet met het plan en ga hem dan bespreken. Dan geef ik aan: ik constateer dit en dit en ik adviseer jullie dit, maar zij mogen... Uiteraard heeft elke gemeente zijn eigen speerpunten.

L: Dus er worden wel gezamenlijke doelen geformuleerd met die verschillende gemeentes?

S: Ja, en elk jaar wordt er gewoon een werkplan vastgesteld. Via een half jaar rapportage en een jaarrapportage wordt dit ook gevolgd. We komen ongeveer drie á vier keer per jaar bij een met alle ambtenaren aan tafel.

L: Heeft iedereen dat ook dezelfde bevoegdheden?

S: Ja.

L: Dus iedereen mag evenveel inbrengen?

S: Het zijn in die zin allemaal sportbeleid ambtenaren die allemaal ook zeggenschap hebben over het budget. Uiteraard moeten ze dat allemaal wel in de organisatie aanvragen op de plek waar het hoort. We hebben wel de ambtenaren die er ook daadwerkelijk iets over kunnen zeggen. Het is niet zo van: "ik moet het eerst nog even bespreken". Het zijn wel degenen die ook wel de beslissingen mogen nemen zeg maar.

L: Er gebeurt dus pas iets als iedereen er ook pas echt achter staat?

S: Zo'n werkplan geldt in principe altijd voor alle drie de gemeentes, maar we kunnen ook wel in overleg accenten aangeven. Als de ene gemeente zegt ik wil daar iets meer aandacht voor hebben en de andere gemeente zegt ik wil iets meer daar op kijken, dan proberen we dat natuurlijk wel in het plan te verwerken. Alleen dat lukt niet altijd.

L: Vind je het wel belangrijk dat iedereen het er mee eens is?

S: Ja en Nee. Het is in die zin wel van belang dat we het met elkaar eens zijn. Het plan moet in die zin wel hetzelfde zijn, maar ik vind het ook goed dat sommige gemeentes speerpunten tonen. Het kan natuurlijk per gemeente en per plaats een nuance verschil liggen. Alleen ze moeten wel in overstemming zijn, want het gaat natuurlijk wel... Ze betalen allemaal een bepaald budget, dus het is wel de uitdaging om dat regiogebied het te verspreiden. Wel altijd van te voren gezegd, dat als je in de regioverband zit, je als gemeente ook kies voor het regionaal werken. Wat dus ook kan beteken

dat er in één gemeente iets meer wordt gedaan dan in de anderen. Dat is gewoon een consequentie, maar dat weten ze.

L: Doen ze daar dan niet verder moeilijk over?

S: Nee, want dat weten ze. Of het moet zo zijn dat je in de ene gemeente echt helemaal niks uitvoert, maar dat gebeurt niet.

L: Dus het samenwerkingsverband bestaat uit verschillende gemeentes. Hoe wordt zo'n team samengesteld?

S: Dit is ver voor mijn tijd. Maar van dit verband weet ik dat ze gekozen hebben voor de ambtenaren sport. Dat zijn degene die erin terecht zijn gekomen. Dus ik weet niet hoe dat..

L: Ik bedoel eigenlijk meer, van je hebt die gemeente ambtenaren en jij. En vormt dat samen het team.

S: Ja en nee. We hebben de ambtenaren en de regiomedewerkers. Die stemmen het werkplan af. Maar op het moment dat ik in Stichtse Vecht werk, werk ik bijvoorbeeld samen met de buurtsportcoaches die daar zitten. In Woerden werk ik samen met de buurtsportcoaches die daar zitten. Je hebt eigenlijk de begeleidingscommissie die daar boven hangt en als regiomedewerker werk je in het gebied en met de partijen die daar bezig zijn. Dat kunnen verenigingen, WMO consulenten zijn en noem het maar. Dus het wil niet per se zeggen dat de begeleidingscommissie ook echt het team is. Het is degene die uiteindelijk het beleid uitzet, maar veel opschieten met die uiteindelijk actief zijn in het werkveld.

L: Dus je hebt twee soorten mensen die in het team zitten? De ene meer de beleidsmedewerker en de andere meer de doener de uitvoerder.

S: Ja, maar wat ik belangrijk vind voor een regiomedewerker is dat de regiomedewerker zowel op beleidsvlak, dus ik moet ook gewoon plannen kunnen schrijven en ik moet dit ook kunnen aangeven bij de gemeente. Daar moet ik goed in kunnen zijn en ik moet ook nog eens het uitvoerende stuk kunnen. Wat ik van belang vind voor een regiomedewerker, is dat het iemand is die van beide kant wat heeft.

L: Moet hij volgens jou dus twee gezichten hebben?

S: Ik zou ze het liefste wel in één persoon zien, want op het moment dat je zegt dat je één iemand hebt die in de begeleidingscommissie en één de sportconsulent, dan zit er weer een schakel tussen. Ik vind het belangrijk dat je zowel het beleidsaspect als de praktijk met elkaar kan combineren.

L: In principe doe jij ook echt die twee gezichten?

S: Ja en dat is ook het meest ideale. Als je het allebei kan dan is dat ook heel prettig, maar ik kan me ook voorstellen dat we hier in Utrecht ook echt een provinciale consulent krijgen en ik kan me voorstellen dat die wat afstemmingen doet. Maar dan nog vind ik dat de besprekingen van die regio wel echt een regiomedewerker bij moet zijn.

L: Ja, oké. Hoe worden er afspraken gemaakt in zo'n samenwerkingsverband.

S: Dat is het plan wat ik zeg maar als regiomedewerker schrijf. Ik schrijf het jaarplan en ik geef daarin heel globaal aan in januari dit, in maart dit. We hangen bijvoorbeeld activiteiten vast aan de maand van het aangepast sporten en we hangen activiteiten aan chronisch zieken, dus in principe deelt de regiomedewerker dat in. Als we mijn regio als voorbeeld nemen, dan hecht bijvoorbeeld een Stichtse

Vecht veel aandacht aan de sportweek en andere gemeentes hebben dat wat minder. Dat betekent dan dat de Stichtse Vecht extra aandacht wil voor aangepast sporten in die week en dan gaan we ook kijken of we daar in de sportweek het één en ander extra kunnen doen. Woerden en de Ronde Venen hebben dat iets minder en die vinden het bijvoorbeeld belangrijk om in de week van de chronisch zieken extra dingen te doen. Dus daar kan je wel echt wat verschuivingen in doen.

L: Dus er wordt wel echt onderscheid gemaakt per gemeente in wat zij willen?

S: Ja, en in zover dat te combineren valt. Het kan natuurlijk niet zo zijn dat 100 procent van de tijd in één gemeente gaat zitten. **Het is wel van belang wil een regioverband slagen, dan moet de gemeente het wel inzicht hebben om over de eigen gemeente grenzen heen te kijken.** Ze moeten niet komen met "maar hoeveel sporters van onze gemeente heb je nou?". Ik snap wel dat ze een basis willen hebben, maar het gaat om die hele regio.

L: Dus ze moeten verder kijken dan hun eigen gemeente?

S: Ja, in de Ronde Venen zit bijvoorbeeld een sportvereniging, die heeft Abcoude er nu bijvoorbeeld bij zitten. FC Abcoude is een voetbalvereniging in de Ronde Venen, maar die heeft met name spelers uit de gemeente Amsterdam, dus dat is een andere gemeente. **Dat is dan wel regio overstijgend, maar daar moeten ze ook naar kijken.** De doelgroep is gewoon niet in één.... Wat ik nu bijvoorbeeld heb in Maarsen. Daar wil vv Maarsen starten met een G-team. Dat valt onder Stichtse Vecht en vanuit de gemeente Utrecht start vv Elinkwijk een G-team. Die zitten echt 100 meter van elkaar vandaan. Dan moet de gemeenteambtenaar, op het moment dat ik dat aangeef, ook met de gemeente utrecht kunnen kijken of we dat niet samen kunnen doen. **Dan ga je alleen wel over de gemeente grens heen.** Dus dan moeten ze niet van te voren zeggen, van "nee, kan niet".

L: Verder kijken dan je neus lang is.

S: Ja, wel echt **verder kijken dan je eigen gemeente grenzen.** Mijn ervaring is wel dat een gemeente die in een samenwerkingsverband stappen, dat ook wel doen. Die zien het nu ook in, dat je gemeente overstijgend ook veel meer kan bereiken.

L: Betaalt elke gemeente zijn eigen bedrag om mee te doen?

S: Ja.

L: Als je dan een gemeente hebt die niet meebetaalt, maar uit de gemeente komt wel iemand naar jou toe voor een sportadvies. Wat doe je dan?

S: Nu wil het nog wel eens zo zijn dan ik die persoon gewoon meepak, alleen het moet niet incidenteel zijn en als ik op dit moment niet weet of daar al een buurtsportcoach of iemand anders zit. Als er uit Amersfoort iemand belt van: Ik wil aangepast sporten. Die zit niet in mijn regioverband, maar ik weet bijvoorbeeld wel dat de SRO heel erg bezig is met aangepast sporten en dat daar een buurtsportcoach zit. Dan verwijs ik ze naar hun door. Is echt in de gemeente helemaal niks, dan zou ik dat individu gewoon helpen. Op het moment dat ik tien vragen uit die gemeente krijg, dan stap ik naar de gemeente toe. Het zijn met name kleine individuele vragen, alleen wordt het een grote hups dan kloppen we gewoon bij de gemeente aan.

L: Het zou voor jou dus wel goed zijn wanneer er veel vragen uit de gemeente komen?

S: Ja. Voor de provincie Utrecht zou het gewoon mooi zijn als we daar een stuk of 4 / 5 regioverbanden zouden hebben, want dan heb je het dekkend. Dan heb je net zoals het in Noord-Holland is, een dekkend netwerk. Je moet volgens mij niet één provincieverband hebben, want dat is

gewoon niet te behappen. Als je vier of vijf regioverbanden hebt, dan zou ik daar hier heel blij van worden. Dat zou het meest ideale zijn zeg maar. Wat ik nu ook merk qua gemeente, als er nu één of twee gemeente bij komen, dan heb je ook wel iets wat echt goed behapbaar is. Op het moment dat je het dekkend hebt, dan is in die zin ook het leuke van Noord-Holland, dat je best veel aan elkaar hebt. Je hoeft dan niet tien keer opnieuw het wiel uit te vinden. Ik heb activiteiten die zitten op de rand van Amsterdam en Amsterdam heeft ook activiteiten waarbij ze mensen uit Abcoude hebben. In die zin kun je elkaar ook helpen.

L: Dus dat heeft ook weer te maken met dat grens overstijgend?

S: Ja, Ja.

L: Als je kijkt naar de samenwerkende partijen. Hoe wordt er met elkaar geëvalueerd?

S: Met de gemeentes?

L: Ja.

S: Dan doen we in ieder geval met verslagen. En ook gewoon daadwerkelijk met bijeenkomst, dus dat we met elkaar om tafel zitten. Het jaarverslag even doorlopen, het werkplan even doorlopen en ik ook waar ik uit ervaringen ben tegenaan gelopen in positieve of negatieve zin. Dat kan natuurlijk allebei. Ook waar gemeentes.. die kunnen ook tussentijdse vragen of andere richtingen op willen. Eigenlijk gebeurt dat altijd face to face. Op het moment dat er iets.., zoals dat voorbeeld van die voetbalvereniging, dan neem ik ook gewoon rechtstreeks contact op met de gemeenteambtenaar. Tussentijds zijn er dus ook wel contact.

L: Vind je het ook belangrijk dat, dat gewoon gemakkelijk gaat?

S: Ja, dat maakt het werken gewoon veel gemakkelijker. Op het moment dat ik in Stichtse Vecht iets wil en dat staat net iets anders in het plan, dan bel ik de ambtenaar en dan vraag of ze het goed vinden als ik het even omgooi en dan gooi ik het om. Ik vind het wel heel waardevol om ook gewoon persoonlijke contacten met die ambtenaren te hebben. We nodigen ook ambtenaren uit bij activiteiten. Op het moment dat er iets is komen ze ook gewoon langs en dan komen ze een keer kijken. In dit geval zijn het ook drie ambtenaren die een hart hebben voor de sport.

L: Is dat dan geluk dat je hebt?

S: Het kan geluk zijn, maar ik vind wel dat gemeente die in het verband willen stappen goed moeten kijken vanuit welke afdelingen ze dat willen doen. In dit geval is het aangepast sporten allemaal onder gevallen bij de sport. Ik kan het me ook voorstellen dat het bij gemeentes onder welzijn valt. Het belangrijkste is dat een afdeling wel feeling heeft, of in ieder geval de afdeling, met het onderwerp. Dat maakt het communiceren veel makkelijker.

L: En dat heb jij en dat is dus wel een voordeel?

S: Ik vind het zeker een plus, een absolute plus. Ik vind het wel iets waardoor zo'n verband slaagt, omdat de ambtenaren die bij het verband betrokken zijn ook iets hebben met het aangepast sporten.

L: Probeer jij ze ook nog wel een strategisch te pushen. Om gewoon even te laten zien...

S: Ja, dat sowieso. Zorgen dat je bij sportverkiezingen bent. Als ik bijvoorbeeld een mailtje krijg met daarin dat iemand Nederlands kampioen is geworden, dan stuur ik dit door naar de gemeente ambtenaar. Of er is bijvoorbeeld een schaatsvereniging die een prijs heeft gepakt, dan geef ik dat wel

even door ja. En ze worden gewoon regelmatig uitgenodigd voor allerlei dingen. En gewoon op de hoogte houden. Op het moment dat ik bij verschillende gemeente een verenigingsonderzoek heb gehouden en daar komt iets uit wat bij één of meerdere verenigingen speelt. Dan ga ik eerst even naar de gemeente toe en geef ik aan dat ik daar en daar tegen aan ben gelopen. Dan kunnen we ook nog kijken of we het regio overstijgend kunnen oppakken.

L: Eén van de succesfactoren is dus, blijf goed communiceren met partijen en laat zien waar je mee bezig bent. En hou ze zo warm en betrokken bij het samenwerkingsverband.

S: Het is ook van belang dat je afdelingen, niet alleen die met sport te maken hebben, maar ook bijvoorbeeld met de WMO, op de hoogte houdt. Ik krijg bijvoorbeeld nu regelmatig telefoontjes uit een sociaalwijkteam. Dat is niet de afdeling sport, maar dat zijn wel de mensen die de mensen met een beperking tegenkomen. Het is niet alleen meer het aandacht voor sport. Er moet ook wel aandacht zijn voor de andere kant, bijvoorbeeld voor de sociale wijkteams. Daar komt steeds meer vandaan.

L: Liggen daar de kansen?

S: Daar liggen absoluut kansen. Daar liggen ook de kansen om de mensen te bereiken die weer eerst niet konden bereiken. De wijkteams komen nu echt bij de mensen thuis en die vinden daar ook meer mensen die we daarvoor niet konden vinden.

L: Dus voor in de toekomst is het wel echt iets om mee te nemen?

S: Ik denk dat wanneer er een regioverband is, deze ook bekend en zichtbaar moet zijn voor de sociale teams, zodat ze je weten te vinden.

L: Hoe belangrijk is die vindbaarheid?

S: Met name voor organisaties is het belangrijk, dat bijvoorbeeld een WMO consulent een vraag over de sport krijgt, ze dit niet helemaal zelf hoeven uit te zoeken. Ze moeten dan weten wie daarvoor moeten hebben en die organisatie. Voor sporters is het ook voor belang op het moment dat zij zelf de weg naar de sport niet weten. Er zijn natuurlijk ook voldoende sporters die wel zelf hun weg kunnen vinden. Het is van belang dat wij bekend zijn bij partijen waar mensen komen die zelf de weg niet kunnen vinden. Een MEE, een maatschappelijk werk of noem het allemaal maar op, daar komen de mensen wel zelf en dat die ons vervolgens weten te vinden. Ik vind het niet zo erg als de mensen ons zelf niet weten te vinden, maar ze ons dan maar wel via via kunnen vinden.

L: Wat doen jullie er aan om die vindbaarheid te vergroten?

S: Ik ga met name gewoon veel op pad, naar wijkteams toe en voorlichtingen geven. Ook via de gemeente ambtenaren. Als één van de gemeente ambtenaren zegt van: goh we hebben bijeenkomst met de WMO consulenten, dan sluit ik daar bij aan. Als is het maar vijf of tien minuten, maar mochten er dingen binnen komen van aangepast sporten dan moet je ons hebben. Daarnaast heb je natuurlijk het hele social media gebeuren, de website en krantenartikelen. Eigenlijk de standaard promotieartikelen. Maar persoonlijke dingen blijven toch wel van belang.

L: Is dat dus ook één van de belangrijkste dingen van jullie samenwerkingsverband, zorg dat andere partijen jullie ook weten te vinden als het om de sport gaat?

S: Ja. Als het om sport en sport gerelateerd gaat. We krijgen natuurlijk ook wel eens met vervoersvragen te maken en dan moeten wij weer de juiste partijen weten te vinden. Het werkt ook andersom.

L: Als je kijkt naar de ander partijen. Kennen die elkaar ook allemaal?

S: In het regioverband dat wij hebben, kennen ze elkaar ook gewoon ook allemaal. Plastisch gezegd, we kennen elkaar allemaal ook bij de voornaam en we weten ook wie wie is. Dus die kennen elkaar zeker?

L: En zouden ze ook nog buiten jou om contact met elkaar hebben over aangepast sporten?

S: Ik denk het niet, want als er nu wat voorbij komt over aangepast sporten, dan wordt vaak ook iedereen in de CC erbij gemaild. Als het echt specifiek gemeente gericht is, dan zoeken ze ook echt contact met mij. Ik kan het me haast niet voorstellen. Ze hebben allemaal wel de insteek van de expertise zit hier. Wij kunnen er wel samen ideeën over hebben, maar we moeten wel de kennis halen bij de regiomedewerker.

L: De gemeentes leggen hun vraag of opdracht bij jou neer. In hoeverre is vertrouwen dan belangrijk?

S: Ja, dat is heel belangrijk. Kijk een gemeente geeft in principe een opdracht. Ik bedoel dit is het regioverband, wij geven jullie geld en dit is de opdracht. Er moet dus zeker een vertrouwen zijn dat, dat goed komt.

L: Hoe probeer jij dat vertrouwen te laten zien?

S: Door ze langs te laten komen en ze te laten zien wat er gebeurt één keer in de zoveel tijd. Ik stuur ze ook vaak mailtjes met daarin "ik ben nu hier mee bezig en dit moet er gebeuren". Drie / vier keer per jaar spreken we elkaar sowieso met de hele groep. Zorg er in ieder geval voor dat je rapportage op tijd zijn en dat de plannen er op tijd liggen. Het contact is daarin wel heel belangrijk en het echt op de hoogte houden van elkaar. Ze hoeven natuurlijk niet te weten van elk klein dingetje, maar als je ergens bent geweest en het zou leuk zijn als ze dit weten, dan dat ook zo snel laten weten.

L: Vertrouwen is dus heel belangrijk. Hoe is dan de controle geregeld? Of de opdrachten wel daadwerkelijk worden uitgevoerd.

S: Dat is laat maar zeggen het vertrouwen en daar zijn ook die bijeenkomsten voor. Ik heb bijvoorbeeld de jaarverslagen af. Dat gaat naar hun toe en dat bespreken we dan samen. Als ik iets indien, dan moeten zij ook daadwerkelijk ervan uitgaan dat ik het ook daadwerkelijk uitvoert.

Natuurlijk ben ik ook gewoon in dienst van Sportservice Utrecht en dat is gewoon mij werkgever. Die zal natuurlijk niet heel hard controleren, maar dat is natuurlijk ook diegene die kijkt of je je werk wel goed doet. Ik verwacht geen inspanningen van de gemeente, maar waar ik hun wel op controleer, is of hun het geld overmaken. Dat is toch op basis van vertrouwen en dat werk overal.

L: Staat de samenwerking ook nog ergens op papier? Moeten ze ook wat ondertekenen?

S: Ze hebben lang geleden ergens een samenwerkingsovereenkomst getekend en nu is het zo dat ze elk jaar een subsidiebeschikking afgeven waarin dan het samenwerkingsverband genoemd wordt. Deze zitten al zo lang in het regioverband, dat ook niet meer special een overeenkomst moeten hebben. Zij geven gewoon in hun subsidie aan hoeveel euro aan subsidie voor het regioverband aangepast sporten.

L: Dus jij geeft aan, omdat het samenwerkingsverband al zo lang bestaat, hoeft dat eigenlijk niet meer?

S: Het moet wel ergens op papier staan, maar of dat nou echt in een overeenkomst staat of dat het in hun subsidie beschikking staat. Op het moment dat ik het voor elkaar kan krijgen, dat alle gemeentes zeggen wij nemen het op in onze vast subsidie, dan kun je ook zeggen wij gaan een formulier

opstellen voor de komende vier á vijf jaar en dat we daarna pas kijken of we daar mee verder gaan zeg maar. Nu is het eigenlijk al zo'n proces, dat er elkaar die subsidie al is en dat we niet meer elk jaar een nieuwe samenwerkingsovereenkomst maken. Maar voor startende is dat zeker een must.

L: Startende zou je het dus adviseren?

S: Ja, als je een startend regioverband bent zou ik dat adviseren om te doen en zeker proberen om dat voor meerdere jaren te doen. Je hebt gewoon tijd nodig om zo'n verband op te bouwen en daar moet je het denk ik wel echt gaan vastleggen en aangeven: we starten het samenwerkingsverband in ieder geval voor de komende zoveel jaar. Dat is wel heel erg van belang.

L: Is daarbij die borging ook heel belangrijk.

S: Ja, want dan is het voor de gemeente ook een eye-opener, want dan moet het voor de gemeente ook worden geborgd in hun subsidie en budgetten.

L: Als jij nu in Utrecht een ander samenwerkingsverband zou mogen beginnen. Hoe zou je dan beginnen?

S: Ik zou in ieder geval twee ambtenaren van dit samenwerkingsverband mee op sleeptouw nemen. Die kunnen vertellen wat het voor hun regio betekend. Ik zou gewoon heel simpel langs de gemeentes gaan en het liefst bij een uitnodiging op een evenement. Op het moment dat wij een activiteit of evenement hebben in dit regioverband en we hebben zoiets van: ik zou nog wel een x aantal gemeentes willen laten aansluiten bij dit verband, zodat zij echt kunnen zien waar het nou echt overgaat. Het moet wel op gemeente niveau besproken worden.

L: Is dat ook wel van dat slimmen. Laten zien wat je doet?

S: Ja, je moet wel laten zien wat je doet. Op de werkvloer zijn er al samenwerkingsverbanden. Ik werk als samen met de consultant in de stad Utrecht en ik verwijs ook door naar de combinatiefunctionarissen in Amersfoort. Dus op de werkvloer liggen die verbanden wel, maar eigenlijk moet zo'n regioverband wel worden vastgelegd binnen de gemeente. Het is wel de gemeente waar je moet zijn. Daar moeten we echt naar toe zeg maar. Het gebeurt nu ook wel wanneer collega's in andere gemeentes bezig zijn, dan wordt er wel aangegeven van "joh het samenwerkingsverband is er al en kom een keer daar kijken". Je moet wel de goodpractices laten zien. Zo werkt het en dit geeft het voor een voordeel voor de doelgroep.

L: Zijn er cijfers die laten zien dat het samenwerkingsverband de sportparticipatie ook heeft verhoogd.

S: Ja en dat kun je al vanaf het begin zien. Vanaf 0, hoe het hier is opgestart, tot nu. Je kan wel zien hoeveel verenigingen nu aanbod hebben en hoe dat bijvoorbeeld was. Dat wordt wel gemonitord.

L: Hoe flexibel zijn jullie als samenwerkingsverband? Kan je inspelen op veranderende dingen in de omgeving?

S: Daar houden we ook in het werkplan rekening mee. Ik heb vorig jaar het werkplan opgesteld met daarin vaste elementen en die moeten ook terug komen. Er is ook een x percentage vrijgehouden om in te kunnen spelen op dingen die gaan gebeuren. Er moet dus altijd wel een beetje vrije ruimte inzitten. Vorig jaar zagen we natuurlijk al aankomen, dat de WMO kant belangrijk werd. Er is daarom in het plan meer ruimte voor de regiomedewerker om binnen het netwerk contacten te leggen met het WMO veld. Daarnaast is er nog een stukje uren voorbij gekomen voor wat er voorbij komt.

L: Dus jullie als samenwerkingsverband kunnen wel echt inspelen op veranderende dingen vanuit de omgeving?

S: Ja, maar als je dan een plan maakt moet je er wel echt over nadenken, van hoe gaan we dat doen en wat weten wel al en wat gaat er komen. Dat nemen we mee. We hebben natuurlijk tussentijds ook bijeenkomsten en als ik over een half jaar constateer dat er over dat stuk veel meer vraag naar is, dan geef ik dat bij de gemeentes aan. Dat zeg ik: wij hebben dit en dit vastgesteld, maar ik zie dit en dit gebeuren. Dan zijn zij meestal wel zo flexibel om dat aan te passen. Ze gaan ervan uit dat de regiomedewerker weet wat hij doet en vertrouwen op de signalen die daar vandaan komen. Als ik aangeef: ik zie dit gebeuren. Dan moet de gemeente wel zo flexibel zijn om daarin mee te gaan. Tot nog toe is de ervaring dat ze dat ook zeker doen.

L: Dat heeft dus ook weer met dat stukje vertrouwen te maken?

S: Ja, zeker. Vertrouwen en flexibiliteit.

L: In hoeverre is het samenwerkingsverband ook open?

S: Ja, open. Dat ligt ook aan de band die nu met de ambtenaren ligt. Op het moment dat iets niet loopt of niet werkt, dan kan ik ook gewoon naar de gemeente ambtenaar gaan en zeggen van: we hebben dit en dit afgesproken, maar dit en dit gebeurt. Het kan ook andersom gaan. Stel dat ik bij een vereniging niet binnen kom, dan vraag ik aan de gemeente of zij daar contacten mee hebben en dan ga ik het vanaf de andere kant proberen. Dus dat kan ook. Als ik ergens tegenaan loop, zijn ze ook wel geneigd om te helpen. Het is niet zo va, jij hebt de opdracht en zoek het maar uit. Maar als er dingen zijn waar ik niet uit komt, dan helpen zij mij ook.

L: Dus eigenlijk loopt het samenwerkingsverband wel goed?

S: Ja, het is geen problematisch verband in ieder geval, gelukkig.

L: Ik heb al de succesfactoren van mij getoetst en er zijn zelf andere succesfactoren naar voren gekomen, zoals twee gezichten, over eigen gemeente grenzen moet je durven en kunnen kijken, je moet feeling met de ambtenaren hebben, op de hoogte houden van partijen en dat je goed moet kijken naar anderen partijen, zoals WMO en de sociale wijkteams. Zie jij nog andere dingen in het samenwerkingsverband voor je?

S: Ja, ook kijken naar andere samenwerkingsverbanden. Het is natuurlijk ook zo dat overal plaatselijk problematieken spelen. Er zijn in de loop der jaren al zoveel samenwerkingsverbanden ontstaan, en nog steeds werkende, dus je kan ook heel veel dingen van elkaar leren en oppakken.

L: Dus ook kijken naar samenwerkingsverbanden die niet bezig zijn met aangepast sporten?

S: Ja, maar het kan ook anders zijn. Stel mijn gemeente heeft aangegeven dat zij de rapportage graag in korte vorm willen. Diezelfde vraag werd bijvoorbeeld ook gesteld in de provincie Noord-Holland. Dan is het wel zo in een samenwerkingsverband, dat je kijkt hoe ze het daar doen en dan neem je dat over. Dus het is ook kijken naar het aangepast sporten.

L: Dus het is belangrijk dat je van elkaar durft en wilt leren?

S: Ja, en dat je ook connecties hebt met de andere doelgroepen. Aangepast sporten is maar zo'n specifiek groepje, maar je hebt ook zo'n grote groep in het reguliere aanbod. Dat het ook van belang is, dat ik weet wanneer mijn collega een voorlichting geeft in Breukelen. En ik doe toevallig wat met één van de verenigingen in Breukelen, dan is het wel handig dat we elkaar weten te vinden. Dan is het wel handig dat je verder kijkt dan alleen het aangepaste aanbod.

L: Dat heeft er ook mee te maken, met elkaar op de hoogte houden?

S: Ja, maar het aangepaste sporten is altijd neergezet als een aparte groep van sporten. In grote gedeelte is dat ook zo, want het is ook heel erg anders. In heel veel gevallen kan iedereen gewoon in het reguliere meedraaien en zijn er heel veel problematieken die er ook gewoon regulier spelen. Er moet wel verder gekeken worden dan alleen het aangepaste aanbod.

L: Wat zou je andere samenwerkingsverbanden adviseren?

S: Ik denk dat we dit allemaal wel gehad hebben. **Op dit moment zou ik heel erg gaan zitten op: kijk en gebruik wat er al is.** Wat nu natuurlijk een gevraag is, omdat al dat geld vrij gaat komen, dat er nu overal ineens nieuwe initiatieven ontstaan. Terwijl er al heel veel is. In die zin zou ik ondersteunen van datgene wat er al is. Niet zozeer van, daar is een vraag en laten we meteen iets nieuws opzetten, **maar kijk ook even bij de buurtgemeente om te kijken of daar niet al iets is. Dus kijk naar wat er al is en versterk dat ook. Vergeet niet dat er al heel veel is.**

L: Dus niet het wiel opnieuw uitvinden, maar ga bij andere kijken en kijk wat er al allemaal is? Speel jij daar dan nog een belangrijke rol in?

S: Zo'n voorbeeld met een voetbalvereniging die dan belt: ik ben bij vv Maarsen op gesprek geweest en gezegd, ga eens even kijken bij je buurt gemeente, want daar zitten vijf gemeente die al G-voetbal hebben. Kijk maar eens daar hoe ze het daar doen, waar hun doelgroep vandaan komt en of het wel levensvatbaar is. Daarin speelt de regiomedewerker ook een belangrijke rol. Ik kan natuurlijk makkelijk zeggen, "ja leuk en ga maar opstarten, want het is een goed initiatief". Maar als ze dan vervolgens die kinderen vanuit Utrecht naar Maarsen gaan trekken, wat heb je er dan aan? Dus daarin speelt een regiomedewerker ook wel een rol in. **Die moet gewoon goed op de hoogte zijn, van wat er is. Daarbij moet je af en toe ook gewoon buiten je verband kijken.**

L: Heeft dit dan ook met signaleren te maken?

S: Ja, maar ook collega's van mij, de regiomedewerkers, die hebben daar ook oog voor. Op het moment dat iemand Vianen een vraag over het aangepast sporten heeft, dan kunnen zij vragen van: "kun jij niet even helpen". Ondanks dat ik niet in dat gebied zit en andersom. **Ook dat regiomedewerkers onderling samen overleggen.**

L: Dus andere samenwerkingsverbanden zou jij adviseren ook op provinciaal niveau te kijken?

S: Ja. **Mijn ideaal plaatje zou ook zijn om het aan de provincies te hangen die er nu al zijn en dan komen die regio's onder de provinciale punten te hangen. Waardoor je als regioconsulent ook gebruik kan maken van de kennis die er provinciaal is. Er zit gewoon al heel veel kennis bij de provinciale sportservices.** Op het moment dat je daar gewoon lekker onder kunt hangen, dat zou mijn ideaal plaatje zijn.

L: Zoals het in Noord-Holland is?

S: Ja, zoals het daar is opgetuigd zeg maar? Dat zou wel mijn blauwdruk zijn als ik zou mogen kiezen.

L: Ik denk dat ik wel mijn informatie heb. Als jij nog later dingen hebt die je graag nog zou willen vermelden, dan kan je altijd even bellen of mailen. Dan bij deze bedankt voor je tijd en moeite.

S: Ja, super. Helemaal geen dank.

10.2.9 Interview 9

D= Respondent

L= Interviewer

L: Dan zal ik hem maar gelijk aftrappen. Ik ben Lars Cornelissen en ik ben momenteel onderzoek aan het doen naar de regionale samenwerkingsverbanden op het gebied van de aangepaste sporten. Het is vanuit NOC*NSF en NISB. Vooral omdat NOC*NSF vier kennisvragen bij het NISB heeft neergelegd. Ik heb eerst in kaart gebracht waar die samenwerkingsverbanden überhaupt zijn. Om vervolgens te kijken waar nog witte vlekken zijn, dus waar moet nog echt iets gebeuren. Daarna wil ik een checklist maken met de succesfactoren van zo'n samenwerkingsverband. Waar opstartende, maar ook al bestaande samenwerkingsverbanden mee aan de slag kunnen. Het is niet een bepaalde methodiek waar ze aan moeten voldoen, maar gewoon een hulpmiddel waardoor ze kunnen verbeteren. Ik heb eerst in de literatuur naar theorieën over samenwerking gezocht. Op basis daarvan al wat factoren gevonden en die wil ik dan in de praktijk gaan toetsen. Of dat ook in de praktijk zo is. Misschien komen er wel hele andere factoren naar voren. Ik heb toch al wel bij veel regiocoördinatoren geweest. Het hele land eigenlijk al door geknald met de auto. En vandaag bij jou de succesfactoren toetsen. Ik zal gewoon wat vragen stellen en dan loopt het van zelf wel. Misschien goed dat jij jezelf even kort introduceert met wie je bent?

D: Danny Fluit. Wij zijn in september of oktober begonnen. Toen ben ik aangenomen, ik kwam vanaf me stage. Ik heb een scriptie geschreven op het gebied van de aangepast sporten en eerst gekeken over er vraag naar is en dat soort dingen. Op een gegeven moment zijn we er achter gekomen, in Barneveld was al G-sport Barneveld. Dat is ook best wel een grote organisatie. Die deed wel veel voor mensen met een beperking en voor sporten met mensen met een beperking. Maar er is nooit echt een samenwerking geweest met Ede of Scherpe Zeeuw. Ik ben een beetje gaan kijken hoe we die samenwerking dan wel kunnen krijgen. Dus heb ook met Ede en Scherpe Zeeuw contact gehad en gekeken of we misschien nog meer kunnen organiseren voor mensen met een beperking. Op een gegeven moment zijn we er een beetje achter gekomen van, volgens mij heeft het wel raakvlak met Ede en Scherpe Zeeuw om meer dingen te organiseren. Zo zijn we een beetje gestart in September en Oktober.

L: Dus het is echt een samenwerkingsverband tussen die drie gemeentes?

D: Ja, het zijn nu drie gemeenten. Ik heb al wel gesprekken gehad met Nijkerk en met Leusden. Die hebben wel aangeven, eerst kijken of het werk en of het een beetje aanslaat. Misschien willen ze toch nog wel een keertje mee werken. Ik ben twee jaar geleden een G-sportdag georganiseerd in Nijkerk. Zo is het bij mij een beetje begonnen en toen kwam ik met mensen met een beperking in aanraking. Toen had ik 70 mensen met een beperking aan het sporten en dat vond ik echt gelijk geweldig om te doen. Toen wij... ik daar ook iets meer mee en ben zo in Barneveld begonnen. Ik heb nog steeds contact in Nijkerk, dus het kan maar zo zijn dat Nijkerk op een gegeven moment zegt van, nou misschien sluiten we toch wel aan.

L: Je zegt dat het een samenwerkingsverband is tussen gemeentes. Vallen er ook nog andere partners onder het samenwerkingsverband?

D: Ja. Met de GSF heb ik vaak gesprekken mee en we doen wel samen projecten. We hebben het project 'kies je aangepast sport'. Dat is een boekje waarin het aanbod van verschillende aangepaste sporten in staat. En NOC*NSF heb ik nu één gesprek gehad en daar ga ik binnenkort weer naartoe voor een volgend gesprek. En er zijn natuurlijk sportaanbieders, daar heb je gesprekken mee en daar werk je samen mee. We hebben ook taxibedrijven die je soms gewoon nodig hebt voor een aantal

clinics. Dus er zitten wel een aantal bedrijven en sportaanbieders bij waar je heel veel samen mee werkt. Maar buitenom de drie gemeenten heb ik nu NOC*NSF en de GSF eigenlijk.

L: Oké. Zou je iets kunnen vertellen over de opstart van het samenwerkingsverband?

D: In september / oktober zijn we dan een beetje begonnen. Toen is er echt gezegd, we gaan met die drie gemeenten beginnen. We hebben eerst een aantal clinics neergezet en dat wordt nu steeds groter. 13 juni gaan we nu naar een grote G-sportdag. Dan hebben we Barneveld, Scherpe Zeeuw en Ede ook samen. We hopen dan rond de 150 mensen te krijgen. Het nu echt nog een beetje... we gaan nu aan een website bouwen, zoals Uniek Sporten en dat soort dingen. Dat zijn allemaal eigenlijk dezelfde projecten. We gaan nu steeds groter. Het is echt een beetje de beginfase, maar je merkt nu dat er ook meer in naam komt in Ede als je hebt over aangepast sporten. Dat ze zeggen van, oh ja dat is van Barneveld, Ede en Scherpe Zeeuw. Dus het begint nu iets meer te lopen. Ik denk dat die website daarin erg gaat helpen. Dat je zelf een overzicht hebt wat er allemaal qua nieuwe clinics en nieuwe activiteiten gaat gebeuren.

L: Want jullie communiceren nog niet vanuit één vaste naam?

D: Nee, tot nu toe nog niet.

L: Wel de bedoeling?

D: Ja, dat is dus echt met die website. We zijn nu ook voor een naam aan het kijken met die website gelijk. En ook een eigen huisstijl en dat soort dingen. Daar zijn we nu met die website bouwen mee bezig.

L: Want waar staat het samenwerkingsverband voor? Als ik een beperking heb wat kan ik dan bij jullie vinden?

D: Ja, meer sporten voor mensen met een beperking. Dus als jij een sport zoekt, dat je die ook gelijk kan vinden. Het is eigenlijk hetzelfde concept wat een Uniek Sporten heeft. In Noord-Holland hebben ze het ook en in Amsterdam. Het is eigenlijk gewoon dat je meer mensen met een beperking aan het sporten krijgt. Het is niet zo dat wij concurreren. Wij concurreren niet. Het is gewoon belangrijk dat wij meer mensen aan het sporten krijgen.

L: Je bent dus in september / oktober begonnen. Hoe worden dan de doelstellingen geformuleerd?

D: We hebben nu een communicatieplan geschreven. Vanuit de provincie hebben we ook subsidie gekregen en daar staan een aantal doelstellingen aan vast. Dat we een aantal clinics moeten organiseren, zo veel instuiven moeten organiseren en zo veel sportdagen. Dat zijn ook de vaste doelstellingen die we ook aan de provincie moeten laten zien of we die behalen. Daarnaast hebben we ook zelf een aantal doelstellingen. Ik ben met mijn scriptie en toen hebben we gemerkt dat, ik heb geloof ik 110 mensen bereikt mensen met een beperking in Barneveld, Ede en Scherpe Zeeuw. Die hebben gezegd, we hebben een beperking en we willen graag meer sporten. Daarvan hebben we gezegd, we willen er sowieso 40 aan het sporten krijgen. Die contactpersonen hebben we nog steeds. Het zijn er, geloof ik, 82 die hebben gezegd dat ze nog steeds contact willen houden. Zeker als de nieuwe naam komt en als de website komt, dan willen we graag laten weten als er nieuwe activiteiten zijn. Dus die mensen willen bereiken met een mailtje of een telefoontje, van we hebben weer een clinic of een activiteit. Zo proberen we hun weer te bereiken.

L: Dus je probeert ze nog wel gewoon aan je te binden?

D: Ja. Dat is dus een beetje. De website heeft best wel een tijdje geduurd. Nu hebben we dus net getekend dat die gebouwd wordt. Dus dat is eigenlijk wel een beetje, als wij straks in 13 juni de G-sportdag hebben, dan hopen we ook gelijk een opening te doen van, hé dit is onze website en hier kun je ons op vinden.

L: Dan wordt ook de nieuwe naam gepubliceerd?

D: Ja, en het logo en aller erop en eraan.

L: Dat hoor ik ook wel uit veel gesprekken, dat je moet communiceren vanuit één naam, één logo en één website om het de doelgroep zo makkelijk mogelijk te maken.

D: Ja. Ik heb ook twee keer contact gehad met Arjo Wijnhorst van Uniek Sporten. Die heeft dat ook gezegd en hun ding is zegmaar, dat kun je ook overkopen. Dat je het hele concept overneemt. Wij hebben toen gezegd, omdat ik daar stage liep, en alles hebben bekeken hoe we het nou het beste kunnen doen. Dus toen hebben we gezegd, we doen het zelf. We willen ook totaal niet concurreren met Uniek Sporten. Als iemand van Uniek Sporten bij ons wilt sporten dan is dat ook prima en ook als iemand van ons bij hun wilt sporten.

L: Hebben die drie gemeentes nog wat vast moeten leggen of moeten tekenen?

D: Ja. Het wel via de beleidsbepalers van Barneveld, Ede en Scherpe Zeeuw gegaan. Dan is het wel tekenen en kijken hoe je die subsidie krijgt natuurlijk. Het zijn wel een aantal mensen die hebben moeten tekenen.

L: Was dat een bewuste keuze?

D: Ja. Kijk het is een samenwerking, maar het moet wel van alle kanten kloppen. Dat je eerst van tevoren afspraken maakt en dat je het ook echt met zijn drieën gaat doen. Dat is net zoals als Leusden of Nijkerk erbij wilt komen, dan is het wel belangrijk dat je goede afspraken hebt en dat je er niet alleen voorstaat.

L: Hoe is de besluitvorming in het samenwerkingsverband geregeld?

D: Ik ben aangeschreven als coördinator, maar ik werk vooral veel samen met sportservice Ede. In Scherpe Zeeuw hebben we dan één iemand die combinatiefunctionares is. Scherpe Zeeuw is natuurlijk een kleinere gemeente. Ik overleg heel veel met Scherpe Zeeuw en Ede. We zijn eigenlijk met zijn drieën als combinatiefunctionares.

L: Iedereen heeft dus zijn eigen zegje en mag evenveel bepalen?

D: Ja, en we zitten natuurlijk ook allemaal in een team. Zoals Ede heeft sportservice Ede en hij doet daar zijn eigen uren en ik heb in Barneveld mijn eigen uren, dan zit je ook gewoon in een team. Het is dan best wel belangrijk, dat je ook daar gewoon je eigen dingen doet. Als ik een beslissing heb, dan overleg ik dat eerst met Ede en Scherpe Zeeuw.

L: Dus in principe is alles gelijk aan elkaar?

D: Ja.

L: Je zei net we hebben een soort team. Hoe is dat team uiteindelijk ontstaan?

D: We hebben vanuit gemeente Barneveld een team, dat is Be-active. Sportservice Ede. Vanuit Be-active hebben we gewoon onze eigen taken en ik zit dan echt op aangepast sporten. Mijn richting is dus vooral eerst in Barneveld kijken wat je qua aangepast sporten doet. Toen is die samenwerking

ontstaat met Ede en Scherpe Zeeuw dan is het al gauw kijken hoe je met die drie gemeente het aangepast sporten het best kunt aanbieden.

L: Zijn dat dan ook drie mensen die dat team vormen?

D: Vanuit Be-active doe ik dat, we hebben één coördinator uit Scherpe Zeeuw en één uit Ede. Dus echt met zijn drieën

L: Welke mensen zitten er in dat team?

D: Dat zijn combinatiefunctionarissen. De buurtsportcoach uit Ede en de buurtsportcoach uit Scherpe Zeeuw. Dan is het wel zo als we een activiteiten hebben en het is echt een grote activiteit, zoals binnenkort die G-sportdag, dan is het wel zo dat ze vanuit Be-active zeggen er komen drie of twee mensen extra en vanuit Ede komen ze dan ook met zijn tweeën. Dus dan komen wel uit verschillende teams en dan helpen ze wel.

L: Als ik het zo hoort, loopt het allemaal wel vrij goed met elkaar. Hoe worden er onderling afspraken gemaakt?

D: Het is vooral.. Scherpe Zeeuw heeft vooral minder uren ook. Het is gewoon een kleinere gemeente, dus het komt vooral van Barneveld en Ede vandaan. Ik vooral met degene uit Ede, maken de meeste afspraken. Dat staat ook allemaal op papier, van wat wordt er gedaan. Wij hebben sowieso wekelijks wel contact.

L: Dus wie wat moet doen staat gewoon vast op papier?

D: Ja.

L: Wat gebeurt er, stel dat iemand zijn afspraken niet nakomt?

D: pfoe, Daar is niet echt wat over gezegd.

L: Ben jij dan de persoon die daar dan wat van moet zeggen?

D: Ik ben wel de coördinator van dit project, dus ik zou daar in principe wat van moeten zeggen. Het is alleen tot nu toe niet voorgekomen.

L: Wat ik van de meeste hoor is dat ze echt bezig zijn met twee dingen. Dus dat is een sportwijzer te zijn en verenigingsondersteuning. Is dat ook hetzelfde bij jullie?

D: Ja, alleen we zijn nu erg bezig met het bouwen van de website. Daar komen die aspecten ook echt terug. Dat je in de sportwijzer gelijk kan vinden wel sporten we in Barneveld, Ede en Scherpe Zeeuw hebben en voor welke beperking is dat en wat kom je tegen op het sportpark. Ik heb laatst een gesprek gehad met verschillende sportaanbieders om te kijken hoe we het sportpark kunnen aanpassen voor mensen met een beperking. Dat willen we eigenlijk allemaal onder de website wegzetten. Dat iedereen kan vinden hoe het daar is. Kan ik met een rolstoel binnenkomen en dat soort dingen. Het wordt echt een website. We hebben ook gesprekken gehad, en dat hebben we ook bij andere organisaties gezien, dat je bijvoorbeeld één uur in de twee of drie weken hebt, dat iemand gewoon binnen kan lopen. Dat we aan een tafeltje zitten en dat iedereen langs kan komen voor vragen en dat soort dingen.

L: Een soort inloop uurtje?

D: Ja. We willen eerst kijken hoe de website werkt en dan wille we kijken of dat extra is of dat juist nodig is of niet nodig.

L: Een inloopuurtje ben ik nog nergens tegengekomen ha-ha.

D: Ik weet ook niet of het werkt en of het nog nodig is in deze tijd. Alleen ik kan het me voorstellen dat mensen het belangrijk vinden om persoonlijk contact te hebben. Alleen als je een inloop uurtje hebt, waar moet je dan gaan zitten. In Barneveld, Ede of Scherpe Zeeuw? Dat is de vraag. Ik weet alleen dan nog niet of ze per se komen.

L: Je bent nou bezig met de website, maar je bent al eerder begonnen. Hoe heb je toen gecommuniceerd?

D: Ja, vooral via brieven, mail en boekjes hebben we gemaakt. Maar dan nog niet met een vast logo. Dan al hebben we het wel al aangepast sporten Barneveld, Ede en Scherpe Zeeuw genoemd. Dat is eigenlijk best wel een lange naam. Zo hebben we het nu elke keer gecommuniceerd en opzicht tot nu toe heeft het wel aardig gelopen als we een activiteit hadden of dat soort dingen.

L: Wat zou je anders doen als je weer opnieuw zou mogen beginnen?

D: Ja, dat is wel een goede. Zoals met een website bouwen, het kost gewoon heel veel tijd. Dat merk ik ook nog steeds als ik bij organisatie binnen ga. Nu ken ik al best wel wat organisaties van gezicht. Maar in het begin is het gewoon heel lastig om overal binnen te komen. Dat ze je gezicht herkennen en dat ze weten van, oh ja daar heb je hem weer van het aangepast sporten. Dat duurt best lang. Ik zou nog meer tijd nemen voor het persoonlijke contact en nog sneller zorgen dat je ergens binnenkomt. Dat is het belangrijkste denk ik, dat je gelijk weet van, oh hem moet je hebben voor het aangepast sporten.

L: Je zou het binnenkomen anders aanpakken, hoe heb je dat nu gedaan?

D: Vooral via mail en bel contact. Wel al vrij snel langs gaan hoor. Het blijft gewoon lastig. Als ik brieven of boekjes hebt gemaakt, dan kom je aan de deur bij een organisatie en dan is het bij de deur van, nou geef ze maar af. Dan denk je dat het vanzelf wel bij de groep terecht komt, maar je merkt gewoon heel snel dat er weinig of niks mee wordt gedaan. Je moet echt iemand in de organisatie kennen die je aanspreekt van, hé zorg ervoor dat die boekjes bij de mensen komen. Volgens mij is dat echt belangrijk, dat je echt weet van, wie moet ik hebben voor een bepaalde organisatie om ergens binnen te komen.

L: Praat je dan over een speciaal onderwijs en revalidatiecentrum?

D: Ja, maar ook gewoon de dagbestedingen en dat soort dingen. Bij de dagbesteding moet je binnen komen en dan zit de deur gewoon op slot. Dan spreek je degene van de receptie aan en die zegt dan van, ik zorg er wel voor dat die boekjes of die flyers terecht komen. Dan is het toch vaak, als je iemand uit die organisatie kent, dat werkt denk ik beter.

L: Dus je moet enorm goed je netwerk in kaart hebben?

D: Ja, ik hou niet zo van netwerken. Tenminste dat woord vind ik best wel overschat. Maar het is wel gewoon heel erg belangrijk, dat je weet wie de belangrijkste mensen zijn in een organisatie.

L: Wat zie jij als succesfactoren over goede factoren van jouw samenwerkingsverband?

D: Ik denk gewoon heel veel mensen kennen. Dat is net zo als je een groep mensen met een beperking hebt, dat je weet wie de leiding heeft. Dat je een beetje de goede eruit haalt, die ook weer andere mensen enthousiast kunnen maken. Ik denk dat, dat heel belangrijk is. Je moet mensen kennen en sowieso dat je je verantwoordelijk voelt. Zoals de groep Barneveld, Ede en Scherpe Zeeuw daar heb ik gewoon een goede klik mee. Op een gegeven moment leer je die mensen ook kennen.

Afgelopen zaterdag ben ik nog bij hun wedstrijd wezen kijken en dan vind ik het gewoon leuk dat ik ze ken, maar dat je ze makkelijk kan aanspreken.

L: Dus het is ook een beetje dat kleinschalig wat het leuk maakt?

D: Ja.

L: Als je kijkt naar vertrouwen en eerlijkheid in een samenwerkingsverband, hoe belangrijk is dat voor jou?

D: Ja, heel belangrijk. Wij hebben eigenlijk wekelijks contact. Ik heb sowieso wekelijks contact met Ede en dat vind ik zelf ook fijn. De andere coördinatoren is ook een jonge gozer en het is gewoon lekker dat je een goede klikt hebt. In Scherpe Zeeuw ook, dat is een vrouw. Met zijn drieën als we bij elkaar zitten, dan klinkt het ook gewoon en dan vind ik het belangrijk om afspraken te maken en goed samen te werken.

L: Hebben jullie vaste momenten wanneer jullie samen komen?

D: Nee, het is vooral via de mail en telefonisch contact. Nu zijn we veel met de website bezig en de maken we gewoon afspraken en bespreken we wat we moeten hebben op die website. Het is natuurlijk niet zo dat ik beslis wat er op die website komt. Ik wil het natuurlijk wel met zijn drieën doen. Tot nu toe loopt dat allemaal ook vrij goed.

L: Hoe wordt er kennis met elkaar gedeeld?

D: Tot nu toe met Ede hebben we wekelijks contact, dan zitten we eigenlijk ook wel één in de twee of drie weken bij elkaar. Dan is het voor over hebben, wat doe jij in Ede, wat doe jij in Barneveld. Dan overleggen we ook veel van, hoe organiseer jij die activiteiten en hoe organiseer ik ze. Als we gezamenlijke activiteiten doen, dan eerst kijken of er wel vraag naar is en dat soort dingen. Dus qua kennis is het vooral veel overleggen.

L: Is dat ook het stukje evalueren?

D: Ja. Dat hebben we eigenlijk wel na elke activiteiten. Dan kijken we of het goed gaat of we het niet anders moeten doen en dat soort dingen. We hebben wel vee evaluatie ja.

L: Vind je dat ook belangrijk?

D: Ja, vooral omdat je met zijn drieën zit, is het best wel lastig, of lastig, maar best wel belangrijk dat je blijft communiceren. In Barneveld loopt het in principe prima het sporten voor mensen met een beperking en in Ede ook. We hebben ook best wel veel activiteiten samen ook. Daarom vind ik het ook belangrijk dat je het echt samen doet. We organiseren samen ook in Ede of samen ook in Barneveld. En Scherpe Zeeuw er dan bij. Het wel belangrijk dat je daar veel contact over hebt en dat je mensen uit Ede bereiken als je iets in Barneveld gaat organiseren.

L: Dat zou in principe ook allemaal door elkaar moeten lopen?

D: Ja, en ik denk steeds, dat het met een website en als we die sportdag hebben gehad, dat het dan steeds meer moet komen. Op de sportdag hebben we echt het moment, dat we ook gaan zeggen van, wij zijn de drie gemeentes samen en we zijn die website aan het bouwen, dus we gaan het ook echt met zijn drieën doen. Dan hoop ik eigenlijk een beetje te zeggen van, dit is de grote start van het aangepaste sporten Barneveld, Ede en Scherpe Zeeuw. Alleen dan met een nieuwe naam waarschijnlijk.

L: Dus dan wordt het echt een bijeenkomst waar je echt van start gaat?

D: Ja, wij hebben twee velden. Dan hoop ik op één veld op militaire die een stuk gaan doen van onze sportdag. Op het andere veld hebben we een aantal sporten. Dan hebben we de kantine nog en dan op ik op het einde even een feestje te doen en dan hoop ik ook op een groot scherm te laten zien van, we gaan een website lanceren en hierop kun je ons vinden. Dit is onze naam en dit is ons logo en zo hoop ik ook om een mooie start te maken. Wij hebben nu al veel contact, maar dan kun je wel gelijk zeggen waar iedereen ons kan vinden.

L: Je gaf aan dat de provincie bepaalde wat je moest doen. Heeft de gemeente daarin nog wat te zeggen?

D: Wij hebben eigenlijk zelf, tenminste met zijn tweeën die scriptie opgesteld. Daarin hebben we gezegd, dit moet voor ons de doelstelling. De provincie heeft daarin wel gezegd, dat is goed. Als jullie zorgen dat je die doelstelling haalt dan krijg je de subsidie zeg maar. Wij hebben dus eerst zelf de doelstelling bepaald en hun hebben gezegd, oké als je die doelstelling wilt halen, dan krijg je de subsidie.

L: Betaalt de gemeente nog iets of moet de gemeente nog iets doen om bij jullie aan te sluiten?

D: Nee, in principe niet. Als er een andere gemeente er bij aan wilt sluiten, is dat alleen maar mooi en wordt het alleen maar groter. Dat is ook onze insteek. Je hoort nu ook vaak dat verschillende projecten ook samen gaan werken en dat zou natuurlijk helemaal het mooiste zijn.

L: Je zei het kost in principe niks om bij jullie aan te sluiten. Waarom zou een Nijkerk of Leusden dan niet bij jullie willen aansluiten?

D: Zo zijn wij natuurlijk ook wel begonnen dat iedereen het wel redelijk of goed bij elkaar heeft. Iedereen heeft natuurlijk zijn eigen projecten. In Barneveld was dat ook prima, alleen ik denk dat het leuk en mooi is, dat ook verschillende mensen met elkaar in aanraking komen. Ik denk dat straks Leusden en Nijkerk ook hebben, we gaan wel eens een keer in Barneveld kijken met dat soort dingen. Dan denk ik ook dat die groepen steeds groter worden en dat ze het ook leuk vinden om met elkaar activiteiten te doen.

L: Zei hebben dus al hun eigen projectjes lopen en daarom vinden ze het lastig om aan te sluiten?

D: Ja, ik weet niet of het goed is of dat het prima loopt in Nijkerk of Leusden. Maar Barneveld liep ook prima en we hadden al hele leuke activiteiten voor mensen met een beperking, maar het is gewoon mooi als je dat ook gezamenlijk kan doen en groter kan opzetten.

L: Je bent nu denk ik een half jaar bezig met het samenwerkingsverband. Is er ook een stijging te zien qua sportparticipatie?

D: Qua sportparticipatie niet heel erg nee. Maar wel vooral qua contacten, dat je bij instuiven of clinics weer nieuwe mensen erbij ziet komen. Dat zie je wel vooral terugkomen. Je kan niet zeggen, die sport nu één keer meer in de week, maar je ziet wel nieuwe mensen bij activiteiten komen.

L: Je zei dat je met Arjo had gesproken, leer je dan veel van zo'n iemand?

D: Ik heb nu één keer met Arjo gesproken, dat is al twee jaar geleden, en was ook echt voor me stage. Dan vooral over; wat houdt uniek sporten in en hoe is het allemaal georganiseerd. Ik vond dat ook echt wel een mooi gesprek. Hij weet wel waar die over praat. Uniek Sporten is nu gewoon één van de grootste op het gebied van samenwerking voor mensen met een beperking.

L: Zou je dat vaker willen?

D: Ja, ik zou wel vaker willen. Ik vind het wel belangrijk om verschillende keren met elkaar te zitten en te kijken hoe... We willen allemaal niet concurreren, tenminste dat is bij ons niet de insteek. Ik denk dat het wel goed is om van elkaar te leren wat je doet. Kijk als er iemand in Barneveld is en ik wil die sport doen. Als wij die sport niet hebben waarom zou ik hem dan niet doorsturen naar Arnhem of een gemeente waar die wel kan sporten.

L: Je zou dus wel vaker bij elkaar willen zitten met de andere coördinator. Wie is daar volgens jou belangrijk voor om dat te regelen?

D: We doen het zelf dus ook, want laatst hebben we een bijeenkomst georganiseerd, alleen toe waren er heel weinig aanmeldingen. Maar het wordt wel vaker georganiseerd door de GSF of vanuit NOC*NSF. Wij willen nu een bijeenkomst met verschillende coördinatoren hier in Barneveld organiseren. Dan vooral een beetje wat er bij ons in de omgeving zit en ook echt de coördinatoren op het aangepast sporten.

L: Stel je voor Veenendaal heeft nu zijn eigen project lopen...

D: Ja, daar heb ik nu vier of vijf weken geleden meegezeten om te horen, wat we qua samenwerking kunnen doen. Zij zitten in de provincie Utrecht, maar we hebben wel gezegd: als wij een activiteit hebben dat we die naar hun mailen of sturen. Zodat zij het ook daar kenbaar kunnen maken. Het kan natuurlijk best wel eens zo zijn, dat iemand uit Veenendaal zegt ik ga naar Barneveld toe om een activiteit te doen. En andersom natuurlijk ook.

L: In de toekomst werk je naar de website en een naam toe. Heb je nog andere dingen die je in de toekomst zou willen bereiken?

D: Nu zij ze met die app bezig en dat soort dingen. Dat houdt ik wel heel erg bij. Maar ik ben benieuwd of we bij grote dingen kunnen aansluiten. Ik zou mooi vinden als het groot wordt opgepakt. Er zijn nu gewoon heel veel regionale samenwerkingen en het zou mooi zijn als dat ook allemaal met elkaar linkt. Dat je met elkaar in gesprek en zoals een bijeenkomst van verschillende coördinatoren. Dat je met zijn alle bij elkaar zit, van hē wat doen jullie allemaal. Dan kun je elkaar er ook bij helpen. Dat zou het mooiste zijn.

L: en aansluiten bij de WMO beleid?

D: Naar dat soort dingen ben ik altijd opzoek. Je probeert gewoon bij zoveel mogelijk organisaties aan te sluiten. Je blijft eigenlijk altijd zoeken en kijken naar iets nieuws. Dat vind ik wel heel belangrijk.

L: Wat heb je zoal gevonden qua kansen?

D: We hebben veel gesprekken met de GSF. NOC*NSF heb ik nu één gesprek mee gehad en daar hoop ik nu nog meer mee te sparren. Er zijn gewoon organisaties met rolstoelen en dat je denkt, als je daar goed contact mee hebt, dan je gewoon een aantal keer een rolstoel kan lenen of voor een bepaald bedrag. Het is vooral gericht op organisaties, dat je denk van daar kunnen we vaak mee samenwerken. Van daar hebben hun wat aan en wij wat aan: een win – win situatie.

L: Dus je bent continu opzoek naar haakjes?

D: Ja, zeker. En ontwikkelingen hou je altijd bij om te kijken hoe ik daar me slag bij kan slaan om aan te sluiten of in mee te varen.

L: Waar moet volgens jou een goede coördinator aan voldoen?

D: De communicatie, bijvoorbeeld met gemeente. Kijk ik bepaal niet per se wat er gaat gebeuren. Ik vind het gewoon belangrijk dat je in de communicatie zegt, nu met zijn drieën dan, dat je echt zegt: zijn we het er allemaal mee eens. Dat je eigenlijk samen besluiten maakt. En zeker een bruggenbouwen, want het is gewoon heel belangrijk dat je de juiste mensen kent. Dat je overal binnen kan komen en dat je weet wie je moet hebben voor een bepaald project.

L: Ook een platte organisatie?

D: Ja, dat is vooral omdat we het met zijn drieën doen. Er niemand die zeg maar de baas is.

L: Wat zou je andere samenwerkingsverbanden nog willen meegeven?

D: Vooral ook om de samenwerking te zoeken met andere organisaties. Dat je ook samen met elkaar kijkt hoe je verbinden kunt vinden. Kijk overal heb je aangepast sporten, in Noord-Holland in Arnhem, het zou mooi zijn als dat ook weer één geheel wordt.

L: Als je kijkt naar factoren, want zou je dan meewillen geven?

D: Het is vooral elke keer weer proberen en elke keer weer iets in de praktijk brengen. Gewoon elke keer weer proberen. Ik denk dat, dat ook het belangrijkste is. Gewoon iets neerzetten en dan kijken of het wel of dat het niet werkt. Gewoon doen en vooral in praktijk brengen.

L: Ik heb denk ik niet veel meer te vragen. Mocht jij nog dingen hebben dan kan je altijd aan de bel trekken.

D: Top

L: Bedankt voor de tijd en moeite.

